

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MAJ 2017

Liahona

Generalkonferencetaler

Fem nye templer bekendtgjort

Seks nye halvfjerdser og
nyt hovedpræsidentskab for
Hjælpeforeningen

DEN LEVENDE KRISTUS

APOSTLENES VIDNESBYRD

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nu, hvor vi mindes Jesu Kristi fødsel for to tusind år siden, bærer vi vores vidnesbyrd om, at han virkelig levede et enestående liv, og at hans store sonoffer rummer uendelig kraft. Ingen anden har haft så vidtrækkende indflydelse på alle, der har levet, og som kommer til at leve på jorden.

Han var Det Gamle Testaments store Jehova (Jahve) og Det Nye Testaments Messias. Under sin Faders ledelse skabte han jorden. »Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er« (Joh 1:3). Skønt han var uden synd, lod han sig døbe for at opfylde al retfærdighed. Han »færdedes overalt og gjorde vel« (ApG 10:38), men blev foragtet for det. Hans evangelium var et budskab om fred og velvilje. Han opfordrede alle til at følge sit eksempel. Han vandrede ad Palæstinas veje, hvor han helbredte de syge, gjorde de blinde seende og opvakte de døde. Han forkyndte evighedens sandheder, virkeligheden af vores førjordiske tilværelse, formålet med vores liv på jorden og Guds sønners og døtres muligheder i det kommende liv.

Han indstiftede nadveren som en påmindelse om sit store sonoffer. Han blev pågrebet og anklaget på falsk grundlag, kendt skyldig for at stille pøblen tilfreds og dømt til at dø på Golgatas kors. Han gav sit liv for at sone for hele menneskeheds synd. Hans gave var en storslået gave som stedfortræder for alle mennesker, der nogensinde kommer til at leve på jorden.

Vi bærer højtideligt vidnesbyrd om, at hans liv, der spiller en central rolle i menneskets historie, hverken begyndte i Betlehem eller endte på Golgata. Han var Faderens Førstefødte, den Enbårne Søn i kødet, verdens Forløser.

Han opstod fra graven som »førstegrøden af dem, der er sovet hen« (1 Kor 15:20). Som den opstandne Herre besøgte han dem, han havde elsket i dette liv. Han virkede også blandt sine »andre får« (Joh 10:16) i oldtidens Amerika. I vore dage viste han og hans Fader sig for dren-

gen Joseph Smith og indvarslede den lovede »tidernes fylde« (Ef 1:10).

Om den levende Kristus skrev profeten Joseph: »Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen« (L&P 110:3-4).

Om ham har profeten også sagt: »Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Faderens højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Vi erklærer i al højtidelighed, at hans præstedømme og hans Kirke er blevet gengivet til jorden – »bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten« (Ef 2:20).

Vi bærer vidnesbyrd om, at han en dag vil vende tilbage til jorden. »Herrens herlighed skal åbenbares, og alle mennesker skal se den« (Es 40:5). Han skal herske som Kongernes Konge og regere som Herrernes Herre, og hvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal tilbede ham. Enhver af os skal fremstilles for Gud for at blive dømt efter vore gerninger og vores hjertes ønsker.

Vi bærer, som hans behørigt indsatte apostle, vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Kristus, Guds uødelige Søn. Han er den store kong Immanuel, som i dag står ved sin Faders højre hånd. Han er verdens lys og liv og håb. Hans vej er den sti, der fører til glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden. Vi takker Gud for den enestående gave, som han gav os i form af sin guddommelige Søn.

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Joseph Smith
Thomas Monson
James E. Faust

1. januar 2000

DE TOLVS KVORUM

Boyd K. Packer
L. Tompkins
Donna Hanks
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Devin A. Cook

M. Russell Ballard
Joseph B. Wittoria
Richard G. Scott
Scott D. Hales
Jeffrey R. Holland
Henry B. Eyring

Kvindernes møde

- 6 **Stol på Herren og støt dig ikke til din egen indsigt**
Bonnie H. Cordon
- 9 **Hellighedens skønhed**
Carol F. McConkie
- 12 **Sikre kvinder**
Linda K. Burton
- 15 **»Min fred efterlader jeg jer«**
Præsident Henry B. Eyring

Mødet lørdag formiddag

- 19 **Indsamling af Guds slægt**
Præsident Henry B. Eyring
- 23 **Hans daglige, vejledende hånd**
M. Joseph Brough
- 26 **Vor Faders herlige plan**
Ældste Weatherford T. Clayton
- 29 **Vores gode hyrde**
Ældste Dale G. Renlund
- 33 **Stol urokkeligt på Gud**
Ældste Ulisses Soares
- 36 **Klarere og klarere indtil den fuldkomne dag**
Ældste Mark A. Bragg
- 39 **Træk Jesu Kristi kraft ind i jeres liv**
Præsident Russell M. Nelson

Mødet lørdag eftermiddag

- 43 **Opretholdelse af Kirkens ledere**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2016**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Statistisk rapport 2016**
Brook P. Hales
- 46 **At blive en af vor Herre Jesu Kristi disciple**
Ældste Robert D. Hales
- 49 **Sungne og usungne sange**
Ældste Jeffrey R. Holland
- 52 **Stå op indeni, og vær helt med**
Ældste Gary B. Sabin
- 55 **Evangeliets sprog**
Ældste Valeri V. Cordón
- 58 **At overvinde verden**
Ældste Neil L. Andersen
- 62 **Vend tilbage og modtag**
Ældste M. Russell Ballard

Præstedømmets møde

- 66 **Venlighed, næstekærlighed og kærlighed**
Præsident Thomas S. Monson
- 67 **Kaldet til værket**
Ældste David A. Bednar
- 75 **Bered vejen**
Biskop Gérald Caussé
- 78 **Den største blandt jer**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 82 **»Vandr ... med mig«**
Præsident Henry B. Eyring

Mødet søndag formiddag

- 86 **Styrken i Mormons Bog**
Præsident Thomas S. Monson
- 87 **En generation, der er modstandsdygtig over for synd**
Joy D. Jones
- 90 **Se dig ikke omkring, se op!**
Ældste Yoon Hwan Choi
- 93 **Guds gode Helligånd**
Ældste Ronald A. Rasband
- 97 **Gør, hvad som helst han siger til jer**
Ældste L. Whitney Clayton
- 100 **Guddommen og frelsesplanen**
Ældste Dallin H. Oaks
- 104 **Den fuldendte kærlighed fordriver frygten**
Præsident Dieter F. Uchtdorf

Mødet søndag eftermiddag

- 108 **Den advarende røst**
Ældste D. Todd Christofferson
- 112 **Til venner og undersøgere af Kirken**
Ældste Joaquin E. Costa
- 114 **Jesus så på ham og fattede kærlighed til ham**
Ældste S. Mark Palmer
- 117 **Hvordan hjælper Helligånden jer?**
Ældste Gary E. Stevenson
- 121 **Og dette er det evige liv**
Ældste C. Scott Grow
- 124 **Så vores lys må blive et banner for folkeslagene**
Ældste Benjamín De Hoyos
- 127 **Grundlag for tro**
Ældste Quentin L. Cook
- 72 **Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige**
- 132 **De talte til os: Gør konferencen til en del af vores tilværelse**
- 134 **Indeks over beretninger fra konferencen**
- 135 **Kirkenyt**

Aprilkonferencen 2017

Lørdag aften, 25. marts 2017, Kvindernes møde

Ledelse: Bonnie L. Oscarson.

Åbningsbøn: Robin Bonham.

Afslutningsbøn: Elizabeth Rose.

Et fælles hjælpeforeningskor fra Brigham Young University stod for musikken; Jean Applonie, dirigent; Linda Margetts, organist: »O, kom, du Konge, kom«, *Salmer og sange*, nr. 21, arrangement af Zabriskie, udgivet af Holy Sheet Music; »Min Frelser elsker mig«, *Børnenes sangbog*, s. 42, arrangement af Murphy; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »Hvad enten jeg hører fuglenes sang«, *Børnenes sangbog*, s. 16, arrangement af Staheli.

Lørdag formiddag, 1. april 2017, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Åbningsbøn: Ældste Kim B. Clark.

Afslutningsbøn: Ældste Jorge F. Zeballos.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister; »Nu dagen gryr«, *Salmer og sange*, nr. 1; »Let Zion in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; »Gør hvad er ret«, *Salmer og sange*, nr. 153; »Lovpris vor store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 27; »Lær mig at leve i lyset«, *Salmer og sange*, nr. 198, arrangement af Wilberg; »O, glæd dig nu vor jord«, *Salmer og sange*, nr. 28, arrangement af Murphy.

Lørdag eftermiddag, 1. april 2017, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Åbningsbøn: Ældste Von G. Keetch.

Afslutningsbøn: Ældste Hugo Montoya.

Musik ved et familiekor fra stave i Tremonton, Garland og Fielding i Utah; Jessica Lee Gilbert, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: »Hjemmet bliver Himlen lig«, *Salmer og sange*, nr. 192, arrangement af Bastian; medley: »Jeg er Guds kære barn« *Salmer og sange*, nr. 195, og »How Will They Know?«, *Children's Songbook*, s. 182-185, arrangement af Gilbert og Mohlman; »Gå frem med tro«, *Salmer og sange*, nr. 174; »Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6, arrangement af Perry, udgivet af Jackman.

Lørdag aften, 1. april 2017, præstedømmets møde

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Åbningsbøn: Ældste Vern P. Stanfill.

Afslutningsbøn: Ældste Carlos A. Godoy.

Musik ved et præstedømmekor fra UV-stave i Holladay og Murray i Utah; Brett Taylor, dirigent; Andrew Unsworth, organist: »Rise Up, O Men of God« (Men), *Hymns*, nr. 324, arrangement af Staheli, udgivet af Jackman; »Jesus vil i herlighed«, *Salmer og sange*, nr. 118, arrangement af Ripplinger, udgivet af Jackman; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »Zions ungdom«, *Salmer og sange*, nr. 172, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman.

Søndag formiddag, 2. april 2017, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.

Åbningsbøn: Neill F. Marriott.

Afslutningsbøn: Ældste Richard J. Maynes

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »Press Forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3, arrangement af Wilberg; »Kærlighed er her«, *Børnenes sangbog*, s. 102, arrangement af Cardon; »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20; »Kære barn, din Gud er nær dig«, *Salmer og sange*, nr. 44, arrangement af Wilberg; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4.

Søndag eftermiddag, 2. april 2017, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.

Åbningsbøn: Ældste Eduardo Gavarret.

Afslutningsbøn: Ældste Marcos A. Aidukaitis.

Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »Come, Rejoice«, *Hymns*, nr. 9, arrangement af Murphy; »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63, arrangement af Staheli, udgivet af Jackman; »Jernstangen«, *Salmer og sange*, nr. 182; »Hold Guds befalinger«, *Salmer og sange*, nr. 197; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, arrangement af Wilberg.

Konferencetalerne er tilgængelige

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org og vælge et sprog. Talerne er også tilgængelige på app'en Evangelisk bibliotek. Generelt bliver videoer på engelsk og lydoptagelser også tilgængelige på distributionscentre inden for seks uger efter generalkonferencen. Informationer om tilgængelige formater af generalkonferencen for medlemmer med handicap kan ses på disability.lds.org.

Budskaber til hjemme- og besøgsundervisning

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

På omslaget

Forsiden: Foto: Mason Coberly.

Bagsiden: Foto: Christina Smith.

Foto ved konferencen

Fotografier i Salt Lake City blev taget af Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson og Christina Smith.

**MAJ 2017, ÅRGANG 166, NR. 5
LIAHONA 14445 110**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis jun., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Cremilda Amaral

Redaktion: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdoch, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på liahona.lds.org, med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes. Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige, ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres, hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket. Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

May 2017 Vol. 166 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talere

Andersen, Neil L., 58
Ballard, M. Russell, 62
Bednar, David A., 67
Bragg, Mark A., 36
Brough, M. Joseph, 23
Burton, Linda K., 12
Causé, Gérard, 75
Choi, Yoon Hwan, 90
Christofferson, D. Todd, 108
Clayton, L. Whitney, 97
Clayton, Weatherford T., 26
Cook, Quentin L., 127
Cordon, Bonnie H., 6
Cordón, Valeri V., 55
Costa, Joaquin E., 112
De Hoyos, Benjamín, 124
Eyring, Henry B., 15, 19, 82
Grow, C. Scott, 121
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 46
Holland, Jeffrey R., 49
Jergensen, Kevin R., 45
Jones, Joy D., 87
McConkie, Carol F., 9
Monson, Thomas S., 66, 86
Nelson, Russell M., 39
Oaks, Dallin H., 100
Palmer, S. Mark, 114
Rasband, Ronald A., 93
Renlund, Dale G., 29
Sabin, Gary B., 52
Soares, Ulisses, 33
Stevenson, Gary E., 117
Uchtdorf, Dieter F., 43, 78, 104

Emneindeks

Anskivering, 15
Ansvarlighed, 108
Barmhjertighed, 29
Bud, 23, 26
Bøn, 6, 121
Børn, 85, 117
Den førjordske tilværelse, 6, 26, 100
Død, 26
Efterfølgelse, 12, 37, 46, 49, 52, 58, 78, 85
Eksempel, 55, 121
Elske, 29, 36, 46, 49, 66, 104, 108, 114
Enighed, 15, 49, 75
Familie, 19, 36, 55, 62, 87
Forberedelse, 67, 75
Forpligtelse, 52
Forsoning, 6, 9, 19, 26, 29, 39, 62
Forældrerollen, 23, 55, 85, 108
Fred, 58
Frelsesplanen, 19, 26, 52, 62, 100, 104
Frygt, 104
Generalkonference, 124
Guddommelighed, 9, 85
Guddommen, 93, 100, 117
Gud Faderen, 6, 62, 93, 100, 104, 121
Handlefrihed, 26
Helbredelse, 29
Helligånden, 9, 15, 19, 36, 39, 87, 93, 100, 117, 127
Håb, 104
Jesus Kristus, 6, 9, 12, 19, 23, 26, 29, 33, 36, 37, 46, 49, 58, 62, 66, 82, 90, 93, 97, 100, 104, 108, 114, 121, 124, 127
Joseph Smith, 127
Kirkeaktivitet, 36
Kirkekaldelser, 78
Kirkeledere, 23, 78
Konvertering, 90, 112

Kristi lys, 19, 36
Kvinder, 12
Ledelse, 78
Lydighed, 46, 97, 114, 121
Missionering, 67, 90, 114
Modgang, 29, 33, 37, 46, 49, 52, 90, 97, 104, 127
Mormons Bog, 86, 112
Musik, 49
Mål, 62
Nadver, 9, 15, 75, 124
Nadvermøde, 127
Næstekærlighed, 15, 46, 66
Offer, 12, 23
Omvendelse, 29, 52, 87, 112, 121
Pagter, 9, 12, 39, 52, 58, 62, 85
Pornografi, 55
Profeter, 108
Præstedømmet, 67, 75, 82
Sabbat, 55, 58, 124
Skabelsen, 26, 100
Skriftstudium, 6, 23, 39, 55, 86, 121
Slægtshistorie, 19, 90, 124
Standarder, 108
Tempeltjeneste, 19, 36, 90, 124
Tilgivelse, 29
Tillid, 6, 33, 97
Tilskyndelser, 93, 117
Tjeneste, 6, 15, 75, 78, 82
Traditioner, 55
Tro, 33, 37, 46, 49, 90, 97, 127
Undervisning, 87, 124
Unge, 19, 23, 75
Venlighed, 29, 66
Verdslighed, 58
Vidnesbyrd, 86
Værdighed, 67, 93, 117, 121
Ydmyghed, 15, 78

Højdepunkter fra aprilkonferencen 2017

Hver sjette måned samles vi for at høre Guds ord gennem levende profeter og inspirerede kirkeledere. Millioner rundt om i verden samles i hjem eller i kirkebygninger, i forskellige tidszoner og på forskellige sprog, og bruger skærme i forskellige størrelser.

Men generalkonferencer er mere end blot et arrangement. Det er en oplevelse, der kan vare lige så længe, som vi ønsker det. Konferencer er noget, vi kan studere, lære fra og leve efter.

Som et bidrag til at hjælpe jer med jeres konferenceoplevelse prøver vi at fange ånden i arrangementet i dette nummer hver sjette måned. Uanset om I foretrækker at studere konferencen trykt, online eller på mobil, håber vi, at den er så god, at I ofte vender tilbage til den.

Hav tak for profeten, du sendte

Side 86: Præsident Thomas S. Monson opfordrede os inderligt til »bønsomt at studere og grunde over Mormons Bog hver dag« for at styrke vores vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium.

Side 66: Han bad også mænd om at gennemgå deres liv og »følge Frelserens eksempel ved at være venlige, kærlige og næstekærlige.«

Nye templer bekendtgjort

Side 86: Præsident Monson bekendtgjorde fem nye templer, der skal opføres i Brasília i Brasilien, Manilaområdet i Filippinerne, Nairobi i Kenya; Pocatello i Idaho i USA og Saratoga Springs i Utah i USA. (Se flere oplysninger på side 141)

Nye ledere opretholdt

Side 43: Lørdag den 1. april bekendtgjorde Det Første Præsidentskab afløsningen af Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: Linda K. Burton, Carole M. Stephens og Linda S. Reeves.

Side 135: Lær mere om kaldelsen af 10 nye kirkeledere, herunder et nyt hovedpræsidentskab for Hjælpeforeningen.

Proklamationer omtalt igen

Indersiderne af omslaget:

Flere talere henviste til »Den levende Kristus« og »Familien: En proklamation til verden« (se side 26, 36, 39, 62 og 100). I kan finde disse vigtige proklamationer på indersiden af omslaget i dette nummer. ■

Søster Bonnie H. Cordon
Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Stol på Herren og støt dig ikke til din egen indsigt

Vi kan centrere vores liv om Frelseren ved at lære ham at kende, og så vil han lede vores stier.

Mens jeg rejste i Asien, kom en kær søster hen til mig. Hun lagde sine arme omkring mig og spurgte: »Tror du virkelig, at dette evangelium er sandt?« Kære søster, jeg ved, det er sandt. Jeg stoler på Herren.

I Ordsprogene 3:5-6 får vi dette råd:

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«

Dette skriftsted kommer med to formaninger, en advarsel og et herligt løfte. De to formaninger er: »Stol på Herren af hele dit hjerte« og »hav ham i tankerne på alle dine veje«. Advarslen er: »Støt dig ikke til din egen indsigt.« Og det herlige løfte er: »Så vil han jævne dine stier.«

Lad os først se på advarslen. Det visuelle billede giver os meget at tænke over. Advarslen kommer i ordene »støt dig ikke« – »støt dig ikke til din egen indsigt.« På engelsk har ordet *lean* (støtte) en bibetydning af at hælde til siden. Når vi *fysisk* hælder til den ene eller den anden side, flytter vi os fra midten, vi er ude af balance, og vi falder. Når vi *åndeligt* hælder os til vores egen forståelse,

læner vi os bort fra Frelseren. Hvis vi hælder, er vi ikke centrerede, vi er ikke i balance, vi er ikke fokuserede på Kristus.

Søstre, husk, at vi i vores førjordiske tilværelse stod sammen med Frelseren. Vi stolede på ham. Vi udtrykte vores støtte, entusiasme og glæde over frelsesplanen, der blev fremlagt af vor himmelske Fader. Vi hældte ikke. Vi

kæmpede med vores vidnesbyrd og »sluttede os til Guds styrker, og disse styrker vandt sejr.«¹ Kampen mellem godt og ondt er flyttet til jorden. Vi har endnu engang det hellige ansvar at stå som et vidne og sætte vores lid til Herren.

Vi må spørge os selv: Hvordan forbliver jeg centreret og *undlader jeg at støtte* mig til min egen indsigt? Hvordan genkender og følger jeg Frelserens røst, når verdens røster er så overbevisende? Hvordan kan jeg opøve tillid til Frelseren?

Jeg vil foreslå tre måder, hvorpå vi kan øge vores kundskab om og tillid til Frelseren. I vil opdage, at disse principper ikke er nye, men de er grundlæggende. Der synges om dem i Primary, de gentages i lektioner i Unge Piger og er svarene på mange spørgsmål i Hjælpeforeningen. De er centrerede – og ikke hældende – principper.

For det første kan vi lære Herren at kende og stole på ham, når vi »tag[er] for [os] af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle [os] alt det, som [vi] skal gøre.«²

For flere måneder siden havde vi skriftstudium i familien. Mit toårige barnebarn sad på mit skød, mens vi læste. Jeg nød at være bedstemor og glædede mig over besøget af min søns familie.

Da vores studium af skriften var færdigt, lukkede jeg min bog. Mit barnebarn vidste, at det snart ville være sengetid. Han så op på mig med sine ivrige blå øjne og talte evig sandhed: »Mere skrifter, bedste«.

Min søn, en god og konsekvent forælder, advarede mig: »Mor, giv ikke efter. Han prøver bare at slippe for at skulle i seng.«

Men når mit barnebarn vil læse mere i skrifterne, så læser vi mere i skrifterne! Når vi læser mere i skrifterne, bliver vores sind oplyst, vores ånd bliver næret, vi får svar på spørgsmål, vores tillid til Herren øges, og det hjælper os til at centrere vores liv om ham. »I skal huske at granske dem flittigt, så I kan få gavn deraf.«³

For det andet kan vi lære Herren at kende og stole på ham gennem bøn. Hvilken velsignelse det er at kunne

bede til Gud! »Bed til Faderen med hjertets hele styrke.«⁴

Jeg har et godt minde om en bøn, som jeg værdsætter. I en af mine sommerferier, da jeg var på college, tog jeg et job i Texas. Jeg skulle køre flere hundrede kilometer fra Idaho til Texas i min gamle bil, som jeg kærligt havde kaldt Vern. Vern var pakket til taget, og jeg var parat til det nye eventyr.

På vej ud ad døren gav jeg min kærmor et kram, og hun sagde: »Lad os bede en bøn, inden du tager af sted.«

Vi knælede, og min mor begyndte at bede. Hun bøn-faldt vor himmelske Fader om min sikkerhed. Hun bad for min bil, uden aircondition, og bad om, at den ville fungere, som jeg havde brug for. Hun bad for, at engle ville være med mig hele sommeren. Hun bad og bad og bad.

Den fred, der kom af den bøn, gav mig modet til at stole på Herren og ikke støtte mig til min egen indsigt. Herren vejledte mig gennem mange beslutninger, jeg tog den sommer.

Når vi gør det til en vane at henvende os til vor himmelske Fader i bøn, vil vi lære Frelseren at kende. Vi vil komme til at stole på ham. Vores ønsker vil blive mere som hans. Vi vil kunne sikre os selv og andre de velsignelser, som vor himmelske Fader i forvejen er villig til at skænke os, men som vi må bede om i tro.⁵

For det tredje kan vi lære Herren at kende og stole på ham, når vi tjener andre. Jeg fortæller følgende historie med tilladelse fra Amy Wright, der kom til en forståelse af princippet om at tjene midt under en skræmmende og livstruende sygdom. Amy skrev:

»Den 29. oktober 2015 fandt jeg ud af, at jeg havde kræft. Der var 17 procents chance for at overleve. Det var ikke gode odds. Jeg vidste, at jeg stod over for den største kamp i mit liv. Jeg var fast besluttet på at kæmpe alt, hvad jeg kunne, ikke kun for min egen skyld, men endnu vigtigere for min families. I december begyndte jeg

på kemoterapi. Jeg kendte til mange af bivirkningerne ved det kræftbekæmpende middel, men jeg vidste ikke, at det var muligt for nogen at være så syg og stadig være i live.

På et tidspunkt erklærede jeg, at kemoterapi var et brud på menneskerettighederne. Jeg fortalte min mand, at jeg var færdig. Jeg stopper! Jeg ville ikke tage tilbage til hospitalet. I sin visdom lyttede min kære mand tålmodigt og svarede så: »Så må vi finde nogen, vi kan tjene.«

Hvad? Overså han det faktum, at hans hustru havde kræft og ikke kunne udholde endnu en omgang kvalme eller et øjeblik mere med ulidelig smerte?»

Amy fortsætter med at forklare: »Mine symptomer blev stille og roligt værre til det punkt, hvor jeg havde en eller to »OK-dage om måneden, [hvor] jeg nogenlunde kunne fungere som

et levende menneske. Det var på de dage, at vores familie ville finde måder, hvorpå vi kunne tjene.«

En af de dage delte Amys familie kemotrøstesæt ud til andre patienter, sæt, der var fyldt med ting, der kunne opmuntre og lindre symptomer. Når Amy ikke kunne sove, tænkte hun på, hvordan hun kunne gøre en andens dag bedre. Nogle ting var store, men mange var blot enkle opmuntrende og kærlige beskeder eller SMS'er. På de nætter, hvor hendes smerter var for store til at kunne sove, lå hun i sin seng med sin iPad og søgte efter ordnancer, der skulle udføres på vegne af hendes afdøde forfædre. På mirakuløs vis aftog hendes smerter, og hun var i stand til at udholde dem.

»Tjeneste,« vidnede Amy, »reddede mit liv. Jeg fandt i sidste ende min styrke til at blive ved i den glæde, jeg fandt ved at forsøge at lindre lidelsen

for dem omkring mig. Jeg så frem til vores tjenesteprojekter med stor glæde og forventning. Den dag i dag er det stadig et sært paradoks. Man skulle tro, at en person, der er skaldet, forgiftet og som kæmpede for sit eget liv, ville være retfærdiggjort i at tænke, at lige nu handler det kun om mig. Men når jeg tænkte på mig selv, min situation, min lidelse og smerte, blev verden meget mørk og deprimerende. Når mit fokus var på andre, var der lys, håb, styrke, mod og glæde. Jeg ved, det er muligt på grund af den styrkende, helbredende og muliggørende kraft i Jesu Kristi forsoning.«

Amy lærte at stole på Herren, da hun lærte ham at kende. Hvis hun bare havde støttet sig en smule til sin egen indsigt, havde hun måske afvist ideen om, at hun skulle tjene. Tjeneste gjorde hende i stand til at modstå sin smerte og lidelse og til at efterleve dette

skriftsted: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste.«⁶

Jesus Kristus har overvundet verden. Og på grund af ham, på grund af hans uendelige forsoning, har vi alle stor grund til at stole på og vide, at alt i sidste ende vil blive godt.

Søstre, vi kan alle stole på Herren og *ikke* hælde. Vi kan centrere vores liv om Frelseren ved at lære ham at kende, og så vil han lede vores stier.

Vi er på jorden for at udvise samme tillid til *Gud*, der lod os stå sammen med Jesus Kristus, da han erklærede »Her er jeg, send mig.«⁷

Mine kære søstre, præsident Thomas S. Monson har vidnet om, »at de lovede velsignelser vil overgå alt. Selvom sorte skyer samler sig, selv om regnen vælter ned over os, så vil vores kundskab om evangeliet og vores kærlighed til vor himmelske Fader og til vor Frelser trøste og styrke os ... når vi vandrer retskaffent ... Der er intet i denne verden, der kan besejre os.«⁸

Jeg tilslutter mig vores elskede profets vidnesbyrd. Hvis vi stoler på vor himmelske Fader og på Frelseren og ikke støtter os til vores egen indsigt, vil de lede os på vej og vil række os barmhjertighedens arm ud mod os. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Note: Den 1. april 2017 blev søster Cordon afløst som andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab og kaldet som førsterådgiver.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »Nu stråler lyset i sin pragt«, *Liahona*, maj 2004, s. 81.
2. 2 Ne 32:3.
3. Mosi 1:7.
4. Moro 7:48.
5. Se Guide til Skrifterne, »Bøn«; scriptures.lds.org/da.
6. Mosi 2:17.
7. Abr 3:27.
8. Thomas S. Monson, »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 92.

Carol F. McConkie

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Hellighedens skønhed

Vor Fader i himlen har sørget for alt, der kræves, for at vi kan blive hellige, ligesom han er hellig.

Mens jeg har forberedt mig til dette møde, har mit hjerte vendt sig mod de mange trofaste søstre, som jeg har mødt fra nær og fjern. For mig beskrives de bedst i en taksigelsessalme af kong David: »Vis Herrens navn ære, træd frem for hans ansigt med gaver, kast jer ned for Herren i hans hellige majestæt.«¹

Jeg ser hellighedens skønhed i de søstre, hvis hjerte er centreret om alt, der er godt, og som ønsker at blive mere som Frelseren. De tilbyder Herren hele deres sjæl, hjerte, kraft, sind og styrke gennem den måde, de lever på hver dag.² Hellighed ligger i en stræben

og kamp for at holde buddene og i at ære de pagter, vi har indgået med Gud. Hellighed er at træffe de valg, der vil bibeholde Helligånden som vores vejleder.³ Hellighed er at lægge vores naturlige tilbøjeligheder til side og blive en hellig gennem vor Herre Kristi forsoning.⁴ »Ethvert øjeblik i [vores liv] skal være helliget Herren.«⁵

Himlens Gud befalede israelitterne: »For jeg er Herren jeres Gud; I skal hellige jer og være hellige, for jeg er hellig. I må ikke gøre jer selv urene.«⁶

Ældste D. Todd Christofferson har sagt: »Vor himmelske Fader er en Gud, der har høje forventninger ... Han har

til hensigt at gøre os hellige, så vi kan opnå »celestial herlighed« (L&P 88:22) og »bo i hans nærhed« (Moses 6:57).⁷ *Lectures on Faith* forklarer: »Ingen kan nyde hans herlighed uden at besidde hans fuldkommenhed og hellighed.«⁸ Vor Fader i himlen kender os. Han elsker os, og han har sørget for alt, der kræves, for at vi kan blive hellige, ligesom han er hellig.

Vi er vor himmelske Faders døtre, og vi har alle en guddommelig arv af hellighed. Vor Fader i himlen har sagt: »Se, jeg er Gud; Hellighedens Menneske er mit navn.«⁹ I den førjor-diske verden elskede vi vor Fader og tilbad ham. Vi ønskede at være som ham. På grund af en fuldkommen faderkærlighed lod han sin elskede Søn, Jesus Kristus, blive vor Frelser og Forløser. Han er Søn af Hellighedens Menneske.¹⁰ Hans »navn er Hellig«, ¹¹ »Israels Hellige«. ¹²

Vores håb om hellighed er centret i Kristus, i hans barmhjertighed og hans nåde. Med tro på Jesus Kristus og hans forsoning kan vi blive rene, uden pletter, når vi fornægter os selv gudløshed¹³ og oprigtigt omvender os. Vi bliver døbt ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse. Vores sjæl bliver helliggjort, når vi modtager Helligånden med åbent hjerte. Hver

uge deltager vi i nadverordinancen. I omvendelsens ånd med et oprigtigt ønske om retfærdighed indgår vi pagt om, at vi er villige til at påtage os Kristi navn, erindre ham og holde hans befalinger, så at vi altid kan have hans Ånd til at være hos os. Når vi bestandigt stræber efter at blive et med Faderen, Sønnen og Helligånden, får vi med tiden del i guddommelig natur.¹⁴

Hellighed er at holde vores pagter

Vi ser de mange trængsler, fristelser og prøvelser, som kan trække os væk fra alt, der er dydigt og rosværdigt for Gud. Men vores jordiske oplevelser tilbyder os muligheden for at vælge hellighed. Oftest er det de ofre, vi yder for at holde vores pagter, der helliggør os og gør os til hellige.

Jeg så hellighed hos Evangeline, en 13-årig pige i Ghana. En af de måder, hvorpå hun holder sine pagter, er ved at højne sin kaldelse som bikubepiger-nes klassepræsident. Hun forklarede ydmygt, at hun tager hjem til sine venner, de mindre aktive unge piger, for at bede deres forældre om, at de kan få lov til at komme i kirke. Forældrene siger til hende, at det er svært, fordi børnene om søndagen har huslige pligter. Så Evangeline tager hjem til dem og hjælper dem med pligterne, og

på grund af hendes indsats får hendes venner ofte lov til at tage i kirke.

Hvis vi holder de tilhørende pagter, vil de hellige præstedømmeordinancer ændre os, helliggøre os og forberede os til at komme ind i Herrens nærhed.¹⁵ Derfor bærer vi hinandens byrder; vi styrker hinanden. Vi bevarer vores forladelse for vores synder, når vi yder åndelig og timelig hjælp til de fattige, de sultne, de nøgne og de syge.¹⁶ Vi holder os selv uplettede af verden, når vi holder sabbatsdagen hellig og værdigt modtager nadveren på Herrens hellige dag.¹⁷

Vi velsigner vores familie og gør vores hjem til et helligt sted. Vi tøjler vores lidenskaber, så vi kan være fyldt med ren og evigtvarende kærlighed.¹⁸ Vi rækker ud til andre i venlighed, med medfølelse og står som Guds vidne. Vi bliver Zions folk, et i hjerte og sind, et rent folk, der dvæler sammen i enhed og retfærdighed.¹⁹ »For Zion må tiltage i skønhed og i hellighed.«²⁰

Søstre, kom til templet. Hvis vi skal være et helligt folk, der er forberedt til at møde Frelseren ved hans komme, må vi rejse os og iklæde os vores smukke klæder.²¹ I styrke og ære forsøger vi verdens veje og holder vores pagter, så vi kan være »ikklædt renhed, ja, endog retfærdighedens dragt.«²²

Hellighed er at have Helligånden som vores vejleder

Hellighed er en af Åndens gaver. Vi tager imod den gave, når vi vælger at gøre det, der vil øge Helligåndens helliggørende kraft i vores liv.

Da Martha modtog Jesus Kristus i sit hjem, følte hun et overmåde stort ønske om at tjene Herren efter bedste evne. Hendes søster Maria valgte at sidde »ved Herrens fødder« og lytte til

hans ord. Da Martha følte sig bebyrdet ved at sørge for ham uden hjælp, klagede hun: »Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig?«

Jeg elsker ordene i den mildeste revselse, jeg kan forestille mig. Med fuldkommen kærlighed og uendelig omsorg, sagde Frelseren:

»Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting.

Men ét er fornødent. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende.«²³

Søstre, hvis vi vil være hellige, skal vi lære at sidde ved Israels Helliges fødder og afsætte tid til hellighed. Lægger vi telefonen, den uendelige huskeliste og verdens bekymringer til side? Bøn, studium og at give agt på Herrens ord leder hans rensende og helbredende kærlighed ind i vores sjæl. Lad os afse tid til at være hellig, så vi vil blive fyldt med hans hellige og helliggørende Ånd. Med Helligånden som vores vejleder vil vi være

forberedt til at modtage Frelseren i hellighedens skønhed.²⁴

Hellighed er at blive en hellig gennem Jesu Kristi forsoning

Ifølge kong Benjamins inspirerede ord er de, der bliver hellige gennem Jesu Kristi forsoning, dem, der er underdanige, sagsmodige, ydmyge, tålmodige og fulde af kærlighed, som Frelseren er.²⁵ Han profeterede, at Jesus Kristus, »Herren den Almægtige, som

regerer, som var og er fra al evighed til al evighed, med kraft skal komme ned fra himlen blandt menneskenes børn og skal bo i en bolig af ler«. Han kom for at velsigne de syge, den lamme, den døve og den blinde og for at oprejse de døde til livet. Og dog led han »mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden«. ²⁶ Og selvom han er den eneste, hvorigennem frelse kommer, blev han hånet, pisket og korsfæstet. Men Guds Søn steg op fra graven, så vi alle kan overvinde døden. Han er den, der vil stå og dømme verden i retfærdighed. Han er den, der vil forløse os alle. Han er Israels Hellige. Jesus Kristus er hellighedens skønhed.

Da kong Benjamins folk hørte hans ord, faldt de til jorden, så stor var deres ydmyghed og ærbødighed for vor Guds nåde og herlighed. De genkendte deres kødelig tilstand. Ser vi vores fuldstændige afhængighed af Kristi, vor Herres, nåde og barmhjertighed? Genkender vi enhver god gave, timelig eller åndelig, der kommer til os gennem Kristus? Husker vi, at ifølge vor himmelske Faders evige plan er fred i dette liv og herlighed i evigheden kun vores i og gennem hans hellige Søn.

Må vi tilslutte os kong Benjamins folk, da de med én røst råbte: »O, hav barmhjertighed, og anvend Kristi

Hvis vi vil være hellige, skal vi som Maria lære at sidde ved Israels Helliges fødder og afsætte tid til hellighed.

Linda K. Burton

Hjælpeforeningens hovedpræsident

forsonende blod, så vi kan få tilgivelse for vore synder, og vort hjerte kan blive rensset; for vi tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som skabte himlen og jorden og alting.²⁷

Jeg bærer vidnesbyrd om, at når vi kommer til Israels Hellige, vil hans Ånd komme over os, og vi vil blive fyldt med glæde og få forladelse for vores synder og fred i sindet.

Vor himmelske Fader har givet os alle evnen til at blive hellig. Må vi gøre vores bedste for at holde vores pagter og bruge Helligånden som vores vejleder. Med tro på Jesus Kristus bliver vi hellige gennem hans forsoning, så vi kan modtage udødelighed og evigt liv og vise Gud vor Fader ære. Må vores liv altid være et helligt offer, idet vi står for Herren i hellighedens skønhed. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Krøn 16:29.
2. Se L&P 20:31-34.
3. Se L&P 45:57.
4. Mosi 3:19.
5. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News*, 2. apr. 1862, s. 313; se også James E. Faust, »Stå på hellige steder«, *Liahona*, maj 2005, s. 68.
6. 3 Mos 11:44.
7. D. Todd Christofferson, »Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg«, *Liahona*, maj 2011, s. 97.
8. *Lectures on Faith*, 1985, s. 77.
9. Moses 7:35.
10. Se Moses 6:57.
11. Es 57:15.
12. 1 Ne 22:21, 24, 26, 28.
13. Se Moro 10:32-33.
14. Se 2 Pet 1:4.
15. Se L&P 84:20.
16. Se Mosi 4:26.
17. Se L&P 59:9.
18. Se Alma 38:12.
19. Se Moses 7:18-19.
20. L&P 82:14.
21. Se 2 Ne 8:24.
22. 2 Ne 9:14.
23. Se Luk 10:38-42.
24. Se L&P 45:57-59.
25. Se Mosi 3:19.
26. Mosi 3:5, 7.
27. Mosi 4:2.

Sikre kvinder

Sikre kvinder er disciple, som er centreret om Frelseren Jesus Kristus, og har håb gennem løftet i hans sonoffer.

Mine elskede søstre, vi elsker jer og takker jer for jeres inderlige og entusiastiske reaktion på Det Første Præsidentskabs opfordring og indsatsen #IWASStranger (Jeg var fremmed). Bliv ved med at bede, lytte til Åndens hvisken og følge de tilskynelser, I modtager.

Uanset om jeg rejser lokalt eller rundt om i verden, er det ikke usædvanligt, at der er nogen, der spørger: »Kan du huske mig?« Da jeg er yderst ufuldkommen, må jeg indrømme, at jeg ofte glemmer navne. Men jeg kan huske den meget, reelle kærlighed, som vor himmelske Fader har ladet mig føle, når jeg har mødt hans dyrebare døtre og sønner.

Jeg havde for nylig mulighed for at besøge nogle elskede kvinder, der er i fængsel. Da vi tog rørende afsked, bad en vidunderlig kvinde: »Søster Burton, vær sød ikke at glemme os.« Jeg håber, at hun og andre, der gerne vil huskes, vil føle således, når jeg deler nogle få tanker med jer.

Sikre kvinder på Frelserens tid: Centreret om Frelseren Jesus Kristus

Søstre i alle tidsaldre har vist det trofaste mønster for at være disciple, som vi også stræber efter. »Det Nye Testamente indeholder beretninger

om [sikre] kvinder, både navngivne og unavngivne, som udøvede tro på Jesus Kristus, lærte og efterlevede hans lærdomme og vidnede om hans tjenestegerning, mirakler og majestæt. Disse kvinder blev eksemplariske disciple og vigtige vidner i frelsesværket.¹

Tænk over disse beretninger fra Lukasevangeliet. Den første er under Frelserens tjenestegerning:

»I den følgende tid gik [Jesus] fra by til by og fra landsby til landsby, og han prædikede og forkyndte evangeliet om Guds rige. Sammen med ham var de tolv og *nogle kvinder* ... Maria med tilnavnet Magdalene ... og Johanna ... og Susanna og mange andre. De sørgede for dem.«²

Den næste er, efter hans opstandelse:

»Og ... *nogle af kvinderne* ... var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever.«³

Jeg har læst og gået henover det tilsyneladende ubemærkede udtryk »nogle kvinder« adskillige gange, men for nylig, da jeg overvejede disse ord mere grundigt, syntes de at springe mig i øjnene. Tænk over disse synonymer, som beskriver disse trofaste, *sikre kvinder*: »Overbeviste«, »positive«,

»selvsikre«, »faste«, »konkrete«, »sikre« og »pålidelige«. ⁴

Da jeg tænkte over disse beskrivelser, kom jeg i tanke om to *sikre kvinder* fra Det Nye Testamente, der bar positive, selvsikre, faste, sikre vidnesbyrd om Frelseren. Selvom de ligesom os var ufuldkomne kvinder, er deres vidnesbyrd inspirerende.

Husker I den unavngivne kvinde ved brønden, der bad andre om at komme og se det, som hun havde lært om Frelseren? Hun bar sit *sikre* vidnesbyrd i form af spørgsmålet: »Måske er det ham, der er Kristus?« ⁵ Hendes vidnesbyrd og invitation var så overbevisende, at »mange ... kom til tro på ham.« ⁶

Efter Marthas bror Lazarus' død erklærede hun, der var Herrens elskede discipel og ven, med det, som må have været store følelser: »Herre, havde du været her, var min bror ikke død.« Læg mærke til hendes sikkerhed, da hun fortsatte: »Men selv nu ved jeg, at hvad du beder Gud om, vil Gud give dig.« Hun fortsatte: »Jeg tror, at du er

Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden.« ⁷

Vi lærer af disse søstre, at *sikre kvinder* er centreret om Frelseren Jesus Kristus og har håb gennem løftet i hans sonoffer.

Genoprettelsen sikre kvinder, der holder deres pagter: Villige til at ofre

Tidligere ofrede *sikre kvinder*, når de bar vidnesbyrd og efterlevede Jesu lærdomme. *Sikre kvinder* i genoprettelsens første tid gjorde det samme. Drusilla Hendricks og hendes familie var blandt dem, der som nye medlemmer led under forfølgelserne af de hellige i Clay County i Missouri. Hendes mand var blevet varigt lammet under slaget ved Crooked River. Hun måtte tage sig af ham og forsørge sin familie.

»På et særligt smerteligt tidspunkt, da familien var løbet tør for mad, huskede hun, at en stemme sagde til hende: »Hold ud, for Herren vil sørge for jer.«

Da der var brug for, at Drusillas søn meldte sig til Mormonbataljonen, var

hun først imod og kæmpede i bøn med vor himmelske Fader, indtil »det var, som om en stemme sagde til hende: »Ønsker du at få den højeste herlighed?« Hun svarede naturligvis: »Ja,« og stemmen fortsatte: »Hvordan regner du med at få det uden at yde de største ofre?« ⁸

Vi lærer af denne *sikre kvinde*, at det kræver offervillighed at være en discipel, der holder sine pagter.

Sikre kvinder i dag: Husker og forbereder sig på at fejre hans tilbagevenden

Jeg har talt om *sikre kvinder* på Frelserens tid og i den første tid efter gengivelsen af evangeliet, men hvad med eksempler på *sikre kvinder* som er disciple og deres vidnesbyrd i vor tid?

Da jeg for nyligt var på opgave i Asien, blev jeg atter inspireret af de mange *sikre kvinder*, som jeg mødte. Jeg blev især imponeret over første-generationsmedlemmerne i Indien, Malaysia og Indonesien, der stræber efter at efterleve evangeliets kultur i deres eget hjem, til tider med store

ofre, da efterlevelse af evangeliet kolliderer med familiens og landets kultur. Jeg mødte *sikre kvinder*, som har været medlem i flere generationer i Hong Kong og Taiwan, hvor de stadig velsigner deres familie, kirkemedlemmer og samfund ved at forblive centrerede om Frelseren og villigt ofrer for at overholde deres pagter. Lignende *sikre kvinder* findes i hele Kirken.

En *sikker kvinde*, som har velsignet mit liv i årtier, har de sidste 15 år kæmpet med den svækkende, svære og fremskredne sygdom kaldet IBM (inclusion body myositis). Selvom hun er bundet til en kørestol, forsøger hun at være taknemlig og fortsætter med sin »Jeg KAN-liste« – en uafbrudt liste som hun fører over det, som hun *kan* gøre, såsom: Jeg kan trække vejret, jeg kan synke, jeg kan bede, og jeg kan føle min Frelseres kærlighed. Hun bærer sit kristuscentrerede *sikre* vidnesbyrd næsten dagligt for sin familie og sine venner.

Jeg hørte for nyligt Jennys historie. Hun er hjemvendt missionær, hvis forældre blev skilt, mens hun var på mission. Hun fortalte, hvordan tanken

om at vende hjem »skræmte [hende] meget«. I missionshjemmet ved afslutningen på sin mission i Italien på vej hjem til USA betjente en *sikker kvinde*, missionspræsidentens hustru, hende ved blidt at børste hendes hår.

Flere år efter velsignede en anden *sikker kvinde* Terry – der var hjælpeforeningspræsident i staven og Jesu Kristi discipel – Jenny, da hun blev kaldet som hjælpeforeningspræsident i menigheden. På det tidspunkt var Jenny i gang med sin doktorafhandling. Terry tjente ikke kun Jenny som mentor som en leder, men hun sad også sammen med hende 10 timer på hospitaler, da Jenny modtog den foruroligende diagnose leukæmi. Terry besøgte hospitalet og kørte Jenny til hendes aftaler. Jenny indrømmede: »Jeg tror, at jeg har kastet op adskillige gange i hendes bil.«

På trods af sin sygdom fortsatte Jenny trofast med at tjene som menighedens hjælpeforeningspræsident. Selv i sine ekstreme vanskeligheder ringede hun, sendte SMS'er og e-mail fra sin seng, og hun inviterede søstre til at komme og besøge hende. Hun sendte

kort og beskeder til folk og elskede sine søstre på afstand. Da hendes menighed bad om et billede af hendes præsidentskab til deres menighedsberetning, er dette, hvad de fik. Fordi Jenny selv er en *sikker kvinde*, bad hun alle om at dele hinandens byrder, herunder hendes egne.

Som en *sikker kvinde* bar Jenny vidnesbyrd: »Vi er her ikke blot for at frelse andre, men for at frelse os selv. Og den frelse kommer af at samarbejde med Jesus Kristus, af forståelse af hans nåde og forsoning og hans kærlighed til Kirkens kvinder. Dette sker gennem så enkle ting, såsom at børste nogens hår, sende en besked med et inspireret åbenbart budskab om håb og nåde eller at lade kvinder tjene os.«⁹

Søstre, når vi bliver distraheret, nærer tvivl, bliver mismodige, syndige, bedrøvede eller overvældede, må vi tage imod Herrens invitation til at drikke af hans levende vand, ligesom den *sikre* kvinde ved brønden gjorde, og indbyde andre til at gøre det samme, når vi bærer vores eget *sikre* vidnesbyrd: »Måske er det ham, der er Kristus?«

Når livet synes uretfærdigt, som det må have gjort for Martha ved sin brors død – når vi oplever hjerteskrærende ensomhed, barnløshed, tabet af ens nærmeste, manglende muligheder for ægteskab og familie, splittede hjem, invaliderende depression, fysisk og psykisk sygdom, kvælende stress, angst, afhængighed, finansielle vanskeligheder eller en overflod af andre udfordringer – må vi da huske Martha og sige vores lignende sikre vidnesbyrd: »Men ... [jeg] ved ... [og] jeg tror, at du er Kristus, Guds søn.«

Må vi huske de mange *sikre kvinder*, der nægtede at forlade vor dyrebare Frelser under den ulidelige pine, han led på korset, og blot timer senere havde det privilegium at være blandt de

Jenny, der var hjælpeforeningspræsident på trods af, at hun havde leukæmi, sammen med sit præsidentskab.

Præsident Henry B. Eyring
Førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

sikre vidner til hans herlige opstandelse. Lad os være nogle, der har holdt sig tæt på ham i bøn og skriftstudium. Lad os komme tættere på ham ved at forberede os til og nyde af hans sonoffers hellige symboler ugentligt under nadverordinancen, og når vi holder vores pagter ved at tjene andre i nød. Så kan vi måske blive en del af de *sikre kvinder*, der var Jesu Kristi disciple, og som vil fejre hans herlige tilbagevenden, når han kommer igen.

Søstre, jeg bærer vidnesbyrd om kærlige himmelske Forældre, om vor Frelser Jesus Kristus og om hans uendelige forsonings kraft. Jeg ved, at profeten Joseph Smith var forudordnet til at være genoprettelsens profet. Jeg ved, at Mormons Bog er sand og blev oversat ved Guds kraft. Vi er blevet velsignet med en levende profet i vore dage, nemlig præsident Thomas S. Monson. Disse sandheder er jeg *sikker* på! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Note: Den 1. april 2017 blev søster Burton afløst som Hjelpeforeningens hovedpræsident.

NOTER

1. *Døtre i mit rige: Hjelpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 3.
2. Luk 8:1-3; fremhævelse tilføjet.
3. Luk 24:22-23; fremhævelse tilføjet.
4. I Bibelen på engelsk optræder vendingen »certain women« (nogle kvinder). Ordet *certain* forstås almindeligvis som »et udvalg af« eller »en række forskellige«. Men i dag vil jeg fremhæve en anden betydning af ordet på engelsk, der angiver en form for sikkerhed, selvsikkerhed og trofasthed.
5. Joh 4:29.
6. Joh 4:39.
7. Joh 11:21-22, 27; fremhævelse tilføjet.
8. Se Jennifer Reeder og Kate Holbrook, red., *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women*, 2017, s. 51-52.
9. Brugt med tilladelse af forfatteren Jennifer Reeder, der er specialist i kvinders historie i det 19. århundrede i Kirkens historiske afdeling.

»Min fred efterlader jeg jer«

Herren lovede sine disciple fred, da han var ved at forlade dem. Han har givet os det samme løfte.

Mine kære søstre, vi er blevet velsignet med Guds Ånd i aften. De inspirerede taler fra de kvindelige ledere og musikken har styrket vores tro og forøget vores ønske om at holde de hellige pagter, som vi har indgået med vor kærlige himmelske Fader. Vi har følt en større kærlighed

til Herren Jesus Kristus og en værdsættelse af den storslåede gave ved hans sonoffer.

Mit budskab i aften er enkelt. Vi har alle følt fred i aften. Vi ville alle ønske ofte at føle en sådan fred i os selv, i vores familie og sammen med mennesker omkring os. Herren lovede sine

på jeres svaghed er en velsignelse, når den får jer til at forblive ydmyge og holder jer rettet mod Frelseren. Ånden trøster os ikke blot, men han er også den repræsentant, hvorved forsoningen udvirker en forandring i selve jeres væsen. Det svage bliver derpå stærkt.

I vil opleve øjeblikke, hvor jeres tro bliver udfordret af Satan; det sker for alle Jesu Kristi disciple. Jeres forsvar mod disse angreb er at bevare Helligånden som jeres ledsager. Ånden vil hviske fred til jeres sjæl. Han vil skubbe jer fremad i tro. Og han vil bringe erindringen tilbage om de tidspunkter, hvor I følte lyset og kærligheden fra Jesus Kristus.

At huske kan være en af de mest dyrebare gaver, som Ånden kan give jer. Han vil »minde jer om alt, hvad [Herren] har sagt til jer« (Joh 14:26). Mindet kan være en besvaret bøn, en modtaget præstedømmeordinance, en bekræftelse af jeres vidnesbyrd eller et øjeblik, hvor I så Guds vejledende hånd i jeres tilværelse. Måske kan Ånden engang i fremtiden, hvor I har brug for styrke, få jer til at huske på de følelser, I havde ved dette møde. Jeg beder til, at det må ske.

Et minde, som Ånden ofte bringer til mit sind, er et nadvermøde om aftenen for mange år siden i et metalskur i Innsbruck i Østrig. Skuret lå under et jernbanespor. Der var kun omkring en halv snes mennesker til stede, som sad på træstole. De fleste var kvinder, nogle unge og andre ældre. Jeg så taknemlighedstårer, da nadveren blev omdelt i den lille forsamling. Jeg følte Frelserens kærlighed til disse helige, og det gjorde de også. Men det mirakel, jeg husker tydeligst, var lyset, der syntes at fylde dette metalskur og bragte en følelse af fred med sig. Det var en aftenstund, og der var ingen vinduer, men alligevel var rummet

disciple fred, da han var ved at forlade dem. Han har givet os det samme løfte. Han sagde, at han ville efterlade fred på sin måde, ikke på verdens måde. Han beskrev sin måde at sende fred på:

»Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer.

Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:26-27).

Mosijas sønner havde brug for denne fredens gave, da de påbegyndte deres mission til lamanitterne. De følte mere end blot en smule uro, eftersom de fornemmede omfanget af deres opgave, og de bad om forvisning. Og »Herren besøgte dem med sin Ånd og sagde til dem: Vær trøstet! og de

blev trøstet« (Alma 17:10; se også Alma 26:27).

Til tider kan I længes efter fred, når I møder usikkerhed og det, der for jer synes at være tårnhøje udfordringer. Mosijas sønner lærte lektien, som Herren lærte Moroni. Det er en vejledning for os alle: »Hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27).

Moroni sagde, at da han »hørt[e] disse ord«, blev han »trøstet« (Eter 12:29). De kan være en trøst for os alle. De, der ikke ser deres svagheder, udvikler sig ikke. Jeres opmærksomhed

aktive laurbærpige, som Herren ser hende. Herren kender hendes hjerte og jeres hjerte, og han kender mulighederne for, at hjerter forandres. Han kan besøge jer begge med sin Ånd til at inspirere til ydmyghed, tilgivelse og kærlighed.

Ånden kan inspirere til ord, gerninger og den nødvendige tålmodighed, for at I kan opfordre et lam til at komme tilbage til flokken. Og han kan røre ved hjerterne i flokken i laurbærklassen til at elske og byde det fortabte får velkommen tilbage, så hun, når hun kommer tilbage, vil føle, at hun er kommet hjem.

Jeres kraft til at gøre godt som en gruppe af Guds døtre vil i høj grad afhænge af den enighed og kærlighed, der eksisterer blandt jer. Det er en anden af fredens gaver, der kommer gennem Helligånden.

Alma forstod dette. Det er derfor, at han bønfuldt sit folk om, »at der ikke skulle være nogen strid, den ene med den anden, men at de skulle se fremad med ét blik, idet de havde én tro og én dåb og havde deres hjerter knyttet sammen i enighed og i kærlighed, den ene til den anden« (Mosi 18:21).

Enighed er nødvendigt, for at vi kan have Ånden i vores klasse og i vores familie. Men I ved af erfaring, ligesom jeg gør, at en sådan kærlighed og enighed er vanskelig at bevare. Det kræver, at vi har Helligånden som ledsager for at åbne vores øjne og berolige vores følelser.

Jeg husker engang, hvor en af vores sønner på syv eller otte år hoppede så hårdt på sin seng, at jeg troede, den ville gå i stykker. Jeg følte en voldsom frustration, og jeg bevægede mig hurtigt hen for at bringe mit hus i orden. Jeg greb min søn i hans små skuldre og løftede ham op, så vi så hinanden i øjnene.

oplyst, som var det middagssolen, der skinnede.

Helligåndens lys var klart og rigeligt den aften. Og vinduerne, der slap lyset ind, var de ydmyge hjerter hos disse hellige, som var kommet frem for Herren for at søge tilgivelse for deres synder og forpligtede sig til altid at erindre ham. Det var ikke svært at erindre ham der, og mit minde om den hellige oplevelse har gjort det lettere for mig at erindre ham og hans forsoning i årene, der fulgte. Den dag blev løftet i nadverbønnen om, at Ånden vil være med os, opfyldt, og det bragte lys og fred.

Som jer har jeg været taknemlig for de mange måder, hvorpå Herren har besøgt mig med Helligånden, når jeg havde brug for fred. Alligevel bekymrer vor Fader i himlen sig ikke kun om at trøste os, men endnu mere om at vi udvikler os til et højere stade. »Talsmanden« er blot en af de måder, hvorpå Helligånden er beskrevet i skrifterne. Her er en anden: »Og se, sandelig, sandelig siger jeg dig: Stol på den Ånd, der leder til at gøre det gode« (L&P 11:12). For det meste vil det gode, som han vil

lede jer til at gøre, involvere at hjælpe en anden med at modtage trøst fra Gud.

Herren har i sin visdom bragt jer sammen i organisationer og klasser i sin kirke. Det har han gjort for at øge jeres evne til at gøre godt. I disse organisationer har I specifikke opgaver med at tjene andre på hans vegne. Hvis I fx er en ung pige, kan I blive bedt af jeres biskop eller jeres leder i Unge Piger om at række ud til en laurbærpige, der er blevet det, vi nogle gange kalder »mindre aktiv«. I kender hende måske bedre end biskoppen eller lederen i Unge Piger. I ved måske, at hun føler, at hun har problemer hjemme eller i skolen eller måske begge dele. Jeres ledere ved måske ikke, hvorfor de følte sig tilskyndet til at bede jer om at række ud til hende, men det gør Herren, og han leder sit værk gennem inspiration fra sin Ånd.

Succes i jeres indsats vil kræve et forandringens mirakel i både jeres hjerte og i hjertet hos den unge pige, som I blev sendt ud for at redde – og det kræver Helligåndens ledsagelse. Ånden kan lade jer se den mindre

Ånden lagde ord i mit sind. Det syntes som en stille røst, men den gennemborede mit hjerte: »Du holder en storslået person.« Jeg satte ham blidt tilbage på sengen og sagde undskyld.

Han er nu blevet den storslåede mand, Helligånden lod mig se for 40 år siden. Jeg er for evigt taknemlig for, at Herren reddede mig fra mine uvenlige følelser ved at sende Helligånden, der fik mig til at se et Guds barn, som han så ham.

Den enighed, som vi søger i vores familie og i Kirken, vil komme, når vi tillader Helligånden at påvirke, hvad vi ser, når vi ser på hinanden – og selv når vi tænker på hinanden. Ånden ser med Kristi rene kærlighed. Lyt til de ord, Mormon brugte til at beskrive næstekærlighed. Tænk på de gange, hvor I har følt det:

»Og næstekærligheden er langmodig og er venlig og misunder ikke og er ikke opblæst, søger ikke sit eget, bliver ikke let ophidset, tænker ikke ondt og fryder sig ikke ved ugudelighed, men fryder sig ved sandheden, tåler alt, tror alt, håber alt og udholder alt.

Derfor, mine elskede brødre [og jeg tilføjer søstre], hvis I ikke nærer næstekærlighed, er I intet; for næstekærligheden hører aldrig op. Hold derfor

fast ved næstekærligheden, som er det største af alt, for alt skal høre op –

men næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel.

Derfor, mine elskede brødre [og søstre], bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må være fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere, så I kan blive Guds sønner [og døtre], så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive rensede, ja, ligesom han er rensede (Moro 7:45-48).

Dette er målet, som jeres Fader i himlen har for jer, hans dyrebare døtre. Det kan måske for jer virke som et fjernt mål, men fra hans perspektiv er I ikke så langt væk. Så han besøger jer med sin Ånd for at trøste jer, opmuntre jer og inspirere jer til at blive ved.

Jeg efterlader jer nu mit sikre vidnesbyrd om, at Faderen kender jer – kender jeres behov og jeres navn – elsker jer og hører jeres bønner. Hans elskede Søn opfordrer jer til at komme til sig. Og de sender Helligånden for at styrke jer i jeres indsats for at tjene andre på deres vegne.

På grund af Jesu Kristi forsoning vil Helligåndens konstante ledsagelse have en helliggørende og rensende virkning på jeres ånd. I vil da mærke den fred, som Frelseren lovede at efterlade sine disciple. Med den fred kommer et klart håb og en følelse af lys og kærlighed fra Faderen og hans elskede Søn, som leder sit rige på jorden gennem åbenbaring til sin levende profet. Dette vidner jeg om i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Indsamling af Guds slægt

Gud Faderen ønsker, at hans børn kommer hjem igen, i familier og i herlighed.

Mine kære brødre og søstre. Jeg glædes over denne mulighed for at være sammen med jer ved begyndelsen af dette møde ved generalkonferencen. Jeg byder jer varmt velkommen.

Generalkonference har altid været et tidspunkt, hvor de sidste dages hellige samledes. Vi er for længst blevet for mange til at være fysisk samlet på et sted, men Herren har sørget for, at generalkonferencens velsignelser når ud til jer, ligegyldigt hvor I er. Selvom det er imponerende at se de mange hellige forsamlet i dette store conferencecenter, så tænker vi, der står her på talerstolen, altid på de millioner af mennesker, der er samlet rundt om i verden for at se og lytte til konferencen. Mange af jer er sammen med jeres familie. Nogle er måske sammen med venner eller andre kirkemedlemmer.

Hvor end I er, og hvordan I end hører min stemme, så vid, at selvom I ikke er her i egen person, føler vi, at I er med os i ånden. Vi håber, at I alle føler jer som et med os – at I føler den åndelige kraft, der kommer, når en gruppe troende samles i Jesu Kristi navn.

Jeg har følt mig tilskyndet til at tale til jer i dag om en anden slags

indsamling. Den slags, der ikke kun sker hvert halve år ligesom med generalkonferencen. I stedet er den forgået konstant siden den første tid efter genoprettelsen af Kirken, og den er blevet fremskyndet i de seneste år. Jeg henviser til indsamlingen af Guds slægt.

For at beskrive denne indsamling kan det være godt at begynde, før vi blev født, før det Bibelen kalder »begyndelsen« (1 Mos 1:1). På det tidspunkt boede vi hos vor himmelske Fader som hans åndelige børn. Det

gælder hver eneste person, der nogensinde har levet på jorden.

Ser I, betegnelserne »bror« og »søster« er ikke bare venlige hilsner eller udtryk for kærlighed for os. De er udtryk for en evig sandhed: Gud er den bogstavelige Fader til alle mennesker. Vi er alle en del af hans evige familie. Fordi han elsker os med en fuldkommen Faders kærlighed, ønsker han, at vi får fremgang og går frem og bliver som ham. Han forordnede en plan, hvorved vi ville komme til jorden i familier og få erfaringer, der ville forberede os på at vende tilbage til ham og leve, som han lever.

Det centrale element i denne plan var løftet om, at Jesus Kristus ville bringe sig selv som offer for at forløse os fra synd og død. Det er vores opgave i denne plan at acceptere Frelserens offer ved at adlyde evangeliets love og ordinancer. I og jeg accepterede denne plan. Vi frydede

os faktisk over den, selvom det betød, at vi skulle forlade vor Faders nærhed og glemme det, som vi havde oplevet der med ham.

Men vi blev ikke sendt herved i fuldstændig mørke. Vi fik alle en del af Guds lys, der kaldes »Kristi lys«, for at hjælpe os med at skelne mellem godt og ondt, rigtigt og forkert. Det er derfor, at selv de, der lever med en beskeden eller ingen kundskab om Faderens plan, stadig kan fornemme i deres hjerte, at bestemte handlinger er retfærdige og moralsk rigtige, og andre ikke er.

Vores fornemmelse af det, der er rigtigt og forkert, synes skærpet, når vi opdrager vores børn. Medfødt i næsten alle forældre findes ønsket om at undervise sine børn om moralske dyder. Det er en del af miraklet i vor himmelske Faders plan. Han ønsker, at hans børn kommer til jorden og følger det evige familiemønster, der findes

i himlen. Familien er den grundlæggende organisatoriske enhed i de evige riger, og derfor ønsker han, at den også skal være en grundlæggende enhed på jorden. Selvom jordiske familier langt fra er fuldkomne, giver de Guds børn den bedste chance for at blive budt velkommen til verden med den eneste kærlighed på jorden, der kommer tæt på det, vi følte i himlen – forældre-kærlighed. Familien er også den bedste måde at bevare og videregive moralske dyder og sande principper på, der med størst sandsynlighed fører os tilbage til Guds nærhed.

Kun en meget lille minoritet af Guds børn får i løbet af dette liv en fuldstændig forståelse for Guds plan og adgang til præstedømmeordinancer og -pagter, der gør kraften i Frelserens forsoning fuldt ud virksom i vores liv. Selv de med de bedste forældre kan leve trofast i overensstemmelse med det lys, de har, men aldrig høre om Jesus Kristus og hans forsoning eller blive inviteret til at blive døbt i hans navn. Det har været tilfældet for utallige millioner af vores brødre og søstre i løbet af verdens historie.

Nogle kan betragte dette som uretfærdigt. De kan endda betragte det som bevis på, at der ikke findes en plan, ingen specifikke krav for frelse – og føle, at en retfærdig, kærlig Gud ikke ville skabe en plan, der kun er tilgængelig for så lille en del af hans børn. Andre kan konkludere, at Gud på forhånd må have besluttet sig for, hvilke af sine børn han ville frelse og gøre evangeliet tilgængeligt for, mens de, der aldrig hørte om evangeliet, ganske enkelt ikke var »udvalgte«.

Men I og jeg ved på grund af de sandheder, der blev gengivet gennem profeten Joseph Smith, at Guds plan er meget mere kærlig og retfærdig end det. Vor himmelske Fader er ivrig efter at samle og velsigne hele sin familie.

Selvom han ved, at ikke alle vil vælge at blive indsamlet, giver hans plan alle hans børn mulighed for at acceptere eller afvise hans invitation. Og familien er kernen i denne plan.

For århundreder siden sagde profeten Malakias, at Gud en dag ville sende profeten Elias for at »vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre« (Mal 3:24).

Denne profeti var så vigtig, at Frelseren citerede den, da han besøgte Amerika efter sin opstandelse (se 3 Ne 25:5-6). Da englen Moroni besøgte profeten Joseph Smith, citerede han også profetien om profeten Elias og hjerter, fædre og børn (se JS-H 1:36-39).

I dag er det den 1. april. Om to dage, den 3. april, er det 181 år siden, at Malakias' profeti gik i opfyldelse. Den dag kom profeten Elias, og han gav Joseph Smith præstedømmemyndigheden til at besejle familier for evigt (se L&P 110:13-16).

Fra den dag og til i dag er interessen for at udforske ens slægtshistorie vokset eksponentielt. Folk virker til at blive draget mere og mere mod deres forfædre af andet end blot tilfældig nysgerrighed. Slægtshistoriske biblioteker, foreninger og teknologier er opstået rundt om i verden for at støtte denne interesse. Internettets muligheder for kommunikation har gjort familier i stand til at arbejde sammen om deres slægtsforskning med en hastighed og grundighed, der aldrig før har været mulig.

Hvorfor sker alt det her? I mangel af et bedre begreb kalder vi det for »profeten Elias' ånd«. Vi kunne lige så vel kalde det for »opfyldelse af en profeti«. Jeg bærer vidnesbyrd om, at profeten Elias kom. Børnenes hjerte – jeres og mit – er blevet vendt til vores fædre, vores forfædre. Den hengivenhed, I føler for jeres forfædre, er en del

af opfyldelsen af denne profeti. Den er dybt forankret i jeres forståelse af, hvem I er. Men det handler om mere end blot nedarvet DNA.

Når I for eksempel følger tilskyndelser til at lære om jeres slægtshistorie, kan I opdage, at en fjern slægtning deler nogle af jeres ansigtstræk eller jeres interesse for bøger eller jeres talent for sang. Det kan være meget interessant og endda indsigtfuldt. Men hvis jeres arbejde stopper der, vil I fornemme, at der mangler noget. Det er, fordi det kræver mere end blot varme følelser at samle og forene Guds familie. Det kræver hellige pagter, der er indgået i forbindelse med præstedømmeordinancer.

Mange af jeres forfædre modtog ikke de ordinancer. Men i Guds forudseenhed gjorde I. Og Gud vidste, at I ville føle jer draget mod jeres forfædre i kærlighed, og at I ville have den nødvendige teknologi til at finde dem. Han vidste også, at I ville leve på et tidspunkt, hvor adgangen til hellige templer, hvori ordinancerne kan udføres, ville være større end nogen sinde før i historien. Og han vidste, at han kunne stole på, at I ville udføre dette arbejde på vegne af jeres forfædre.

Vi har selvfølgelig alle mange preserende og vigtige opgaver, der har

brug for vores opmærksomhed og tid. Vi finder alle ting, som Herren forventer af os, der er ud over vores evner. Herren har heldigvis sørget for en måde, så vi får selvtilid og tilfredsstillelse ved al vores tjeneste. Det gælder også slægtsforskning. Vi får styrke ved at gøre det, han beder os om gennem vores tro på, at Frelseren ikke giver nogen befaling, »uden at han bereder en vej for [os], så [vi] kan udføre det, som han befaler [os]« (1 Ne 3:7).

Jeg ved af erfaring, at det er sandt. For mange år siden, da jeg studerede på universitetet, traf jeg en mand, der arbejdede for et af de største computerfirmaer i verden. Det var i computerens første tid, og hans firma havde tilfældigvis sendt ham hen for at sælge computere til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Så vidt jeg kunne forstå, var denne sælger ikke religiøs. Alligevel sagde han med forundring og overraskelse: »I denne kirke udførte de det, de kaldte »slægtsforskning«, hvor de søgte efter navnene på de mennesker, der var døde, og forsøgte at finde deres forfædre. De, for det meste kvinder, løb rundt mellem arkivskabe og ledte efter små kort med information.« Hvis jeg husker det rigtigt, sagde han, at kvinderne bar kondisko, så de kunne løbe

lidt hurtigere. Manden fortsatte: »Da jeg så storheden i det, de forsøgte at gøre, indså jeg, at jeg havde opdaget årsagen til, at computeren blev opfundet.«

Han havde til dels ret. Computere ville blive en vigtig del af fremtiden for slægtsforskning – bare ikke de computere, han solgte. En inspireret leder i Kirken valgte ikke at købe hans computere. Kirken skulle vente på en teknologi, som på det tidspunkt ikke engang var blevet opfundet. Men jeg har lært i de mange år, der er gået siden, at selv den bedste teknologi aldrig kan erstatte åbenbaring fra himlen som den, kirkelederen modtog. Det er et åndeligt arbejde, og Herren leder det gennem sin Helligånd.

For nogle få uger siden arbejdede jeg på min slægtshistorie med en slægtshistorisk konsulent ved min side og en anden hjælper i telefonen. På min computerskærm foran mig var et problem, som jeg med mine jordiske evner ikke selv kunne løse. Jeg så to navne på personer, der var blevet sendt til mig gennem teknologiens undere, og der måske ventede på en tempelordinance. Problemet var, at navnene var forskellige, men der var grund til at tro, at det kunne være den samme person. Min opgave var at beslutte, hvad der var sandt.

Jeg bad mine konsulenter om at fortælle mig det. De sagde: »Nej, du må

vælge.« Og de var helt sikre på, at jeg ville finde frem til sandheden. Computeren havde med al dens kraft og oplysninger efterladt mig med den fornøjelse at stirre på de navne på skærmen, evaluere de tilgængelige oplysninger, søge andre kilder, bede stille og finde ud af, hvad der var sandt. Da jeg bad, vidste jeg med sikkerhed, hvad jeg skulle gøre – lige som jeg i andre situationer har bedt, når jeg har haft brug for himlens hjælp til at løse et problem.

Vi ved ikke, hvilke undere Gud vil inspirere folk til at skabe i sit arbejde med at samle sin familie. Men uanset hvilke fantastiske opfindelser, der kommer, vil anvendelsen af dem kræve, at Ånden arbejder i mennesker som jer og mig. Det bør ikke overraske os. De er trods alt Guds elskede sønner og døtre. Han vil sende den nødvendige inspiration for at give dem mulighed for at vende tilbage til sig.

I de seneste år har Kirkens unge reageret på profeten Elias' ånd på en inspirerende måde. Mange har nu deres egen tempelanbefaling med begrænset anvendelse og bruger den ofte. Der er travlere i templerne dåbslokaler end nogen sinde før. Nogle templer har endda været nødt til at tilpasse deres tider for at tage imod det stigende antal unge, der kommer i templet.

Det var før en sjælden, men velkommen undtagelse, at de unge medbragte navne på deres egne forfædre til templet. Nu er det helt normalt, og meget ofte er det de unge selv, der har fundet disse forfædre.

Derudover har mange unge opdaget, at det har styrket deres vidnesbyrd om frelsesplanen at give af deres tid til slægtsforskning og tempeltjeneste. Det har styrket Åndens indflydelse i deres liv og formindsket modstanderens indflydelse. Det har hjulpet dem til at føle sig tættere på deres familie og tættere

på Herren Jesus Kristus. De har lært, at dette arbejde ikke blot frelser de døde, men det frelser os alle (se L&P 128:18).

De unge har fået et glimt af visionen på beundringsværdig vis. Nu skal deres forældre bare følge med. Der er mange mennesker, der har accepteret dåben i åndeverdenen på grund af det arbejde, de unge har udført, og de venter på andre ordinancer, som kun de voksne kan udføre i denne verdens templer. Arbejdet med at indsamle vor himmelske Faders familie er ikke kun for de unge, og det er ikke kun for bedsteforældre. Det er for alle. Vi skal alle indsamle.

Det er vores generation arbejde, som apostlen Paulus kaldte »tidernes fylde«, da han sagde, at Gud ville »sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske« (Ef 1:10). Dette er muligt gennem Guds elskede Søns, Jesu Kristi, frelsende værk. På grund af ham er vores familiemedlemmer, »som engang var langt borte, ved Kristi blod kommet nær. For han er vor fred. Han gjorde de to parter til ét, og med sin legemlige død nedrev han den mur af fjendskab, som skilte os« (Ef 2:13-14). I har følt dette lige som jeg, når I har oplevet en større kærlighed, når I har set på et billede af en forfader. I har følt det i templet, når et navn på et kort virkede som mere end blot et navn, og I kunne ikke undgå at føle, at denne person var opmærksom på jer og følte jeres kærlighed.

Jeg vidner om, at Gud Faderen ønsker, at hans børn kommer hjem igen, i familier og i herlighed. Frelseren lever. Han leder og velsigner dette værk, og han våger over og vejleder os. Han takker jer for jeres trofaste tjeneste med at indsamle sin Faders familie, og jeg lover jer den inspirerede hjælp, som I søger og har brug for. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

M. Joseph Brough

Andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

Hans daglige, vejledende hånd

Vor Fader i himlen ved, hvad I og jeg har brug for, bedre end nogen anden.

En af vor himmelske Faders mest elskede redskaber til at vejlede sine børn er retskafne bedsteforældre. Min farmor var en sådan kvinde. Ved en lejlighed, der fandt sted, da jeg var for lille til at huske det, disciplinere min far mig. Min farmor, der så denne irttesættelse, sagde: »Monte, jeg tror, du irttesætter ham for hårdt.»

Min far svarede: »Mor, jeg vil irttesætte mine børn, som jeg vil.»

Og min kloge farmor sagde blidt: »Det vil jeg også.»

Jeg er ret sikker på, at min far hørte sin mors kloge vejledning den dag.

Når vi tænker på vejledning, tænker vi måske på en salme, vi alle kender og elsker: »Jeg er Guds kære barn.« I koret finder vi ordene »Led mig, før mig, gå du med mig, hjælp mig finde vej«. ¹

Indtil for nylig anså jeg det omkvæd for at være guddommelig vejledning til forældre. Når jeg har tænkt over disse ord, er jeg blevet klar over, at selv om de indeholder en sådan vejledning, findes der en langt større mening med dem. Vi bønfalder hver især dagligt om, at vor himmelske Fader vil føre os, lede os og gå med os.

Præsident Dieter F. Uchtdorf har forklaret: »Vor Fader i himlen kender sine børns behov bedre end nogen anden. Det er hans gerning og herlighed at hjælpe os i alle sving og give os forunderlige timelige og åndelige ressourcer, der hjælper os ad vejen hjem til ham igen.« ²

Lyt til disse ord: Vor himmelske Fader ved bedre end nogen anden, hvad I og jeg har brug for. Som følge

deraf har han udviklet en personlig omsorgspakke, der passer til os hver især. Den har mange elementer. Den indeholder hans Søn og forsoningen, Helligånden, befalinger, skrifterne, bøn, profeter, apostle, forældre, bedsteforældre, lokale kirkeledere og mange andre, alle sammen for at hjælpe os til at komme tilbage og nå hjem til ham.

Må jeg i dag tale om blot nogle få af de elementer i omsorgspakken, som har fået mig til at indse, at en kærlig, himmelsk Fader leder, fører og går med mig og min familie? Min bøn er, at I hver især af erfaring vil indse, at vor himmelske Fader leder, fører og går med jer, og at I med den viden vil gå tillidsfuldt fremad og vide, at I aldrig er virkelig alene.

Vor himmelske Faders befalinger er væsentlige elementer i den omsorgspakke. Alma sagde: »Ugudelighed har aldrig været lykke.« ³ At tolerere upassende adfærd uden kærlig irttesættelse er falsk medfølelse og forstærker den gængse opfattelse af, at ugudelighed faktisk kan være lykke. Lamanitten Samuel gendrev klart denne opfattelse:

»I har stræbt efter lykke ved at gøre misgerninger, hvilket er i modstrid med beskaffenheden af den retfærdighed, som er hos vort mægtige og evige overhoved.«⁴

Gennem sine profeter minder vor himmelske Fader os konstant om, at retskaffenhed er lykke. For eksempel sagde Kong Benjamin, at vor himmelske Fader »kræver ... at I skal gøre, som han har befaleet jer, for hvilket han, hvis I gør det, straks velsigner jer.«⁵ Fra en anden salme kommer der en lignende påmindelse:

*Hold Guds befalinger. Hold Guds befalinger, thi det giver tryghed, thi det giver fred. Han vil velsigne dig.*⁶

Omkring min 14-års fødselsdag lærte jeg om nogle af disse velsignelser. Jeg bemærkede noget anderledes hos mine forældre. Ud fra det, jeg så, spurgte jeg: »Skal vi på mission?« Chokket i min mors ansigtsudtryk bekræftede min mistanke. Senere fik mine søskende og jeg ved et familieråd at vide, at vores forældre var blevet kaldet til at præsidere over en mission.

Vi boede på en smuk gård i Wyoming. Set fra min synsvinkel var mit liv perfekt. Når jeg kom hjem fra skole, kunne jeg lave mine pligter og derefter gå ud for at gå på jagt, fiske eller gå på opdagelse med min hund.

Kort tid efter jeg hørte om denne kaldelse, indså jeg, at jeg måtte give afkald på min hund, Blue. Jeg konfronterede min far med det og spurgte, hvad jeg skulle stille op med Blue. Jeg ville gerne understrege, at det, Gud krævede, var urimeligt. Jeg vil aldrig glemme dette svar. Han sagde: »Det ved jeg ikke helt. Han kan nok ikke komme med os, så du må hellere spørge vor himmelske Fader.« Det var ikke det svar, jeg havde forventet.

Jeg begyndte at læse i Mormons Bog. Jeg bad oprigtigt om at få at vide, om jeg var nødt til at give min hund væk. Svaret kom ikke lige på et øjeblik. Derimod blev en bestemt tanke ved med at trænge ind i mit sind: »Vær ikke en byrde for dine forældre. Vær ikke en byrde. Jeg har kaldet dine forældre.«

Jeg vidste, hvad min himmelske Fader krævede. Den viden gjorde ikke smerten ved at give min hund væk mindre. Men ved hjælp af det lille offer blev mit hjerte blødgjort, og jeg fandt fred ved at søge min himmelske Faders vilje.

Jeg takker min himmelske Fader for de velsignelser og den lykke, jeg har fundet gennem skrifterne, bøn, Helligånden og en værdig, jordisk far, som levede op til sin rolle som den vigtigste lærer i evangeliet for sine børn. De ledte mig, førte mig og gik endog med mig for at hjælpe mig til at finde vej, især når jeg skulle gøre noget svært.

Udover de elementer i omsorgspakken, jeg har nævnt, er vi hver især velsignede med en præstedømmeleder, der leder og fører os.

Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Biskopper er inspirerede! Vi har alle handlefrihed til at modtage eller afvise råd fra vore ledere, men ignorer aldrig råd fra jeres biskop, uanset om det kommer fra talerstolen eller personligt.«⁷

Disse mænd stræber efter at repræsentere Herren. Hvad enten vi er gamle eller unge, er vores biskop der for at vejlede os, når Satan ønsker, at vi skal tro, at alt er tabt. Når jeg har talt med biskopper, har jeg fundet et gennemgående tema angående bekendelse af ulydighed eller de uskyldiges lidelser efter forfærdelige forurettelser. Biskopper ønsker straks at udtrykke vor himmelske Faders kærlighed til personen og et ønske om at gå med ham eller hende, mens han eller hun finder vejen hjem.

Måske beskrives vor himmelske Faders mest storslåede element i omsorgspakken med disse ord: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.«⁸

For at lære os alt, hvad vi må gøre, banede Jesus Kristus vejen ved at vise det fuldkomne eksempel, som vi må prøve at følge. Med udrakte arme beder han os indtrængende om at komme og følge sig.⁹ Og når vi fejler, hvad vi alle gør, minder han os om dette: »For se,

jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig.«¹⁰

Sikken vidunderlig gave! Omvendelse er ikke en straf, det er et privilegium. Det er et privilegium, der leder og fører os. Det er ikke noget under, at skrifterne erklærer, at vi ikke skal undervise i noget, undtagen omvendelse.¹¹

Vor himmelske Fader har mange hjælpemidler, men ofte bruger han en anden person til at hjælpe sig. Dagligt giver han os muligheder for at lede, føre og gå med en, der har behov for det. Vi må følge Frelserens eksempel. Vi må også være involverede i vor himmelske Faders værk.

I Unge Mænds hovedpræsidentskab ved vi, at de unge er velsignede, når de har forældre og ledere, der handler på vegne af vor himmelske Fader, når de leder, fører og går med dem. Der er tre principper,¹² der vil hjælpe os til at blive en del af vor himmelske Faders omsorgspakke for andre:

Vær for det første sammen med de unge. Præsident Henry B. Eyring understregede dette punkt: »Der er meget, vi kan gøre, som vil betyde mest. I vores undervisning om læren er vores eksempel med at efterleve læren endnu stærkere end at bruge ord.«¹³ At lede de unge kræver, at man er sammen med dem. Når vi afsætter tid, er det et udtryk for kærlighed, der giver os mulighed for at undervise ved ord og eksempel.

For det andet må vi for virkelig at lede de unge forbinde dem med himlen. Der kommer altid en tid, hvor hver enkelt må stå alene. Vor himmelske Fader kan være der for at vejlede til alle tider og på alle steder. Vores unge skal vide, hvordan de søger vor himmelske Faders vejledning.

For det tredje må vi lade de unge lede. Ligesom den kærlige forælder, der holder et lille barn, som er ved at lære

at gå, i hånden, må vi også give slip, for at de unge kan udvikle sig. At lade de unge lede kræver tålmodighed og kærlighed. Det er mere besværligt og tager længere tid end selv at gøre det. De snubler måske undervejs, men vi går med dem.

Søskende, der kan være tidspunkter i vores liv, hvor velsignelserne ved at vejlede synes fjerne eller fraværende. I sådanne tider med bekymringer har ældste D. Todd Christofferson lovet: »Lad ... jeres pagter være altoverskyggende, og lad jeres lydighed være fuldkommen. Da kan I bede i tro uden at tvivle i henhold til jeres behov, og Gud vil svare jer. Han vil styrke jer, når I arbejder og våger. I sin egen tid og på

sin egen måde vil han række sin hånd ud til jer og sige: »Her er jeg.«¹⁴

På et sådant tidspunkt søgte jeg min himmelske Faders råd i konstant og inderlig bøn i over et år for at finde løsningen på en vanskelig situation. Jeg vidste med min logik, at min himmelske Fader besvarer alle oprigtige bønner. Trods det blev jeg en dag så desperat, at jeg tog til templet med ét spørgsmål: »Himmelske Fader, interesserer du dig egentlig for mig?«

Jeg sad næsten bagest i venteværelset i templet i Logan, da den person, der den dag trådte ind i værelset, til min store overraskelse var tempelpræsident Vaughn J. Featherstone, en nær ven af familien. Han stod foran

Ældste Weatherford T. Clayton
De Halvfjerds

forsamlingen og bød os alle velkommen. Da han fik øje på mig blandt de tempelbesøgende, holdt han op med at tale, så mig i øjnene og sagde derpå: »Bror Brough, det er godt at se dig i templet i dag.«

Jeg vil aldrig glemme den følelse i det lille øjeblik. Det var som om, at min himmelske Fader i den hilsen rakte sin hånd ud og sagde: »Her er jeg.«

Vor himmelske Fader interesserer sig virkelig for os og hører og besvarer hver en bøn, vi beder.¹⁵ Som et af hans børn ved jeg, at svaret på mine bønner kom i Herrens egen tid. Og på grund af den oplevelse forstod jeg mere end nogensinde før, at vi er Guds børn, og at han har sendt os her, så vi kan føle hans nærvær nu og vende tilbage og nå hjem til ham.

Jeg vidner om, at vor himmelske Fader leder os, fører os og går med os. Når vi følger hans Søn og giver agt på hans tjenere, apostlene og profeterne, vil vi finde vejen til evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.
2. Dieter F. Uchtdorf, »Vor Fader, vores mentor«, *Liahona*, juni 2016, s. 5.
3. Alma 41:10.
4. Hel 13:38.
5. Mosi 2:24.
6. »Hold Guds befalinger«, *Salmer og sange*, nr. 197.
7. Boyd K. Packer, »Biskoppen og hans rådgivere«.
8. Joh 3:16.
9. Se Luk 18:22.
10. L&P 19:16.
11. Se Mosi 18:20.
12. Se »Young Men Auxiliary Training«, lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training.
13. Henry B. Eyring, »Det forberedende præstedømme«, *Liahona*, nov. 2014, s. 61.
14. D. Todd Christofferson, »Styrken i pagter«, *Liahona*, maj 2009, s. 22.
15. Se »Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6-7.

Vor Faders herlige plan

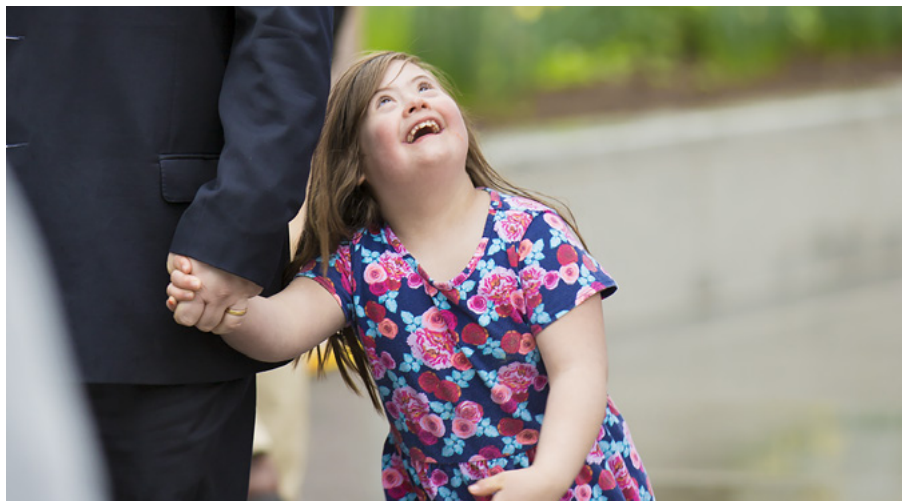
På grund af Guds hellige plan ved vi, at fødsel og død faktisk bare er milepæle på vores rejse mod evigt liv sammen med vor himmelske Fader.

Tidligt i min karriere som læge havde jeg det privilegium at hjælpe en ung mor, da hun skulle føde sit første barn. Hun var rolig, fokuseret og glad. Da barnet blev født, gav jeg den dyrebare nyfødte til hende. Med glædestårer løbende ned ad kinderne tog hun den helt nye baby i sine arme og undersøgte ham fra isse til tå. Hun holdt ham tæt ind til sig med en kærlighed, som kun en mor kan have. Det var et privilegium at være i samme lokale som hende.

Sådan var begyndelsen på livet for hver af os. Men var vores fødsel virkelig begyndelsen? Verden ser fødsel og død

som begyndelsen og enden. Men på grund af Guds hellige plan ved vi, at fødsel og død faktisk bare er milepæle på vores rejse mod evigt liv sammen med vor himmelske Fader.¹ De er essentielle dele af vor Faders plan – hellige øjeblikke, når jordelivet og himlen krydser hinanden. Når jeg i dag reflekterer over, hvad jeg har lært af at observere fødsel og død igennem mine år som læge og i min tjeneste i Kirken, vil jeg gerne bære vidnesbyrd om vor Faders herlige plan.

»Før vi blev født, boede vi hos Gud, der er Fader til vores ånd. Alle os her på jorden er bogstavelig talt brødre og

søstre« i hans familie,² og hver af os er værdifulde for ham. Vi boede sammen med ham i æoner før vores jordiske fødsel, hvor vi lærte, valgte og forbedrede os.

Fordi vor himmelske Fader elsker os, vil han gerne have, at vi får den største gave, han kan give, nemlig gaven evigt liv.³ Han kunne ikke bare give os gaven, vi måtte modtage den ved at vælge ham og hans veje. Det krævede, at vi forlod hans nærhed og begyndte en vidunderlig og udfordrende rejse med tro, vækst og forandring. Rejsen, som vor Fader beredte for os, kaldes frelsesplanen eller den store plan for lykke.⁴

I et stort råd i den førjordiske tilværelse fortalte vor Fader os om sin plan.⁵ Da vi forstod den, blev vi så glade, at vi råbte af fryd, og »alle morgenstjerner jubledes«. ⁶

Planen er bygget på tre store søjler: Evighedens søjler.⁷

Den første søjle er jordens skabelse, rammen for vores jordiske rejse.⁸

Den anden søjle er vores første jordiske forældres, Adam og Evas, fald. På

grund af faldet fik vi nogle vidunderlige ting. Vi blev i stand til at blive født og få et fysisk legeme.⁹ Jeg vil for evigt være min mor taknemlig for at bringe mine brødre og mig til verden og lære os om Gud.

Gud gav os også handlefrihed – evnen og privilegiet til at vælge og handle for os selv.¹⁰ For at hjælpe os til at træffe gode valg gav vor himmelske Fader os bud. Hver dag, når vi holder buddene, viser vi Gud, at vi elsker ham, og han velsigner vores liv.¹¹

Da vor Fader vidste, at vi ikke altid ville vælge fornuftigt – eller med andre ord synde – så gav han os den tredje søjle: Frelseren Jesus Kristus og hans forsoning. Kristus betalte gennem sin lidelse prisen for både fysisk død og synd.¹² Han sagde: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«¹³

Jesus Kristus levede et fuldkomment liv og holdt altid sin Faders bud. »Han vandrede ad Palæstinas veje,« underviste i evighedens sandheder, »helbredte de syge, gjorde de blinde seende og

opvakte de døde.«¹⁴ Han »færdedes overalt og gjorde vel«¹⁵ og »opfordrede alle til at følge sit eksempel.«¹⁶

Ved slutningen af sit jordiske liv knælede han ned og bad og sagde:

»Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din« ...

I sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden.¹⁷

Kristus hjalp os til bedre at forstå storheden i sin lidelse, da han fortalte profeten Joseph Smith dette:

»Jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig;

men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg;

hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd.«¹⁸

Der i Getsemane have begyndte han at betale prisen for vores synder og vores sygdomme, vores lidelser og vores svagheder.¹⁹ Fordi han gjorde det, vil vi aldrig være alene i disse

svagheder, hvis vi vælger at gå sammen med ham. »Han blev pågrebet og anklaget på falsk grundlag, kendt skyldig for at stille pøblen tilfreds og dømt til at dø på Golgatas kors.« På korset »gav han sit liv for at sone for hele menneskehedens synder [i] en storslået gave som stedfortræder for alle mennesker, der nogensinde kommer til at leve på jorden.«²⁰

Han sagde:

»Se, jeg er Jesus Kristus, som profeterne bevidnede skulle komme til verden.

Og se, jeg er verdens lys og liv, og jeg har drukket af det bitre bæger, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder.«²¹

Så på den første dag i ugen²² opstod han fra graven med et fuldkomment og opstandent legeme for aldrig at dø igen. Og fordi han gjorde det, så vil vi også gøre det.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Kristus virkelig opstod fra graven. Men for at opstå fra den grav skulle han først dø. Og det skal vi også.

En anden stor velsignelse i mit liv har været at føle himlens nærhed i de stunder, hvor jeg sidder hos mennesker,

når de går bort. En tidlig morgen for nogle år siden kom jeg ind på en hospitalsstue, hvor der lå en trofast sidste dages hellig enke, der havde kræft. To af hendes døtre sad hos hende. Da jeg kom hen til sengen, opdagede jeg hurtigt, at hun ikke længere led, fordi hun lige var død.

I dette øjeblik med døden var rummet fyldt med fred. Hendes døtre følte en bittersød sorg, men deres hjerte var fyldt med tro. De vidste, at deres mor ikke var væk, men blot var vendt hjem.²³ Selv i øjeblikke med den dybeste sorg og i øjeblikke, hvor tiden står stille og livet synes uretfærdigt, kan vi finde trøst i vor Frelser, fordi han også led.²⁴ Det var et privilegium for mig at være på den stue.

Når vi dør, forlader vores ånd vores legeme, og vi drager hen til det næste trin på vores rejse, åndeverdenen. Det er et sted med læring, omvendelse, tilgivelse og forandring,²⁵ hvor vi afventer opstandelsen.²⁶

En storslået fremtidig dag vil alle, der er blevet født, opstå fra graven. Vores ånd og vores fysiske legeme vil blive forenet i deres fuldkomne form. Alle vil opstå, »både gamle og unge ... både mænd og kvinder,

både de ugudelige og de retfærdige«, og »alt skal blive bragt tilbage til dets fuldkomne skikkelse.«²⁷

Efter opstandelsen vil vi få den overmåde store velsignelse at blive dømt af vor Frelser, der sagde:

»Jeg [vil] ... drage alle mennesker til mig, så de kan blive dømt efter deres gerninger.

Og det skal ske, at den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og hvis han holder ud til enden, se, da vil jeg holde ham skyldfri over for min Fader på den dag, da jeg skal stå frem for at dømme verden.«²⁸

Og så gennem Kristus og hans forsoning vil alle, der vælger at følge ham gennem tro, omvendelse og dåb, som modtager Helligånden og holder ud til enden,²⁹ opdage, at deres rejses mål er at modtage »deres guddommelige skæbne som arving til evigt liv.«³⁰ De vil vende tilbage til deres Faders nærhed for at leve sammen med ham for evigt. Må vi træffe gode valg.

Der er så meget mere udover vores tilværelse end bare det, der sker mellem fødsel og død. Jeg indbyder jer til at komme og følge Kristus.³¹

Jeg indbyder alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til hver dag at »kom[me] til Kristus, og bliv[e] fuldkommengjort i ham, og fornægt[e] jer selv al gudløshed ... så I ... gennem udgydelsen af Kristi blod ... bliver hellige, uden plet.«³²

Jeg indbyder dem, som endnu ikke er medlemmer af denne kirke, til at komme og læse Mormons Bog og lytte til missionærerne. Kom og hav tro og omvend jer fra jeres synder. Kom og bliv døbt og modtag Helligånden. Kom og lev et lykkeligt, kristusfyldt liv. Når I kommer til ham og holder hans bud, så lover jeg jer, at I kan finde fred og formål i denne ofte omtumlede jordiske

Ældste Dale G. Renlund
De Tolv Apostles Kvorum

oplevelse og »evigt liv i den tilkommende verden«.³³

De af jer, der har oplevet disse sandheder, og som af en eller anden grund er vandret væk, indbyder jeg til at komme tilbage. Kom tilbage i dag. Vor Fader og Frelseren elsker jer. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Kristus har kraft til at svare på jeres spørgsmål, til at helbrede jeres smerter og sorger og tilgive jeres synder. Jeg ved, at det er sandt. Jeg ved, at alle disse ting er sande. Kristus lever! Dette er hans kirke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Ne 31:18.
2. »Frelsesplanen«, Evangeliske emneessay, topics.lds.org.
3. Se L&P 14:7; Moses 1:39.
4. Se Alma 42:8.
5. Se Abr 3:24-28.
6. Job 38:7.
7. Se Russell M. Nelson, »Standards of the Lord's Standard Bearers«, *Ensign*, aug. 1991, s. 5-6.
8. Se 3 Ne 9:15.
9. Se 2 Ne 2:22-25.
10. Se Thomas S. Monson, »Valg«, *Liahona*, maj 2016, s. 86; »Handlefrihed«, Evangeliske emneessay, topics.lds.org.
11. Se Joh 14:15, 23; se også Alma 38:1.
12. Se Alma 34:8-16.
13. Joh 3:16; se også Joh 3:17.
14. »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2.
15. ApG 10:38.
16. Se »Den levende Kristus«, s. 2.
17. Luk 22:42, 44.
18. L&P 19:16-18.
19. Se Es 53:4-6; Alma 7:11-13.
20. Se »Den levende Kristus«, s. 2.
21. 3 Ne 11:10-11.
22. Se Joh 20:1.
23. Se Alma 40:11.
24. Se 1 Pet 2:21-25.
25. Se L&P 138:57-59.
26. Se Alma 40:2-12.
27. Alma 11:44.
28. 3 Ne 27:15-16.
29. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 1.
30. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
31. Se 2 Ne 9:50-51, 31:13.
32. Moro 10:32-33.
33. L&P 59:23.

Vores gode hyrde

Jesus Kristus, vores gode hyrde, finder glæde i at se sine syge får udvikle sig mod helbredelse.

V i får indblik i vor himmelske Faders karakter, når vi anerkender den umådelige barmhjerlighed, han har for syndere, og forstår den skelnen, han gør mellem synd og synderen. Dette indblik giver os en mere »rigtig [forståelse af] hans karakter, fuldkommenhed og egenskaber«¹ og er grundlæggende for at udøve tro på ham og hans Søn, Jesus Kristus. Frelserens barmhjerlighed fører uanset vores ufuldkommenheder os mod

ham og motiverer os i vores gentagne anstrengelser for at omvende os og blive som ham. Når vi bliver mere som ham, lærer vi at behandle andre, som han gør, uanset deres ydre egenskaber eller opførsel.

Betydningen af at skelne mellem en persons synlige egenskaber og personen selv er central i romanen *De elendige* af den franske forfatter Victor Hugo.² I begyndelsen af romanen introducerer fortælleren Bienvenu Myriel,

biskoppen af Digne, og fortæller om det dilemma, som biskoppen står over for. Skal han besøge en mand, der er erklæret ateist og er afskyet i samfundet på grund af sine tidligere handlinger i den franske revolution?³

Fortælleren siger, at biskoppen naturligt kunne føle dyb modvilje mod manden. Så stiller fortælleren et enkelt spørgsmål: »Alligevel, bør fåreskab få hyrden til at trække sig tilbage?»⁴ Fortælleren svarer på biskoppens vegne, kommer med et definitivt »Nej« – og tilføjer så humoristisk: »Men hvilket får!»⁵

I denne del sammenligner Hugo mandens »ugudelighed« med hudsygdomme hos får og sammenligner biskoppen med en hyrde, der ikke trækker sig, når han møder et får, der er sygt. Biskoppen er sympatisk, og senere i romanen udviser han en lignende barmhjertighed for en anden mand, hovedpersonen i romanen, en vanæret tidligere straffefange, Jean Valjean. Biskoppens nåde og empati motiverer Jean Valjean til at ændre kursen for sit liv.

Da Gud bruger sygdomme som metafor for synd i skrifterne, er det nærliggende at spørge: »Hvordan reagerer Jesus Kristus, når han bliver konfronteret med vores metaforiske sygdomme – vores synder?» Frelseren sagde trods alt, at han »ikke [kan] se på synd med den mindste grad af

billigelse«,⁶ så hvordan kan han se på os, ufuldkomne som vi er, uden at trække sig tilbage i rædsel og afsky?

Svaret er enkelt og klart. Som den gode hyrde⁷ anser Jesus Kristus sygdom hos sine får som en tilstand, der har brug for behandling, pleje og barmhjertighed. Denne hyrde, vores gode hyrde, finder glæde i at se sine syge får udvikle sig mod helbredelse.

Frelseren forudsagde, at »som hyrden vogter han sin hjord«,⁸ »de vildfarne vil [han] lede efter, de bortkomne vil [han] føre tilbage, de kvæstede vil [han] forbinde [og] de syge vil [han] styrke.«⁹ Selvom det frafaldne Israel blev skildret som værende fuld af syndefulde »flænger, skrammer og åbne sår«,¹⁰ så opmuntrer, formaner og lover Frelseren helbredelse.¹¹

Frelserens jordiske tjenestegerning var især karakteriseret af kærlighed, barmhjertighed og empati. Han gik ikke på Galilæas og Judæas støvede veje og veg foragtet tilbage ved synet af syndere. Han undgik dem ikke i fuldstændig rædsel. Nej, han spiste sammen med dem.¹² Han hjalp og velsignede, løftede og opbyggede dem og erstattede frygt og modløshed med håb og glæde. Som den sande hyrde han er, søger han efter os og finder os for at give lindring og håb.¹³ Forståelse af hans barmhjertighed og kærlighed hjælper os til at udøve tro på ham – til at omvende os og blive helbredt.

Johannesevangeliet beskriver den påvirkning, Frelserens empati havde på en synder. De skriftkloge og farisæerne bragte en kvinde, der var blevet grebet i ægteskabsbrud, til Frelseren. De hentydede, at hun skulle stenes i overensstemmelse med moseloven. Som svar på deres vedvarende spørgsmål sagde Jesus til sidst til dem: »Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende.«

De gik væk, »og Jesus blev alene tilbage med kvinden, som stod foran ham.

Jesus ... sagde til hende: »Kvinde, hvor blev de af? Var der ingen, der fordømte dig?»

Hun svarede: »Nej, Herre, ingen.« Så sagde Jesus: »Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere.«¹⁴

Frelseren tolererede bestemt ikke ægteskabsbrud. Men han fordømte heller ikke kvinden. Han tilskyndede hende til at ændre sit liv. Hun blev motiveret til at ændre sig på grund af hans barmhjertighed og nåde. Joseph Smiths oversættelse af Bibelen vidner om, at dette resulterede i, at hun fulgte ham: »Og kvinden herliggjorde fra da af Gud og troede på hans navn.«¹⁵

Selv om Gud er empatisk, må vi ikke fejlagtigt tro, at han accepterer og er fordomsfri over for synd. Det er han ikke. Frelseren kom til jorden for at frelse os *fra* vores synder, og han, og det er vigtigt, vil ikke frelse os *i* vores synder.¹⁶ En dygtig udspørger Ze'ezrom forsøgte engang at fange Amulek ved at spørge: »Skal [den kommende Messias] frelse sit folk i dets synder? Og Amulek svarede og sagde til ham: Jeg siger dig, at det skal han ikke, for det er umuligt for ham at tilbagekalde sit ord ... Han ... kan [ikke] frelse dem i deres synder.«¹⁷ Amulek talte om en grundlæggende sandhed, at vi for at blive frelst fra vores synder skal holde os til »betingelserne for den omvendelse«, der frigør Forløserens kraft til at frelse vores sjæl.¹⁸

Frelserens barmhjertighed, kærlighed og nåde drager os tættere på ham.¹⁹ Gennem hans forsoning er vi ikke længere tilfredse med vores syndige tilstand.²⁰ Gud er tydelig omkring, hvad der er rigtigt og acceptabelt for ham, og hvad der er forkert og syndigt. Dette er ikke, fordi han ønsker at have tankeløse lydige følgere. Nej, vor

himmelske Fader ønsker, at hans børn bevidst og villigt vælger at blive ligesom ham²¹ og gøre sig værdige til det liv, som han nyder.²² Ved at gøre dette opfylder hans børn deres guddommelige skæbne og bliver arvinger til alt det, som han har.²³ Af denne grund kan kirkeledere ikke ændre Guds befalinger eller lære imod hans vilje for at være praktiske eller populære.

Men i vores livslange bestræbelse på at følge Jesus Kristus er hans eksempel på venlighed mod dem, der synder, særligt lærerigt. Vi, der er syndere, må ligesom Frelseren række ud til andre med barmhjertighed og kærlighed. Vores rolle er også at hjælpe og velsigne, løfte og opbygge samt erstatte frygt og modløshed med håb og glæde.

Frelseren irettesatte personer, der undveg dem, de anså for urene, og som selvretfærdigt dømte andre til at være mere syndige end dem selv.²⁴ Det er den tydelige lære, som Frelseren rettede mod dem, som »stolede på, at de selv var retfærdige, og som foragtede alle andre.« Han fortalte denne lignelse:

»To mænd gik op til templet for at bede. Den ene var en farisæer, den anden en tolder.

Farisæeren stillede sig op og bad således for sig selv: Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som andre mennesker, røvere, uretfærdige, ægteskabsbrydere, eller som toldereren dér.

Jeg faster to gange om ugen, og jeg giver tiende af hele min indtægt.

Men toldereren stod afsides og ville ikke engang løfte sit blik mod himlen, men slog sig for brystet og sagde: Gud, vær mig synder nådig!

Jesus afsluttede så: »Jeg siger jer: Det var ham [tolderen], der gik hjem som retfærdig, ikke den anden [farisæeren]. For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjjes.«²⁵

Budskabet til os er klart: En angrende synder kommer tættere på Gud end den selvretfærdige person, der fordømmer denne synder.

Den menneskelige tendens til at være selvretfærdig og fordømmende var også fremherskende på Almas tid. Da folket »begyndte at etablere kirken mere fuldstændigt ... [begyndte] kirkens folk ... at vokse sig stolte ... [begyndte] kirkens folk ... at blive indbildske i deres øjnes stolthed ... [begyndte] de ... at vise foragt, den

ene for den anden, og de begyndte at forfølge dem, der ikke troede, efter deres egen vilje og deres eget behag.«²⁶

Denne forfølgelse var udtrykkeligt forbudt: »Se, der fandtes en streng lov blandt kirkens folk om, at ingen, der tilhørte kirken, skulle rejse sig og forfølge dem, der ikke tilhørte kirken, og at der ingen forfølgelse skulle være blandt dem indbyrdes.«²⁷ Det vejledende princip for sidste dages hellige er det samme. Vi må ikke gøre os skyldige i at forfølge nogen i eller uden for Kirken.

De, der er blevet forfulgt, uanset hvad grunden er, ved, hvordan uretfærdighed og fordomme føles. Da jeg som teenager boede i Europa i 1960'erne, følte jeg, at jeg gentagne gange blev drillet og mobbet, fordi jeg var amerikaner, og fordi jeg var medlem af Kirken. Nogle af mine skolekammerater behandlede mig, som om jeg personligt var ansvarlig for den upopulære amerikanske udenrigspolitik. Jeg blev også behandlet, som om at min religion var en hån mod landet, hvor jeg boede, fordi den var anderledes end den statsstøttede religion. Sidenhen har jeg i adskillige lande

over hele verden fået små glimt af det rædselsfulde ved fordomme og diskrimination, som de, der bliver udsat for den, lider under på grund af deres race eller etnicitet.

Forfølgelse forekommer i mange former: Latterliggørelse, chikane, mobning, eksklusion og isolation eller had mod andre. Vi må sikre os mod den snæversynethed, der løfter sin grusomme stemme mod dem, der har andre holdninger. Snæversynethed viser sig til dels i manglende vilje til at give folk den samme mulighed for at ytre sig.²⁸ Alle, herunder religiøse personer, har retten til at udtrykke sin holdning offentligt. Men ingen har ret til at være hadefuld mod andre, når disse holdninger bliver udtrykt.

Kirkens historie giver omfattende bevis på, at vores medlemmer blev behandlet med had og snæversynethed. Hvor ironisk og trist ville det ikke være, hvis vi behandlede andre, som vi er blevet behandlet. Frelseren sagde: »Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem.«²⁹ For at vi kan bede om respekt, må vi selv være respektfulde. Desuden bringer vores sande omvendelse »sagtmodighed og ydmyghed af hjertet«, hvilket indbyder Helligånden og fylder os med »fuldkommen kærlighed«,³⁰ en »oprigtig broderkærlighed«³¹ til andre.

Vores gode hyrde er uforanderlig og føler det samme om synd og syndere i

dag, som han gjorde, da han gik rundt på jorden. Han trækker sig ikke tilbage fra os, fordi vi synder, selv om han til tider må tænke: »Men hvilket får!« Han elsker os så meget, at han gav os en mulighed for at omvende os og blive rene, så vi kan vende tilbage til ham og vor himmelske Fader.³² Ved at gøre dette viste Jesus Kristus det eksempel, vi skal følge – at vise respekt for alle og ikke hade nogen.

Lad os som hans disciple fuldt ud afspejle hans kærlighed og elske hinanden så åbent og fuldstændigt, at ingen føler sig forladt, alene eller håbløs. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er vores gode hyrde, som elsker os og tager sig af os. Han kender os og nedlagde sit liv for sine får.³³ Han lever også for os og ønsker, at vi kender ham og udøver tro på ham. Jeg elsker og beundrer ham, og jeg er dybt taknemlig for ham, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Forelæsninger om troen*, 1900, s. 35.
2. Romanen *De elendige*, af Victor Hugo (1802-1885) fortæller historien om Jean Valjean, der begik en mindre forbrydelse ved at stjæle et brød for at bespise sin søsters familie. Valjean blev idømt 5 års fængsel, men han endte med at tilbringe 19 år med at udføre hårdt arbejde på grund fire mislykkede flugtforsøg. Han kom ud af fængslet som en forhærdet og bitter mand. På grund af sin straffeattest var Valjean ude af stand til at finde arbejde, mad og husly. Udmattet og demoraliseret fik han til sidst husly hos biskoppen af Digne, der viste Valjean venlighed og barmhjertighed.

I løbet af natten gav Valjean efter for følelsen af håbløshed og stjal biskoppens sølvtøj og løb bort.

Han blev fanget og sendt tilbage til biskoppen. Uforklarligt og i modsætning til Valjeans forventninger fortalte biskoppen politiet, at Valjean havde fået sølvtøjet og insisterede på, at han også fik to sølvlysestager. (Se Victor Hugo, *Les Misérables*, 1987, bog 2, kapitlerne 10-12).

3. Se Hugo, *Les Misérables*, bog 1, kapitel 10.
4. Fortælleren spørger: *Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?* (Hugo, *Les Misérables*, 1985, bog 1, kapitel 10, s. 67). *Gale* henviser i veterinær patologi til enhver form for hudsygdom forårsaget af parasitiske mider og er karakteriseret ved hårtab og udslæt med sårskorper. Sætningen er blevet oversat på flere forskellige måder.
5. Fortælleren humoristiske redaktionelle kommentar om medlemmet af konventet er *Mais quelle brebis!* Det er til tider blevet oversat med »Men hvilket sort får.«
6. L&P 1:31.
7. Se Joh 10:11, 14; Alma 5:38; L&P 50:44.
8. Es 40:11
9. Ez 34:16.
10. Es 1:6
11. Se Es 1:18.
12. Se Luk 15:1-2.
13. Se Matt 18:11
14. Se Joh 8:3-11.
15. JSO, Joh 8:11 (i den engelske SDH-udgave af Joh 8:11, fodnote c).
16. Se D. Todd Christofferson, »Bliv i min kærlighed«, *Liahona*, nov. 2016, s. 48.
17. Alma 11:34, 37.
18. Se Hel 5:10-11.
19. Se 3 Ne 27:14-15.
20. I vor tid har Frelseren sagt: »Det, som bryder en lov og ikke overholder loven, men forsøger at blive en lov i sig selv og vælger at forblive i synd og helt forbliver i synd, kan ikke blive helliggjort ved lov, ej heller ved barmhjertighed, retfærdighed eller dom. Derfor må de forblive tilsødede« (L&P 88:35).
21. Se 2 Ne 2:26-27.
22. Se L&P 14:7; 132:19-20, 24, 55.
23. Se Rom 8:16-17; L&P 84:38.
24. Se Matt 23:13.
25. Luk 18:9-14.
26. Se Alma 4:4, 6, 8.
27. Alma 1:21.
28. Se *Oxford English Dictionary*, »bigotry« og »intolerance«, oed.com.
29. Matt 7:12.
30. Moro 8:26.
31. 1 Pet 1:22.
32. Se TA 1:3.
33. Se Joh 10:11-15.

Ældste Ulisses Soares
De Halvfjerds' Præsidium

Stol urokkeligt på Gud

Hvis vi er standhaftige og urokkelige i vores tro, vil Herren øge vores evne til at hæve os over livets udfordringer.

Kære brødre og søstre. Jeg ønsker at indlede mit budskab med at vidne om, at jeg ved, at præsident Thomas S. Monson er Guds profet i vor tid. Hans rådgivere i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle er faktisk også profeter, seere og åbenbarere. De repræsenterer Herren Jesus Kristus og har ret til at erklære hans sind og vilje, som det bliver åbenbart for dem. Jeg vidner om, at der er tryghed i at følge deres råd. Herren inspirerer dem til at understrege, at vi styrker vores tro på vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og hans forsoning, så vi ikke vakler, når vi møder vor tids udfordringer.

I Mormons Bog læser vi om en mand, der hedder Ammon, som blev sendt fra Zarahemlas land til Lehi-Nefis land for at forhøre sig om sine brødre. Der fandt han kong Limhi og hans folk, der var i trældom hos lamanitterne. Kong Limhi blev opmuntret af det, Ammon fortalte ham om sit folk i Zarahemla. Hans hjerte blev fyldt af så stort et håb og glæde, at han samlede sit folk i templet og sagde:

»Løft derfor hovedet, og fryd jer, og sæt jeres lid til Gud ...

Hvis I vil vende jer til Herren med hjertets faste forsæt og ... og tjene ham med al sindets flid ... vil han

efter sin vilje og sit behag udfri jer af trældom.«¹

Kong Limhis folks tro blev så dybt påvirket af Ammons ord, at de indgik pagt med Gud om at tjene ham og holde hans befalinger uanset deres svære omstændigheder. På grund af deres tro var de i stand til at udtænke en plan for at slippe ud af lamanitternes hænder.²

Brødre og søstre, overvej vigtigheden af den invitation, som kong Limhi gav sit folk og dens relevans for os. Han sagde: »Løft ... hovedet, og fryd

jer, og sæt jeres lid til Gud.« Med disse ord inviterede kong Limhi sit folk til at se fremtiden gennem troens øjne og erstatte deres frygt med håbets optimisme, der stammer fra tro og ikke tøve med at sætte deres lid til Gud uanset omstændighederne.

Livet på jorden er en prøvestand, hvor vi bliver prøvet for at se, om vi vil gøre alt det, som Herren vor Gud befaler os.³ Det vil kræve urokkelig tro på Kristus selv på vanskelige tidspunkter. Det vil kræve, at vi trænger os frem med standhaftig tro på Kristus, bliver ledt af Ånden og stoler på, at Gud vil sørge for vores behov.⁴

Ved slutningen af Frelserens tjenestegerning, lige inden han blev taget til fange, sagde han til sine disciple: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«⁵

Tænk lige et øjeblik sammen med mig over dette – Jesus Kristus, Faderens Enbårne, levede et syndfrit liv og overvandt alle fristelser, smerter, udfordringer og verdens trængsler. Han udgød bloddråber i Getsemane

og led så forfærdeligt, at det overgår enhver beskrivelse. Han påtog sig vores smerter og sygdomme. Han står klar til at hjælpe – hjælpe os hver især – med enhver byrde. Gennem sit liv, lidelse, død og opstandelse fjernede han enhver hindring for, at vi finder glæde og fred på denne jord. Fordelene ved

hans sønner gives til alle, som accepterer ham og fornægter sig selv, og til dem, der tager hans kors op og følger ham som hans sande disciple.⁶ Når vi udøver tro på Jesus Kristus og hans forsoning, vil vi derfor blive styrket, vores byrder vil blive lettere, og gennem ham vil vi overvinde verden.

Brødre og søstre, når vi betragter den styrke og håb, som vi kan få fra Frelseren, har vi virkelig grund til at løfte vores hoved og fryde os, sætte vores lid til Gud og trænge os frem uden at tøve, »for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden ... tvesindet som det er og ustadigt i al sin færd.«⁷

På samme vis opfordrede Kong Limhi: »Vend[] jer til Herren med hjertets faste forsæt ... og tjen[] ham med al sindets flid, hvis I vil gøre det, vil han efter sin vilje og sit behag udfri jer af trældom.«⁸

Lyt til Frelserens egne ord, når han bønfaller os:

»Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! ...

Elsker I mig, så hold mine bud ...

Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham.«⁹

Gud velsigner os i forhold til vores tro.¹⁰ Tro er kilden til at leve med et guddommeligt formål og et evigt perspektiv. Tro er et praktisk princip, der inspirerer til flid. Den er en afgørende, levende kraft, der ses i vores positive indstilling og ønske om villigt at gøre alt det, som Gud og Jesus Kristus beder os om. Den bringer os på knæ for at bønfalde Herren om vejledning og rejse os og handle med tillid for at opnå de ting, der er i overensstemmelse med hans vilje.

For nogle år siden, da jeg tjente som missionspræsident, fik jeg et telefonopkald fra forældrene til en af vores kære missionærer, og de fortalte mig, at hans søster var død. Jeg husker ømheden i det øjeblik, hvor den missionær og jeg drøftede Guds vidunderlige frelsesplan for hans børn, og hvordan den kundskab ville trøste ham.

Selvom han blev overrasket og trist over den modgang, frydede denne missionær – gennem sine tårer og med tro på Gud – sig over sin søsters liv. Han gav udtryk for en urokkelig tillid til Herrens milde barmhjertighed. Han fortalte mig resolut, at han ville tjene som missionær med al tro og flid for at være værdig til de løfter, Gud har til ham og hans familie. I nødens stund vendte denne trofaste missionær sit hjerte mod Gud, satte al sin lid til ham og fornyede sin forpligtelse om at tjene Herren i tro og al flid.

Brødre og søstre, hvis vi ikke er rodfæstet i standhaftig tillid til Gud og ønsket om at tjene ham, kan livets smertefulde oplevelser få os til at føle, at vi er bebyrdet med et tungt åg, og vi kan miste motivationen til at efterleve evangeliet fuldt ud. Uden tro vil vi ende med at miste evnen til at værdsætte Guds forehavende med hensyn til det, som skal ske senere i vores liv.¹¹

I disse øjeblikke med prøvelser forsøger modstanderen – der altid er på udgik – at bruge vores logik og fornuft imod os. Han forsøger at overbevise os om, at det er nytteløst at efterleve evangeliets principper. Husk, at det naturlige menneskes logik ikke »tager ... imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske«. ¹² Husk, at Satan »er fjende af Gud og [han] kæmper bestandigt mod ham og opfordrer og tilskynder [os] til synd og til bestandigt at gøre det, som er ondt.« ¹³ Vi må ikke give ham lov til at bedrage os, for når vi gør, vakler vi i vores tro og vi mister kraften til at modtage Guds velsignelser.

Hvis vi er standhaftige og urokkelige i vores tro, vil Herren øge vores evne til at hæve os over livets udfordringer. Vi vil blive i stand til undertrykke

negative impulser, og vi vil udvikle evnen til endda at overkomme det, der ligner overvældende forhindringer. Det var det, der gjorde kong Limhis folk i stand til at slippe ud af lamaniternes fangenskab.

Brødre og søstre, jeg opfordrer jer til sætte al jeres lid til Gud og hans profeters lærdomme. Jeg opfordrer jer til at forny jeres pagter med Gud og tjene ham af hele jeres hjerte uanset livets komplekse situationer. Jeg bærer vidnesbyrd om, at ved kraften i jeres urokkelige tro på Kristus vil I blive frie fra syndens, tvivlens, vantroens, ulykkelighedens og lidelsens lænker, og I vil få alle vor elskede himmelske Faders lovede velsignelser.

Jeg vidner om, at Gud er virkelig. Han lever. Han elsker os. Han lytter til vores bønner, når vi er lykkelige, tvivlende, triste og desperate. Jeg vidner om, at Jesus Kristus er verdens Frelser. Han er Forløseren.

Jeg afslutter min tale i dag med teksten fra salmen »Not Now but in the Coming Years«, der findes i den portugisiske salmebog:

Hvis skyer i stedet for sol spreder skygger over vores hjerte, hvis smerte rammer os, så vær ligeglads, vi vil snart vide, hvem du er. Jesus leder os med sin hånd, og han vil fortælle os hvorfor; hvis vi lytter til hans røst, vil han inden længe fortælle os. Stol urokkeligt på Gud og lad ham sørge for os; syng uophørligt hans herlighed, for senere vil han forklare.¹⁴

Dette siger jeg i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosi 7:19, 33.
2. Se Mosi 21:32; 22:1-14.
3. Se Abr 3:25.
4. Se 1 Ne 4:6-7; 2 Ne 31:20.
5. Joh 16:33.
6. Se Luk 9:23.
7. Jak 1:6, 8.
8. Mosi 7:33; fremhævelse tilføjet.
9. Joh 14:1, 15, 21.
10. Se 2 Ne 27:23; Alma 37:40; Eter 12:29.
11. Se L&P 58:3.
12. 1 Kor 2:14.
13. Moro 7:12.
14. »Not Now but in the Coming Years« oversat fra »Agora Não, mas Logo Mais«, *Hymns* (portugisisk), nr. 156.

Ældste Mark A. Bragg
De Halvfjerds

Klarere og klarere indtil den fuldkomne dag

Selv i de sværeste og mørkeste tider er der lys og godhed omkring os.

Paulus gav dette vidunderlige budskab til korinterne:

»I alt er vi trængt, men ikke stængt inde. Vi er tvivlrådige, men ikke fortvivlede.

Vi forfølges, men lades ikke i stikken. Vi slås til jorden, men går ikke til grunde.«¹

Hvad var kilden til Paulus' håb? Lyt til hans forklaring: »Thi Gud, der sagde: »Af mørke skal lys skinne frem,« han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt.«²

Selv i de sværeste og mørkeste tider er der lys og godhed omkring os. Sidste år i oktober mindede præsident Dieter F. Uchtdorf os om: »Vi er omgivet af sådan en forbløffende rigdom af lys og sandhed, at jeg ikke er sikker på, at vi virkelig påskønner, hvad vi har.«³

Modstanderen vil dog hellere have, at vi fokuserer på »tågerne af mørke ... som forblinder menneskenes børns øjne ... forhærder deres hjerte og forleder dem.«⁴

Ikke desto mindre har Frelseren med fuld forståelse for udfordringerne i vore dage lovet os: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det

lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.«⁵

Vi er Guds børn. At modtage lys, forblive i Gud og modtage mere lys er det, vi er skabt til at gøre. Helt fra begyndelsen fulgte vi lyset, vi fulgte vor himmelske Fader og hans plan. At søge lyset ligger i vores åndelige DNA.

Denne evige sandhed blev der undervist i på smuk vis på et uventet sted. Mens jeg arbejdede for en stor bank, blev jeg inviteret med til et

ledelseskursus ved University of Michigan. I løbet af kurset underviste professor Kim Cameron i positiv ledelsesstil og dens heliotropiske virkning. Han forklarede: »Dette henviser til tendensen for alle levende systemer mod positiv energi [lys] og væk fra negativ energi [mørke]. Fra encellede organismer til komplekse menneskelige systemer har alt levende en iboende tilbøjelighed mod det positive og væk fra det negative.«⁶

Støttet af mange studier fokuserede han også på tre kritiske dele i en succesfuld virksomhedskultur: Barmhjertighed, tilgivelse og taknemlighed.⁷ Det giver god mening, at når folk vender sig mod det positive (lys), er de egenskaber, der på fuldkommen vis bliver eksemplificeret ved verdens lys, Jesus Kristus, til stede!

Brødre og søstre, find trøst ved, at der er lys tilgængeligt for os. Må jeg foreslå tre områder, hvor vi *altid* kan finde lys:

1. Kirkens lys

Kirken er et fyrtårn i en verden, der formørkes. Det er en vidunderlig tid

at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kirken er stærkere, end den nogensinde har været⁸ og vokser bogstaveligt talt stærkere hver dag, når nye medlemmer slutter sig til os, nye menigheder dannes, nye missionærer kaldes, og nye områder åbnes for evangeliet. Vi ser dem, der for en tid er gledet bort fra aktivitet i Kirken, vende tilbage, når den redning, som præsident Thomas S. Monson så for sig, dagligt tilvejebringer mirakler.

Jeg besøgte for nylig de unge i Paraguay, Uruguay, Chile og Argentina under deres FSY-konferencer. Tusinder og atter tusinder af unge mænd og piger tilbragte en uge med at styrke deres kærlighed til Frelseren, og vendte derpå hjem til deres familie og venner med en udstråling af Kristi lys og kærlighed.

Hør her, Kirken vil altid have sine kritikere. Det har været sådan siden begyndelsen og vil fortsætte til enden. Men vi kan ikke lade den form for kritik sløve vores følsomhed over for lyset, der er tilgængelig for os. Ved at erkende lyset og stræbe efter det bliver vi kvalificeret til endnu mere lys.

I en verden, der formørkes, vil *Kirkens lys* skinne klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.

2. Evangeliets lys

Evangeliets lys er den sti, der »bliver lysere, til dagen er på sit højeste«,⁹ og det skinner klarest i vores familie og i templer over hele verden.

I *Forkynd mit evangelium* står der: »På grund af evangeliets lys kan familier klare misforståelser, strid og udfordringer. Familier, som er splittet af uoverensstemmelser, kan blive helbredt ved omvendelse, tilgivelse og tro på kraften i Jesu Kristi forsoning.«¹⁰ Mere end nogensinde må vores familie

nu være en kilde af lys til alle omkring os. Familier får mere lys, når de øger deres kærlighed og venlighed. Når vi opbygger familier ved »tro ... omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed [og] barmhjertighed«,¹¹ vil vi føle en større kærlighed til Frelseren og til andre. Familien vil blive stærkere, og lyset i os alle vil blive klarere.

I Bible Dictionary (i den engelske SDH-udgave af Bibelen) står der, at »kun hjemmet kan sammenlignes med

templet, hvad angår hellighed.«¹² Vi har nu 155 fungerende templer og flere, der snart er på vej. Flere og flere familier bliver beseglet for tid og al evighed. Medlemmer indsender flere og flere navne på forfædre til templet for at udføre frelsende ordinancer for dem. Vi oplever virkelig stor glæde og fejring på begge sider af sløret

I en verden, der formørkes, vil *evangeliets lys* skinne klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.

3. Kristi lys

Man kan ikke tale om lys *i* verden uden at tale om *verdens* lys, Jesus Kristus. En tilkendegivelse af en kærlig himmelsk fader er, at alle, der kommer til dette liv, er velsignet med Kristi lys for at hjælpe dem til at komme tilbage. Præsident Boyd K. Packer har sagt: »Kristi Ånd er der altid ... Kristi lys er så universelt som selve sollyset. Overalt hvor der er mennesker, findes Kristi lys.«¹³ Kristi lys »opfordrer og tilskynder til bestandig at gøre godt«¹⁴ og forbereder alle, der søger det gode og sandhed, på at modtage Helligånden.

Frelseren lærer os, at han er lyset, der »oplyser jeres øjne«, »levende-gør jeres forstand« og »giver liv til alting«.¹⁵ Kristi lys vil hjælpe os til at se andre gennem Frelserens øjne. Vi vil blive mere kærlige og forstående for andres kampe. Det vil hjælpe os til at være mere tålmodige over for dem, der måske ikke tilbeder, som vi gør, eller tjener, som vi måske gør. Det vil hjælpe os til at forstå den store plan for lykke mere fuldt ud og se,

hvordan vi alle passer ind i den store, kærlige plan. Det giver liv, mening og formål til alt, hvad vi gør. Trods al den glæde vi modtager, når vi mere fuldt ud forstår Kristi lys, kan den ikke måle sig med den glæde, vi vil føle, når vi ser Kristi lys virke i andre: Familie, venner og selv fuldstændig fremmede.

Jeg følte denne glæde, da jeg hørte om indsatsen fra en modig gruppe brandmænd, der kæmpede for at redde et brændende stavscenter i det sydlige Californien i 2015. Mens branden raserede, ringede en holdleder til en ven, der er medlem, og spurgte, hvor de hellige relikvier og nadverbægrene blev opbevaret, så de kunne reddes. Hans ven forsikrede ham om, at der ikke var nogen hellige relikvier, og at nadverbægrene faktisk var meget lette at erstatte. Men holdlederen følte, at han skulle gøre mere, så han sendte nogle brandmænd tilbage ind i den brændende bygning for at tage alle billeder af Kristus ned fra væggene, så de kunne blive reddet. De satte endda et i brandbilen i håbet om, at

brandmændene ville blive våget over. Jeg blev virkelig rørt over holdleders venlighed, godhed og åbenhed over for lyset i en farlig og svær situation.

I en verden, der formørkes, vil *Kristi lys* skinne klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.

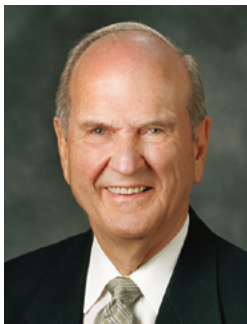
Jeg gentager Paulus' ord: »Lad os ... tage lysets rustning på.«¹⁶ Jeg bærer vidnesbyrd om Kristus. Han er verdens lys. Må vi blive styrket af det lys, der er tilgængeligt for os gennem større deltagelse i kirken og større anvendelse af evangeliets principper i vores familie. Må vi vedvarende se Kristi lys i andre og hjælpe dem til at se det i dem selv. Når vi modtager lyset, vil vi blive velsignet med mere lys, selv indtil den fuldkomne dag, hvor vi igen ser »lysenes Fader«,¹⁷ vor himmelske Fader. Jeg bærer vidnesbyrd om dette i verdens lys' hellige navn, ja, Jesus Kristus. Amen. ■

NOTER

1. 2 Kor 4:8-9.
2. 2 Kor 4:6.
3. Dieter F. Uchtdorf, »O, hvor stor er ikke vor Guds plan!«, *Liahona*, nov. 2016, s. 20.
4. 1 Ne 12:17.
5. L&P 50:24.
6. Kim Cameron, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, 2. udg., 2012, s. xii; se også Kim S. Cameron, »Leading with Energy«, Wheatley Institution, Fellow Notes, 17. feb. 2017, wheatley.byu.edu.
7. Se Kim Cameron, *Positive Leadership*, s. 33, 36, 39.
8. Se Quentin L. Cook, »Min Gud er mit lys«, *Liahona*, maj 2015, s. 65.
9. Ordsp 4:18.
10. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 3.
11. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
12. Bible Dictionary, »Temple« i den engelske SDH-udgave af Bibelen.
13. Boyd K. Packer, »Kristi lys«, *Liahona*, apr. 2005, s. 13.
14. Moro 7:13.
15. L&P 88:11, 13.
16. Rom 13:12.
17. Jak 1:17; L&P 67:9.

En brandmand redder et billede af Frelseren fra et brændende stavscenter i Californien i USA.

Præsident Russell M. Nelson
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Træk Jesu Kristi kraft ind i jeres liv

Jesu Kristi evangelium er fuld af hans kraft, som er tilgængelig for enhver oprigtigt søgende datter eller søn af Gud.

Kære brødre og søstre, vi lever i en meget vanskelig uddeling. Udfordringer, kontroverser og kompleksiteter findes overalt omkring os. Disse urolige tider blev forudset af Frelseren. Han advarede os om, at modstanderen i vore dage ville ophidse til vrede i menneskenes hjerte og føre dem på afveje.¹ Men vor himmelske Fader har aldrig tiltænkt, at vi selv skulle klare det virvar af personlige og sociale problemer.

For Gud elskede verden, så han sendte sin enbårne Søn² for at hjælpe os.³ Og hans Søn, Jesus Kristus, gav sit liv for os. Alt sammen for at vi kunne få adgang til guddommelig kraft – kraft nok til at klare vore dages byrder, forhindringer og fristelser.⁴ I dag vil jeg tale om, *hvordan* vi kan trække på vor Herre og Mester Jesu Kristi kraft i vores liv.

Vi begynder med at lære om ham.⁵ »Det er umuligt for [os] at blive frelst i uvidenhed.«⁶ Jo mere vi ved om Frelserens tjeneste og mission⁷ – jo mere vi forstår hans lære⁸ og det, som han gjorde for os – desto mere ved vi, at han kan give os den nødvendige kraft, som vi har brug for.

Tidligere på året bad jeg de unge voksne i Kirken om at vie en del af deres tid hver uge til at studere *alt*, som Jesus sagde og gjorde, som det står skrevet i standardværkerne.⁹ Jeg inviterede dem til at lade skriftstedshenvisninger om Jesus Kristus i Topical Guide

være deres personlige grundlæggende læseplan.¹⁰

Jeg gav denne udfordring, fordi jeg allerede selv havde accepteret den. Jeg læste og understregede *alle* vers om Jesus Kristus, som er nævnt under hovedoversigten og i 57 underemner i Topical Guide.¹¹ Da jeg færdiggjorde denne spændende aktivitet, spurgte min hustru mig, hvilken indvirkning det havde på mig. Jeg fortalte hende: »Jeg er en ny mand!«

Jeg følte en fornyet hengivenhed for Frelseren, da jeg igen læste hans egen udtalelse om sin jordiske mission i Mormons Bog. Han erklærede:

»Jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset.«¹²

Vi omtaler som sidste dages hellige hans mission som Jesu Kristi forsoning, der gjorde opstandelsen til en

realitet for alle og gjorde evigt liv muligt for dem, der omvender sig fra deres synder og modtager og holder hans nødvendige ordinancer og pagter.

Det er lærdomsmæssigt ufuldstændigt at tale om Herrens sonoffer ved at bruge forkortede vendinger så som »forsoningen«, »den muliggørende kraft i forsoningen«, »anvende forsoningen« eller »blive styrket af forsoningen«. Disse udtryk udgør en reel risiko for vildledning ved at behandle den

begivenhed, som om *den* i sig selv var et levende væsen med evner uafhængigt af vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus.

I Faderens store evige plan er det Frelseren, der led. Det er Frelseren, der brød dødens bånd. Det er Frelseren, der betalte prisen for vores synder og overtrædelser og fjerner dem på betingelse af vores omvendelse. Det er Frelseren, der udfrier os fra fysisk og åndelig død.

Der er ingen formløs enhed kaldet »forsoningen«, hvorfra vi kan trække

på hjælp, helbredelse, tilgivelse eller kraft. Jesus Kristus er kilden. Hellige udtryk så som *forsoning* og *opstandelse* beskriver, hvad Frelseren gjorde i henhold til Faderens plan, så vi kan leve med håb i dette liv og opnå evigt liv i den tilkommende verden. Frelserens sonoffer – den centrale handling i hele menneskets historie – bliver bedst forstået og værdsat, når vi udtrykkeligt og tydeligt forbinder den med ham.

Vigtigheden af Frelserens mission blev understreget af profeten Joseph Smith, der eftertrykkeligt erklærede, at »de fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«¹³

Det var denne udtalelse fra profeten, der specifikt tilskyndede 15 profeter, seere og åbenbarere til at udgive og underskrive deres vidnesbyrd for at mindes 2000 året for Herrens fødsel. Dette historiske vidnesbyrd kaldes »Den levende Kristus«.¹⁴ Mange medlemmer har lært dets sandheder udenad. Andre ved knap nok, at det eksisterer. Når I stræber efter at lære mere om Jesus Kristus, opfordrer jeg jer til at studere »Den levende Kristus«.

Når vi bruger tid på at lære om Frelseren og hans sonoffer, bliver vi draget til at deltage i andet, der er nødvendigt for at få adgang til hans kraft: Vi vælger at have tro på ham og følge ham.

Sande Jesu Kristi disciple er villige til at skille sig ud, sige noget og være anderledes end andre mennesker i verden. De er ufortrødne, dedikerede og modige. Jeg lærte om sådanne disciple under en opgave i Mexico for nyligt, hvor jeg mødte officielle

embedsmænd såvel som ledere af andre religiøse trosretninger. De takkede mig alle for vores medlemmers heroiske indsats for at beskytte og bevare stærke ægteskaber og familier i deres land.

Der er intet nemt eller automatisk ved at blive så stærke disciple. Vores fokus må være solidt baseret på Frelseren og hans evangelium. Det kræver en stor mental indsats at stræbe efter at se hen til ham i *alle* tanker.¹⁵ Men når vi gør det, vil vores tvivl og frygt forsvinde.¹⁶

Jeg hørte for nyligt om en ung frygtløs laurbærpige. Hun blev inviteret til at deltage i et statsmesterskab med sin high school samme aften, som hun havde forpligtet sig til at deltage i et stavshjælpeforeningsmøde. Da det gik op for hende, og hun forklarede dommerne i konkurrencen, at hun var nødt til at forlade konkurrencen tidligere for at deltage i et vigtigt møde, fik hun at vide, at hun ville blive diskvalificeret, hvis hun gjorde det.

Hvad gjorde denne sidste dages laurbærpige? Hun overholdt sin forpligtelse til at deltage i hjælpeforeningsmødet. Som lovet blev hun diskvalificeret ved statsmesterskaberne. Da hun blev spurgt om sin beslutning, svarede hun blot: »Kirken er vigtigere, er den ikke?»

Tro på Jesus Kristus driver os til at gøre ting, vi ellers ikke ville gøre. Tro, der motiverer os til at handle, giver os mere adgang til hans kraft.

Vi forøger også Frelserens kraft i vores tilværelse, når vi indgår hellige pagter og nøje overholder disse pagter. Vores pagter binder os til ham og giver os guddommelig kraft. Som trofaste disciple omvender vi os og følger ham ned i dåbens vande. Vi går på pagtens sti for at modtage andre nødvendige ordinancer.¹⁷ Og vi er taknemlige for, at Guds plan giver mulighed for, at de velsignelser bliver skænket til de forfædre, der er døde uden mulighed for at få dem i deres jordiske liv.¹⁸

Kvinder og mænd, der holder deres pagter, stræber efter at holde sig uplettede af verden, så der ikke vil være noget, som forhindrer dem i at få adgang til Frelserens kraft. En trofast hustru og mor skrev for nylig dette: »Dette er urolige og hårde tider. Hvor er vi velsignede ved at have en større kundskab om frelsesplanen og inspireret vejledning fra kærlige profeter, apostle og ledere, der hjælper os med at sejle i sikkerhed på disse urolige have. Vi ændrede vores vane med at tænde for radioen om morgenen. I stedet lytter vi nu til generalkonferencetaler på vores mobiler hver morgen, mens vi forbereder os til en ny dag.«

Et andet element i at trække på Frelserens kraft i vores liv er at række ud til ham i tro. Dette kræver en flittig og ihærdig indsats.

Husker I beretningen fra Bibelen om kvinden, der i 12 år led af et invaliderende problem?¹⁹ Hun udøvede stor tro på Frelseren og sagde: »Bare jeg rører ved hans tøj, bliver jeg frelst.«²⁰

Denne trofaste fokuserede kvinde skulle række så langt, hun kunne, for at få adgang til hans kraft. At hun rakte fysisk ud var symbolsk for, at hun også rakte ud åndeligt.

Mange af os har fra bunden af vores hjerte udråbt en variation af denne kvindes ord: »Hvis jeg kunne strække mig langt nok åndeligt til at trække Frelserens kraft ind i mit liv, ville jeg vide, hvordan jeg skal takle min svære situation. Jeg ville vide, hvad jeg skulle gøre. Og jeg ville have kraften til at gøre det.«

Når I rækker ud efter Herrens kraft i jeres liv med samme intensitet som en druknende person, der hiver og gisper efter luft, vil kraften fra Jesus Kristus blive jeres. Når Frelseren ved, at I virkelig ønsker at række ud til ham – når han kan føle, at jeres hjertes største ønske er at trække hans kraft ind i jeres liv – vil I blive ledt af Helligånden til at vide præcist, hvad I bør gøre.²¹

Når I åndeligt strækker jer mere, end I nogensinde har gjort tidligere, vil hans kraft flyde ind i jer.²² Og så vil I forstå den dybere mening med ordene, vi synger i salmen: »Guds Ånd som en ild«:

*Vor Gud nu har udrakt sin hånd
over jorden ...
og dertil gengivet sit præstedoms orden
og ladet forkynde sin evige pagt.²³*

Jesu Kristi evangelium er fuld af hans kraft, som er tilgængelig for enhver oprigtigt søgende datter eller søn af Gud. Det er mit vidnesbyrd, at når vi trækker hans kraft ind i vores liv, vil både han og vi glæde os.²⁴

Jeg erklærer som en af Guds særlige vidner, at han lever! Jesus er Kristus! Hans kirke er blevet genoprettet på jorden! Guds profet på jorden i dag er Thomas S. Monson, som jeg opretholder af hele mit hjerte. Jeg bærer dette vidnesbyrd med kærlighed og velsignelse til hver af jer, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Ne 28:19-30.
2. Se Joh 3:16.
3. Jesus var den Salvede – salvet af vor himmelske Fader til at være hans personlige repræsentant i alt, hvad der hører til frelse af menneskeheden. Jesus var salvet til at være vor Frelser og Forløser. Inden verden blev skabt, blev Jesus salvet til at gøre udødelighed til en realitet og evigt liv en mulighed for alle Guds børn (se Joh 17:24; 1 Pet 1:20). Jesus havde således to unikke titler: *Messias* (hebræisk og aramæisk) og *Kristus* (græsk) – begge betyder »salvede«. (Se Guide til Skrifterne, »Salvede«).
4. Vi kan beskytte os selv ved at kende og efterleve Guds ord (se Ef 6:17-18; L&P 27:18).
5. Jesus skabte jorden under vejledning af sin Fader (se Joh 1:2-3) og utallige andre verdener (se Moses 1:33). Længe inden sin jordiske fødsel var Jesus den store Jahve – Gud i Det Gamle Testamente. Det var Jahve,

der talte med Moses på Sinajbjerget. Det var Jahve, der indgik pagt med Abraham om, at alle nationer på jorden ville blive velsignet gennem Abrahams slægtslinje. Og det var Jahve, der indgik pagt med familierne i Israels hus. Jesus var også den lovede Immanuel, som Esajas profeterede om (se Es 7:14).

6. L&P 131:6.
7. Se L&P 76:40-41.
8. Se 2 Ne 31:2-21.
9. Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle.
10. Se Topical Guide, »Jesus Christ«. Udover teksten under overskriften er der 57 undertitler om ham. Brug Guide til Skrifterne for ikke-engelske udgaver af skrifterne.
11. Der er nævnt mere end 2.200 henvisninger på de 18 sider i Topical Guide.
12. 3 Ne 27:13-14.
13. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50.
14. Se »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3.
15. Se Hel 8:15.
16. Se L&P 6:36.
17. Jesus Kristus underviste om vigtigheden af hellige ordninger såsom dåb (se Joh 3:5), nadveren (se L&P 59:9) og begavelses- og beseglingsordningerne i templet (se L&P 124:39-42).
18. Se L&P 124:29-32.
19. Se Luk 8:43-44.
20. Se Mark 5:28.
21. Se L&P 88:63.
22. Da den trofaste kvinde rørte ved Frelserens klædning, sagde han med det samme: »Jeg mærkede, at der udgik en *kraft* [fra græsk *dunamis*, som betyder kraft] fra mig« (Luk 8:46).
23. »Guds Ånd som en ild«, *Salmer og sange*, nr. 2.
24. Se 3 Ne 17:20.

Præsenteret af præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Mine kære brødre og søstre, præsident Monson har bedt om, at jeg nu præsenterer Kirkens generalautoriteter, områdel halv fjerdsere og præsidentskaber for Kirkens organisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helige; Henry Bennion Eyring som første-rådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som anden-rådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Russell M. Nelson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson og Dale G. Renlund.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Vi takker her for indsatsen fra ældste Bruce D. Porter, vores ven og kollega, som gik bort den 28. december 2016. Vi udtrykker vores kærlighed og inderlige kondolence til søster Susan Porter og til deres børn og børnebørn. Vi er taknemlige for at have tjent sammen med denne gode mand.

Det foreslås, at vi afløser Taylor G. Godoy og John C. Pingree jun. som områdel halv fjerdsere. De, der ønsker at udtrykke påskønnelse til disse brødre for deres virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi med inderlig taknemlighed afløser søstre Linda K. Burton, Carole M. Stephens og Linda S. Reeves som Hjælpeforeningens

hovedpræsidentskab. Vi afløser ligeledes medlemmerne af Hjælpeforeningens hovedbestyrelse.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse til disse søstre for deres fremragende indsats og store hengivenhed, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser søster Jean B. Bingham som førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab og søster Bonnie H. Cordon som andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab.

De, der ønsker at vise påskønnelse til disse søstre, kan vise det med en oprakt hånd.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye generalautoriteter og halvferdsere: Taylor G. Godoy, Joni L. Koch, Adilson de Paula Parrella, John C. Pingree jun., Brian K. Taylor og Taniela B. Wakolo.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Jean B. Bingham til at tjene som Hjælpeforeningens hovedpræsident med Sharon L. Eubank som førsterådgiver og Reyna I. Aburto som andenrådgiver.

Det foreslås endvidere, at vi opretholder Bonnie H. Cordon til nu at tjene som førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab og Christina B. Franco til at tjene som andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjerdsere: Luis R. Arbizú, David A. Benalcázar, Berne S. Broadbent, David L. Buckner, L. Todd Budge, Luciano Cascardi, Ting Tsung Chang, Pablo H. Chavez, Raymond A. Cutler, Fernando P. Del Carpio, José Luiz Del Guerso, Aleksandr A. Drachyov, I. Raymond Egbo, Carlos R. Fusco jun., Jorge A. García, Gary F. Gessel, Guillermo I. Guardia, Marcel Guei, José Hernández, Karl D. Hirst, Ren S. Johnson, Jay B. Jones, Anthony M. Kaku, Paul N. Lekias, John A. McCune, Tomas S. Merdegia, Artur J. Miranda, Elie K. Monga, Juan C. Pozo, Anthony Quaisie, James R. Rasband, Carlos G. Revillo jun., Martin C. Rios, Johnny F. Ruiz, K. Roy Tunnicliffe og Moisés Villanueva.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdsere og præsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Afstemningen er noteret. Vi beder dem, der stemte imod nogen af forslagene om at kontakte deres stavspræsident.

Mine kære brødre og søstre, tak for jeres fortsatte tro og bønner for Kirkens ledere.

Vi inviterer nu de nye generalautoriteter og halvferdsere og det nye hovedpræsidentskab for Hjælpeforeningen til at indtage deres pladser på forhøjningen. Præsident Monson siger altid: »Det er en lang gåtur.« Tak, søstre. Tak, brødre. Til orientering er søster Franco for tiden på mission med sin mand i Argentina. Hun er, som I ved, lige blevet opretholdt og vil officielt begynde at virke, når de vender tilbage i juli. ■

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2016

Præsenteret af Kevin R. Jergensen
Direktør for Kirkens Revisionsafdeling

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære brødre. Som foreskrevet ved åbenbaring i afsnit 120 i Lære og Pagter godkender rådet, der forvalter tiende – som består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd – anvendelsen af Kirkens midler. Kirkeorganisationer anvender midler i henhold til godkendte budgetter, retningslinjer og procedurer.

Kirkens Revisionsafdeling består af autoriserede revisorer og er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger. Den har ansvar for at udføre revisioner med det formål at skabe rimelig vished omkring modtagne bidrag, afholdte udgifter og beskyttelse af Kirkens aktiver.

Baseret på de udførte revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at modtagne bidrag, afholdte udgifter og Kirkens aktiver i året 2016 i alle væsentlige henseender er blevet registreret og administreret i overensstemmelse med Kirkens godkendte budgetter, retningslinjer og god bogføringsskik. Kirken følger de principper, som dens medlemmer opfordres til at følge: Lev inden for et budget, undgå gæld og spar op til dårlige tider.

Ærbødigst
Kirkens Revisionsafdeling
Kevin R. Jergensen
Administrerende direktør ■

Statistisk rapport 2016

Præsenteret af Brook P. Hales
Sekretær for Det Første Præsidentskab

Det Første Præsidentskab har udsendt følgende statistikker om Kirkens status pr. 31. december 2016.

Kirkeenheder

Stave	3.266
Missioner	421
Distrikter.....	556
Menigheder.....	30.304

Kirkens medlemstal

Medlemstal i alt	15.882.417
Nye indskrevne børn.....	109.246
Nyomvendte døbt.....	240.131

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	70.946
Kirketjenestemissionærer	33.695

Templer

Templer, der blev indviet i 2016 (Provo City Center i Utah, Sapporo i Japan, Philadelphia i Pennsylvania, Fort Collins i Colorado, Star Valley i Wyoming og Hartford i Connecticut)	6
Templer, der blev genindviet i 2016 (Suva i Fiji og Freiberg i Tyskland)	2
Fungerende templer ved årets udgang	155

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

At blive en af vor Herre Jesu Kristi disciple

De mangfoldige karakteregenskaber, der følger af at tro på Kristus, er alle nødvendige for, at vi kan stå stærkt i disse sidste dage.

Hvad vil det sige at blive vor Herre Jesu Kristi disciple? En disciple er en, der er blevet døbt og er villig til at tage Frelserens navn på sig selv og følge ham. Som disciple stræber vi efter at blive som ham ved at holde hans befalinger i vores jordiske liv på stort set samme måde, som en lærling forsøger at blive som sin mester.

Mange folk hører ordet *discipel* og tænker, at det kun betyder »en, der følger«. Men at være en ægte disciple er en tilstand, man er i. Dette hentyder til

mere end blot at studere og anvende en række personlige egenskaber. Disciple lever på en sådan måde, at Kristi karakteregenskaber bliver vævet ind i deres inderste, som en åndelig gobelin.

Lyt til apostlen Peters indbydelse til at blive Frelserens disciple:

»Sæt netop derfor al jeres iver ind på, at I til jeres tro føjer dyd, til dyden erkendelse,

til erkendelsen selvbeherskelse, til selvbeherskelsen udholdenhed, til udholdenheden gudsfrygt,

til gudsfrygten brodersind, og til brodersindet kærlighed.«¹

Som I kan se, kræver det at være en disciple mere end blot en enkelt tråd for at væve en åndelig gobelin. På Frelserens tid var der mange, der hævdede at være retfærdige på et eller flere områder af deres liv. De praktiserede det, som jeg vil kalde selektiv lydighed. De overholdt for eksempel befalingen om at undlade at arbejde på sabbatten, men kritiserede Frelseren for at helbrede på den hellige dag.² De gav almisser til de fattige, men gav kun af deres overskud – det, de ikke selv havde brug for.³ De fastede, men kun med triste ansigter.⁴ De bad, men blot for at blive set af andre.⁵ Jesus sagde: »De henvender sig til mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig.«⁶ Sådanne mænd og kvinder kan fokusere på at mestre en bestemt egenskab eller handling, men de bliver ikke nødvendigvis som ham i deres hjerte.

Om disse sagde Jesus dette:

»Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn?

Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud.«⁷

Frelserens egenskaber, sådan som vi opfatter dem, er ikke et manuskript, der skal følges, eller en liste, der skal afkrydses. De er sammenflettede karakteregenskaber, den ene lagt oven på den næste, som udvikles aktivt i os. Med andre ord kan vi ikke opnå en kristuslignende karakteregenskab uden også at opnå og påvirke andre. Når en egenskab bliver stærk, så gør flere andre også.

I 2 Peter og i afsnit 4 i Lære og Pagter lærer vi, at tro på Herren Jesus Kristus er fundamentet. Vi måler vores

tro ved, hvad den får os til at gøre – ved vores lydighed. »Hvis I har tro på mig,« lover Herren, »skal I have magt til at gøre hvad som helst, jeg anser for tjenligt.«⁸ Tro er en katalysator. Uden gerninger, uden dydig levevis er vores tro uden kraft til at aktivere os som disciple. Faktisk er troen død.⁹

Så derfor siger Peter: »Sæt ... iver ind på, at I til jeres tro føjer dyd.« Dyd er mere end blot seksuel renhed. Det er renhed og hellighed i sind og legeme. Dyd er også kraft. Når vi trofast efterlever evangeliet, vil vi have kraft til at være dydige i alle vores tanker, følelser og handlinger.

Vores sind bliver mere modtageligt over for Helligåndens tilskyndelser og Kristi lys.¹⁰ Vi legemliggør ikke bare Kristus i det, vi siger og gør, men også i hvem vi er.

Peter fortsætter: »[Føj] til dyden, erkendelse.« Når vi lever et dydigt liv, lærer vi vor himmelske Fader og hans Søn at kende på en særlig måde. »Den, der vil gøre [Faderens] vilje, skal [kende] min lære.«¹¹ Denne kundskab er et personligt vidnesbyrd, der kommer fra personlig erfaring. Det er kundskab, der transformerer os, så vores »lys holder sig til [hans] lys«, og vores »dyd elsker [hans] dyd.«¹² Ved at

leve dydigt kommer vi fra »jeg tror« til den herlige destination »jeg ved«.

Peter formaner os til at føje »til erkendelsen selvbeherskelse, til selvbeherskelsen udholdenhed«. Som mådeholdne disciple efterlever vi evangeliet på en balanceret og stabil vis. Vi »løbe[r ikke] hurtigere, end [vi] har styrke til.«¹³ Dag efter dag bevæger vi os ufortrødent fremad gennem livets forædlende udfordringer.

Når vi på denne måde er mådeholdne, udvikler vi tålmodighed og tilid til Herren. Vi er i stand til at stole på hans plan for vores liv, selvom vi ikke kan se den med vores egne, naturlige

øjne.¹⁴ Derfor kan vi være rolige og vide, at han er Gud.¹⁵ Når vi udsættes for modgangens storme, spørger vi: »Hvad ønsker du, at jeg lærer af denne oplevelse?« Med hans plan og formål i vores hjerte bevæger vi os fremad og udholder ikke blot alt, men udholder det også tålmodigt og godt.¹⁶

Denne tålmodighed, som Peter taler om, fører os til guds frygt. Ligesom Faderen har tålmodighed med os, sine børn, har vi tålmodighed med hinanden og os selv. Vi fryder os over andres handlefrihed og den mulighed, som det giver dem for at vokse »linje på linje,¹⁷ »klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.«¹⁸

Fra selvbeherskelse til tålmodighed og fra tålmodighed til guds frygt ændrer vores natur sig. Vi opnår den broderlige kærlighed, som er kendetegnet ved alle sande disciple. Som den barmhjertige samaritaner krydser vi vejen for at tjene, hvem der end er i nød, selv hvis de ikke er blandt vores kreds af venner.¹⁹ Vi velsigner dem, der forbander os. Vi er gode mod dem, der forfølger os.²⁰ Findes der nogen egenskab, der er mere gudfrygtig eller kristuslignende?

Jeg bærer vidnesbyrd om, at der virkelig bliver føjet til den indsats, vi yder,

for at blive Frelserens disciple, indtil vi er »i besiddelse af« hans kærlighed.²¹ Denne kærlighed er den afgørende karakteregenskab for en Jesu Kristi disciple:

»Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde.

Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet.«²²

Det er tro, håb og kærlighed, der gør os skikket til at udføre Guds værk.²³ »Så bliver da ... disse tre. Men størst af dem er kærligheden.«²⁴

Brødre og søstre, nu mere end nogensinde før kan vi ikke være en »deltids-discipel! Vi kan ikke være en disciple på kun det ene eller det andet område af læren. De mangfoldige karakteregenskaber, der følger af at tro på Kristus – herunder dem, som vi har talt om i dag – er alle nødvendige for, at vi kan stå stærkt i disse sidste dage.

Når vi oprigtigt stræber efter at være Jesu Kristi sande disciple, vil disse karakteregenskaber blive sammenflettede, der vil blive lagt oveni, og de vil aktivt blive styrket i os. Der vil ikke

være forskel på den venlighed, vi viser vores fjender, og den venlighed, som vi skænker vores venner. Vi vil være lige så ærlige, når der ikke er nogen, der kigger, som når andre ser. Vi vil være lige så helliget Gud offentligt, som vi er bag lukkede døre.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at enhver kan være Frelserens disciple. At være en disciple er ikke begrænset af alder, køn, etnisk baggrund eller kaldelse. Når vi som sidste dages hellige er disciple, opbygger vi en fælles styrke til at velsigne vores brødre og søstre over hele verden. Nu er tiden inde til igen at forpligte os selv til at være hans disciple med al flid.

Brødre og søstre, vi er alle kaldet til at være vor Frelseres disciple. Lad denne konference være jeres mulighed for at »begynd[e] ligesom fordom, og kom[me] til Herren af hele jeres hjerte.«²⁵ Dette er hans kirke. Jeg bærer mit særlige vidne om, at han lever. Må han velsigne os i vores evige stræben efter at blive hengivne og trofaste disciple. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Pet 1:5-7.
2. Se Luk 13:14.
3. Se Luk 21:4.
4. Se Matt 6:16.
5. Se Matt 6:5; se også Alma 38:13.
6. JS-H 1:19; se også Es 29:13; Luk 6:46.
7. Matt 7:22-23.
8. Moro 7:33.
9. Se Jak 2:20.
10. Se 1 Kor 2:16.
11. Joh 7:17.
12. L&P 88:40.
13. Mosi 4:27.
14. Se L&P 58:3.
15. Se L&P 101:16.
16. Se L&P 121:8.
17. L&P 98:12.
18. L&P 50:24.
19. Se Luk 10:33.
20. Se Matt 5:44.
21. Moro 7:47.
22. 1 Kor 13:1-2.
23. Se L&P 4:5.
24. 1 Kor 13:13.
25. Morm 9:27.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Sungne og usungne sange

Jeg beder hver eneste af os om permanent og trofast at blive i koret.

» Der er solskin i min sjæl i dag, mer hellig lys og skøn end himmelhvælvets lyse lag, mit lys, det er Guds Søn,« skrev Eliza Hewitt.¹ Hver eneste strålende tone i den gode gamle kristne salme gør den umulig for mig at synge, uden at smile. Men i dag vil jeg gerne tage bare en af linjerne i salmen ud af konteksten, da den måske kan være en hjælp på dage, hvor vi kan finde det svært at synge *eller* smile, og hvor »fred og lykke« *ikke* synes at gå i vores retning. Hvis det for en tid er sådan, at I ikke er i stand til at synge med på den frydefulde melodi, I hører andre synge, så beder jeg jer om hårdnakket at holde fast i den linje af salmen, der lyder: »Jesus lytter med behag til hjertets sang i løn.«²

Blandt de realiteter, vi som Guds børn møder i en falden verden, er, at visse dage er svære, der er dage, hvor vores tro og styrke bliver prøvet. Disse udfordringer kan stamme fra vores mangler, andres mangler eller blot noget, der mangler i livet, men uanset hvad årsagen er, kan den berøve os de sange, vi gerne vil synge og skygge for løftet om den »vårsol i [vores] sjæl«,³ som Eliza Hewitt priser i et af versene.

Hvad gør vi i sådanne stunder? En ting, vi kan gøre, er at tage apostlen Paulus' råd og håbe »på det, vi ikke ser, [og vente] ... på det med udholdenhed.«⁴ I sådanne stunder, hvor vi ikke kan få fremstammet glædens melodi, kan vi måske for en tid være nødt til at stå stille og blot lytte til andre og hente styrke i den pragtfulde musik omkring os. Mange af os, der er »musikalsk udfordret«, har fået vores tillid stivet af og vores evner udi sang markant forbedret ved at stille os ved siden af en med en stærkere og mere sikker

stemme. Det følger visse med at synge evigheds salmer, at vi bør stå så tæt, som det er menneskeligt muligt, på Guds Enbårne, som har absolut gehør. Vi styrker os da i hans evne til at høre vores tavshed og finder håb i hans melodiske, messianske mellemkomst på vores vegne. Det er i sandhed, »når min Gud er nær, da banker hjertet for Guds sag, og nåden blomstrer der.«⁵

På de dage, hvor vi føler, at vi synger lidt falsk, er lidt anderledes end det, vi tror, vi ser eller hører hos andre, vil jeg bede jer, især Kirkens unge, om at huske, at det er guddommeligt bestemt, at ikke alle stemmerne i Guds kor er de samme. Det kræver mangfoldighed – sopraner, alter, barytoner og basser – at skabe stor musik. Jeg låner en linje, der er citeret i en morsom ordveksling mellem to bemærkelsesværdige sidste dages hellige kvinder: »Alle Guds kreaturer har en plads i koret.«⁶ Når vi nedgør det unikke ved os eller prøver at ændre os for at ligne en opdigtet stereotyp – stereotyper, der er ansporet af en umættelig forbrugerkultur og idealiseret langt ud over, hvad der er muligt at realisere, af stærke sociale medier – så mister vi noget af det

toneomfang og den klangfarve, som Gud var bevidst om, da han skabte en mangfoldig verden.

Det er ikke det samme som at sige, at alle i dette guddommelige kor bare kan begynde at synge deres eget oratorium! Mangfoldighed er ikke kakofoni, og det fordrer disciplin at synge i kor – og ældste Hales må jeg i dagens anledning sige at være discipel – men når vi engang har accepteret den guddommeligt åbenbarede lyrik og harmoniske orkestrering, der blev komponeret, før verden blev til, så fryder det vor himmelske Fader, at vi synger med vores eget næb, og ikke nogen andens. Tro på jer selv, og tro på ham. I må ikke forklejne jeres værd eller sværte jeres bidrag til. Og frem for alt, så forlad ikke jeres plads i koret. Hvorfor? Fordi I er unikke, I er uerstattelige. Tabet af blot en stemme nedtoner alle de

andre sangere i det store menneskekor, det gælder også tabet af dem, som føler sig marginaliseret i samfundet eller i Kirken.

Men selvom jeg opfordrer *jer alle* til at have tro i forbindelse med sange, der kan være svære at synge, indrømmer jeg gerne, at *jeg* af andre årsager kæmper med andre sange, der burde have været – men endnu ikke er blevet – sunget.

Når jeg ser den rystende økonomiske ulighed i verden, føler jeg mig skyldig over at istemme fru Hewitts ord om velsignelser, som Gud giver mig nu, og for glæder, der også er i vente foroven.⁷ Omkvædet kan ikke fuldt ud og oprigtigt synges, før vi værdigt har taget os af de fattige. Økonomisk forarmelse er en forbandelse, der bare bliver ved med at forbande år efter år og slægtled

efter slægtled. Den skader legemet, kvæster ånden, ødelægger familien og knuser drømmene. Hvis vi kunne gøre mere for at lindre fattigdommen, som Jesus igen og igen befaler os at gøre, så kunne nogen af denne verdens mindre heldigt stillede måske nynne lidt med på »Der er solskin i min sjæl i dag« for første gang nogensinde i deres liv.

Jeg finder det også svært at synge lyse og livlige sangtekster, når så mange omkring os lider mentalt og følelsesmæssigt. Desværre bider disse byrder sig fast trods en tapper indsats fra mange slags omsorgsgivere, deriblandt familien. Jeg beder til, at vi ikke vil lade disse Guds børn lide upåagtet, og at vi må blive skænket hans evne til at høre de sange, de ikke kan synge nu.

Og jeg håber, at det store globale kor en skønne dag i harmoni vil synge

på tværs af alle racemæssige og etniske skel og erklære, at skydevåben og stødende bemærkninger og giftigheder *ikke* er måden at håndtere menneskers konflikter på. Himlens råb til os er, at den eneste tilfredsstillende løsning nogensinde på komplekse samfundsp-problemer er at elske Gud og holde hans bud, og herigennem åbne døren for den eneste varige, frelsende måde at elske andre på som sin næste. Profeten Eter belærte om, at vi bør »håbe på en bedre verden«. Da Moroni læste den tanke tusind år senere i en tid plaget af krig og voldeligheder, erklærede han, at »en mere fortrinlig vej« til en sådan verden altid vil være Jesu Kristi evangelium.⁸

Hvor er vi taknemlige for, at der midt i disse udfordringer fra tid til anden, kommer en anden slags sang, som vi ikke føler os i stand til at synge, men af en anden grund. Det sker, når følelser er så dybe og personlige, ja, tilmed så hellige, at de enten ikke kan eller ikke bør udtrykkes – som Cornelias kærlighed til sin far, hvorom hun sagde: »Min kærlighed er mere værd ... end min tunge ... Jeg kan ikke løfte hjertet op til min mund.«⁹ Disse følelser kommer til os som noget helligt. De kan ganske enkelt ikke udtrykkes – de er åndeligt set usigelige – ligesom Jesu bøn for de nefitiske børn. De, der var vidner til den begivenhed, skrev:

»Aldrig ... har øjet set, ej heller har øret hørt så store og vidunderlige ting, som vi så og hørte Jesus sige til Faderen ...

Ingen tunge kan udtale, ej heller kan noget menneske skrive, ej heller kan menneskehjertet fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus sige.»¹⁰

Denne sang hellige stunder forsøger man ikke at italesætte, for at udtrykke dem, ville, selv hvis det var muligt, virke som en vanhelligelse.

Brødre og søstre, vi lever i en for-gængelig verden med mange sange, som vi ikke kan eller endnu ikke synger. Men det er min bøn, at vi hver især bestandigt og trofast forbliver i koret, hvor vi for evigt kan nyde den mest dyrebare sang af alle – »sangen om den forløsende kærlighed«.¹¹ Heldigvis er antallet af siddepladser til dette bestemte nummer ubegrænset. Der er plads til at tale forskellige sprog, hylde forskellige kulturer og leve mange forskellige steder i verden. Der er plads til den ugifte, til den gifte, til store familier og til de barnløse. Der er plads til dem, der engang stillede spørgsmål ved deres tro, og plads til dem, der stadig nærer tvivl. Der er plads til mennesker af forskellig seksuel orientering. Der er kort sagt et sted for alle, som elsker Gud og ærer hans bud som den ukrænkelige målestok for personlig adfærd. For hvis kærlighed til Gud er melodien i vores fælles sang, så ligger vores fælles stræben i at være lydige over for ham i den uvægerlige harmoni deri. Med et guddommeligt påbud om kærlighed og tro, omvendelse og medfølelse, ærlighed og tilgivelse er der plads i dette kor til alle, der ønsker at være med.¹² »Kom, som du er,« siger en kærlig Fader til hver eneste af os, men han tilføjer: »Forvent ikke at forblive, som du er.« Vi smiler og husker, at Gud er opsat på at få mere ud af os, end vi troede, vi kunne blive.

Må vi ydmygt følge hans taktstok i dette store oratorium, der er hans plan for vores ophøjelse, og må vi blive ved med at arbejde på de sange, vi ikke kan synge, til vi en dag kan synge »en

hymne til Guds Søn«.¹³ Og en dag som vores elskede salme lyder:

Vi synge og juble med himmelens hæere: Hosianna, hosianna for Gud og hans Søn! ...

Vi sidste dagsværket på jorden nu se.»¹⁴

Jeg vidner om, at den dag vil komme, hvor Gud vor evige Fader atter en gang vil sende sin enbårne Søn til jorden, og denne gang for at herske og regere som Kongernes konge for evigt. Jeg vidner om, at dette er hans gengivne kirke og redskabet til at bringe læren og de frelsende ordinancer i hans evangelium til hele menneskeheden. Når hans budskab har »gennemtrængt hvert kontinent [og] besøgt hvert himmelstrøg«,¹⁵ så vil »Herren [smile] til [os].«¹⁶ Der vil være evigt solskin for sjælen den dag. Om at denne lovede times komme, beder jeg inderligt i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Der er solskin i min sjæl i dag«, *Salmer og sange*, nr. 149.
2. *Salmer og sange*, nr. 149.
3. *Salmer og sange*, nr. 149.
4. Rom 8:25.
5. *Salmer og sange*, nr. 149.
6. Bill Stavnes, »All Gods Critters Got a Place in the Choir«, i Laurel Thatcher Ulrich og Emma Lou Thayne, *All God's Critters Got a Place in the Choir*, 1995, s. 4.
7. *Salmer og sange*, nr. 149.
8. Se Eter 12:4, 11.
9. William Shakespeare, *Kong Lear*, 1. akt, scene 1.
10. 3 Ne 17:16-17; fremhævelse tilføjet.
11. Alma 5:26; se også Alma 26:13.
12. Se 2 Ne 26:33.
13. *Salmer og sange*, nr. 149.
14. »Guds Ånd som en ild«, *Salmer og sange*, nr. 2.
15. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 440.
16. *Salmer og sange*, nr. 149.

Ældste Gary B. Sabin
De Halvfjerds

Stå op indeni, og vær helt med

Må vi beregne vores kurs igen, hvis vi har brug for det, og se fremad med stort håb og tro. Må vi »stå op indeni« ved at være tapre og »helt med«.

For flere år siden løb vores lille barnebarn op til mig og sagde begejstret: »Bedstefar, bedstefar, jeg scorede alle tre mål ved min fodboldkamp i dag!«

Jeg svarede begejstret: »Hvor dejligt, Sarah!«

Hendes mor så dernæst på mig med et glimt i øjet og sagde: »Resultatet blev 2-1.«

Jeg turde ikke spørge, hvem der vandt!

Konference er en tid til eftertanke, åbenbaring og nogle gange til at ændre retning.

Der er et biludlejningsfirma med et GPS-system, der hedder AldrigPåAfveje. Hvis man har kørt forkert, efter man har indtastet sit ønskede bestemmelsessted, så siger stemmen ikke: »Din tåbe!« Men i stedet siger den med en behagelig stemme: »Planlægger ny rute. Når det er muligt, så foretag en lovlig U-vending.«

I Ezekiel læser vi dette vidunderlige løfte:

»Men når den uretfærdige vender om fra alle de synder, han har begået, og holder alle mine love og øver ret og retfærdighed, skal han bevare livet; han skal ikke dø.

Ingen af de overtrædelser, han har begået, skal huskes. Ved den retfærdighed, han har øvet, skal han leve.«¹

Hvilket vidunderligt løfte, men det kræver to gange *alle* for at modtage løftet efter punktummet. Vend om fra alle, hold alle, så er alle overtrædelser tilgivet. Dette kræver, at man er »helt med«.

Vi bør ikke være som den mand, der ifølge *Wall Street Journal* sendte en kuvert fuld af kontanter og et anonymt brev til skattevæsenet, hvor der stod: »Kære Skat. Vedlagt er de penge, jeg skylder i skat. P.S. Hvis min samvittighed stadig nager mig efter dette, så sender jeg jer resten.«²

Det er ikke sådan, vi gør det! Vi holder ikke noget tilbage for at se, hvor lidt vi kan slippe afsted med. Herren kræver hjertet og et villigt sind.³ Hele vores hjerte! Når vi bliver døbt, bliver vi sænket helt ned under vandet som et symbol på vores løfte om at følge Frelseren fuldt ud, ikke halvhjertet. Når vi er fuldstændig forpligtede og »helt med«, så vil himlen ryste til vores gavn.⁴ Når vi er lunkne eller kun delvist forpligtede, så mister vi nogle af himlens mest udsøgte velsignelser.⁵

For mange år siden tog jeg spejderne med på lejr tur ud i ørkenen. Drengene sov ved siden af det store bål, som de havde lavet, og som enhver anden god spejderleder sov jeg på ladet af min truck. Da jeg om morgenen satte mig op og så ud over lejrplassen, så jeg en spejder, som jeg vil kalde Paul, som så særligt udmattet ud. Jeg spurgte, hvordan han havde sovet, og han svarede: »Ikke særlig godt.«

Da jeg spurgte hvorfor, sagde han: »Jeg frøs. Bålet gik ud.«

Jeg svarede: »Ja, det gør bål. Var din sovepose ikke varm nok?«

Intet svar.

Så sagde en af de andre spejdere højt: »Han brugte ikke sin sovepose.«

Jeg spurgte målløst: »Hvorfor ikke, Paul?«

Stilhed, og så kom det flove svar endelig: »Altså, jeg tænkte, at hvis jeg ikke pakkede min sovepose ud, så skulle jeg heller ikke pakke den sammen igen.«

Det er en sand historie. Han frøs i timevis, fordi han ville spare sig selv for fem minutters arbejde. Vi tænker måske: »Hvor tåbeligt! Hvem vil dog gøre det?« Jamen, det gør vi hele tiden på meget farligere måder. Vi nægter i realiteten at pakke vores åndelige soveposer ud, når vi ikke sætter tid af til at bede oprigtigt, studere og ærligt

efterleve evangeliet dagligt; ikke blot vil bålet gå ud, men vi vil være ubeskyttet og blive åndeligt kolde.

Hvis vi er efterladende i forhold til vores pagter, så er vi medskyldige i konsekvenserne. Herren har rådet os til at »tage vare på jer selv ved at give flittigt agt på det evige livs ord.«⁶ Og han har videre sagt: »Mit blod skal ikke rense dem, hvis de ikke hører mig.«⁷

Faktisk er det langt lettere at være »helt med« end halvt med. Når vi kun er halvt med eller slet ikke, så er der i terminologien fra *Star Wars* »forstyrrelser i kraften«. Vi er ikke i harmoni med Guds vilje, og vi er derfor ikke i harmoni med lykkens natur.⁸ Esajas sagde:

»Men de ugudelige er som det oprørte hav, der ikke kan falde til ro, dets bølger rører op i mudder og dynd.

De gudløse har ikke fred, siger min Gud.«⁹

Lige meget hvor vi er, eller hvor vi har været, så er vi heldigvis aldrig uden for Frelserens rækkevidde. Han sagde:

»Den, der derfor omvender sig og kommer til mig som et lille barn, ham vil jeg tage imod, for af sådanne består Guds rige. Se, for sådanne har jeg nedlagt mit liv og har taget det op igen.«¹⁰

Hvis vi konstant omvender os og stoler på Herren, så får vi styrke, når vi vender tilbage til barnets ydmyghed og tro,¹¹ beriget af en visdom, der kommer fra et livs erfaringer. Job erklærede: »Den retfærdige holder sig til sin vej, og den, hvis hænder er rene, vokser i styrke.«¹² Det var Tennyson, der skrev: »Jeg har styrke som ti, for mit hjerte er rent.«¹³ Herren har givet dette råd: »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte.«¹⁴

Vores søn Justin døde, da han var 19 år, efter at have kæmpet mod sygdom livet igennem. I en nadvermødetale, som han holdt, kort tid før han forlod os, brugte han en historie, der må have

givet mening for ham, om en far og hans unge søn, der gik ind i en legetøjsbutik, hvor der var en oppustelig boksebold formet som en mand. Drengen slog til den oppustelige mand, som faldt og med det samme rejste sig efter hvert slag. Faderen spurgte sin søn, hvorfor manden blev ved med at rejse sig igen. Drengen tænkte sig lidt om og sagde derpå: »Det ved jeg ikke. Jeg tror, det er, fordi han står op indeni.« For at være »helt med« skal vi »stå op indeni«, og »tag[e] livet, som det kommer.«¹⁵

Vi står op indeni, når vi tålmodigt venter på, at Herren fjerner eller giver os styrke til at udholde vores torne i kødet.¹⁶ Sådanne torne kan være sygdom, handicap, psykisk sygdom, en, man elsker, som dør, og mange andre ting.

Vi står op indeni, når vi løfter de hænder, der hænger nedad. Vi står op

indeni, når vi forsvare sandheden mod den ugudelige og verdslige verden, der finder mere og mere ubehag ved lys, kalder det onde godt og det gode ondt¹⁷ og »[fordømmer] de retfærdige på grund af deres retfærdighed.«¹⁸

At stå op indeni på trods af besværligheder er muligt på grund af en ren samvittighed, Helligåndens styrkende og trøstende forsikring samt et evigt perspektiv, der overgår jordisk forståelse.¹⁹ I vores førjordiske tilværelse råbte vi af glæde over muligheden for at opleve jordelivet.²⁰ Vi var »helt med«, da vi begejstrede traf beslutningen om trofast at forsvare vor himmelske Faders plan. Det er på tide at stå op og forsvare hans plan igen!

Min 97-årige far døde for nyligt. Når nogen spurgte ham, hvordan han havde det, så var hans svar konsekvent: »På en skala fra et til ti er jeg på

omkring 25!« Selv da denne kære mand ikke længere kunne stå eller endog sidde og havde svært ved at tale, så var hans svar stadig det samme. Han stod altid op indeni.

Da min far var 90, var vi i en luft-havn, og jeg spurgte ham, om jeg skulle finde ham en kørestol. Han svarede: »Nej, Gary – måske når jeg bliver gammel.« Og så tilføjede han: »Og hvis jeg bliver træt af at gå, så kan jeg altid løbe.« Hvis vi ikke er i stand til at være »helt med«, sådan som vi går lige nu, så skal vi måske løbe, eller måske skal vi planlægge en anden rute. Måske skal vi endog foretage en U-vending. Vi skal måske studere mere intenst, bede mere inderligt eller bare give slip på nogle ting, så vi kan holde fast i det, der virkelig betyder noget. Vi er måske nødt til at give slip på verden, så vi kan holde fast i evigheden. Det forstod min far.

Da han var i flåden under 2. verdenskrig, var der nogle i den store og rummelige bygning,²¹ der lavede grin med hans principper; men to af hans skibskammerater Dale Maddox og Don Davidson var opmærksomme og drillede ikke. De spurgte: »Sabin, hvorfor er du så anderledes end alle andre? Du har høje moralske standarder og drikker, ryger eller bander ikke, men du virker rolig og lykkelig.«

Deres positive indtryk af min far passede ikke med det, som de havde lært om mormonerne, og min far kunne undervise og døbe begge sine skibskammerater. Dales forældre blev

meget oprørt og advarede ham om, at hvis han tilsluttede sig Kirken, ville han miste sin kæreste, Mary Olive, men på hans anmodning mødtes hun med missionærerne og blev også døbt.

Henimod slutningen af krigen bad præsident Heber J. Grant om missionærer, herunder også gifte mænd. I 1946 besluttede Dale og hans hustru, Mary Olive, at Dale skulle tage afsted, selv om de ventede deres første barn. Med tiden fik de ni børn – tre drenge og seks piger. Alle ni tog på mission efterfulgt af Dale og Mary Olive, der selv tog på tre missioner. Flere dusin af deres børnebørn har også været afsted. To af deres sønner John og Matthew Maddox synger for tiden i Tabernakelkoret, ligesom Matthews svigersøn, Ryan. Hele familien Maddox tæller nu 144 og er vidunderlige eksempler på at være »helt med«.

Da vi gennemgik min fars papirer, fandt vi et brev fra Jennifer Richards, en af den anden skibskammerats, Don Davidsons, fem døtre. Hun skrev: »Din retskaffenhed ændrede vores liv. Det er svært at forstå, hvordan vores liv ville være uden Kirken. Min far døde med kærlighed til evangeliet og forsøgte at efterleve det til enden.«²²

Det er svært at måle den gode påvirkning, en person kan have ved at stå op indeni. Min far og hans to skibskammerater nægtede at lytte til dem i den store og rummelige bygning, der pegede fingre og spottede.²³ De vidste, at det er langt bedre at følge Skaberens end mængdens.

Apostlen Paulus kunne have beskrevet vor tid, da han fortalte Timotheus, at »nogen har forvildet sig bort ... og har vendt sig til tom snak«.²⁴ Der er meget »tom snak« ude i verden i dag. Det er den samtale, som de i den store og rummelige bygning har.²⁵ Den viser sig ofte som en form for rationalisering for at retfærdiggøre ugudelighed eller viser sig, når folk farer vild og sætter tempoet op. Den kommer nogle gange fra dem, der ikke har betalt prisen for at være »helt med«, og som foretrækker at følge det naturlige menneske i stedet for profeten.

Heldigvis ved vi, hvordan det ender for de trofaste. Når vi er »helt med«, så har vi en altomfattende forsikring om, at »alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud.«²⁶ Som ældste Neal A. Maxwell sagde: »Frygt ikke, lev blot rigtigt.«²⁷

Min svigerfar underviste på BYU og elskede BYU football, men han kunne ikke få sig selv til at se deres kampe, fordi han var så nervøs for resultatet. Så skete der noget vidunderligt – videoen blev opfundet, hvilket gjorde det muligt for ham at optage kampene. Hvis BYU vandt, så kunne han se optagelsen med fuldkommen ro, fordi han var sikker på udfaldet! Hvis de fik en uretfærdig straf, blev skadet eller kom bagud i den sidste del af kampen, så var han ikke stresset, fordi han vidste, at de ville klare den! Man kan sige, at han havde »et fuldkommen klart håb!«²⁸

Sådan er det også med os. Når vi er trofaste, så kan vi have den samme sikkerhed for, at tingene vil virke til vores gavn til sidst. Herrens løfter er sikre. Det betyder ikke, at det vil være let på dette jordelivs universitet eller uden tårer, men som Paulus skrev: »Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget

menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham.«²⁹

Brødre og søstre, ingen har syndet i morgen. Må vi beregne vores kurs igen, hvis vi har brug for det, og se fremad med stort håb og tro. Må vi »stå op indeni« ved at være tapre og »helt med«. Må vi være rene og modige i forsvaret af vor himmelske Faders plan og hans Søns mission, vor Frelser. Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at vor Fader lever, at Jesus er Kristus, og at den store plan for lykke virkelig findes. Jeg beder om, at Herrens udsøgte velsignelser må være med jer, og det gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Ez 18:21-22.
2. Se fx Roy B. Zuck, saml. *The Speaker's Quote Book: Over 5,000 Illustrations and Quotations for All Occasions*, 2009, s. 107-108.
3. Se L&P 64:34.
4. Se L&P 21:6.
5. Se Åb 3:15-16.
6. L&P 84:43.
7. L&P 29:17.
8. Se Alma 41:11.
9. Es 57:20-21.
10. 3 Ne 9:22.
11. Se 3 Ne 11:37-38.
12. Job 17:9.
13. Alfred Tennyson, »Sir Galahad«, i *Poems of the English Race*, udv. Raymond Macdonald Alden, 1921, s. 296.
14. L&P 87:8.
15. Se Joseph B. Wirthlin, »Tag livet, som det kommer, og elsk det«, *Liahona*, nov. 2008, s. 26-28.
16. Se 2 Kor 12:7.
17. Se Es 5:20.
18. Hel 7:5.
19. Se Fil 4:7.
20. Se Job 38:7.
21. Se 1 Ne 8:26.
22. Jennifer Richards, brev til Marvin Sabin, dateret 5. juli 2009.
23. Se 1 Ne 8:27, 33.
24. 1 Tim 1:6.
25. Se 1 Ne 8:26-28.
26. Rom 8:28.
27. Se Bangambiki Habyarinmana, *Inspirational Quotes for All Occasions*, 2013.
28. 2 Ne 31:20.
29. 1 Kor 2:9.

Ældste Valeri V. Cordón

De Halvfjerds

Evangeliets sprog

Kraftfuld undervisning er ekstremt vigtig for at bevare evangeliet i vores familie, og det kræver flid og en indsats.

Da jeg var blevet kaldet som generalautoritet, flyttede jeg med min familie fra Costa Rica til Salt Lake City til min første opgave. Her i USA er jeg blevet velsignet ved at besøge mange vidunderlige mennesker fra forskellige etniske baggrunde og kulturer. Blandt dem er der mange, der ligesom mig er født i latinamerikanske lande.

Jeg har lagt mærke til, at mange førstegenerations latinamerikanere her taler spansk som deres primære sprog og nok engelsk til at kunne kommunikere med andre. Den anden generation, der enten blev født i USA eller kom hertil i en meget tidlig alder og gik i skole her, taler rigtig godt engelsk og måske noget gebrokkent spansk. Og ved tredje generation går spansk, deres forfædres modersmål, ofte tabt.¹

I sproglige termer kaldes dette helt enkelt »sprogtab«. Sprogtab kan ske, når en familie flytter til et fremmed land, hvor deres modersmål ikke er det dominerende sprog. Dette sker ikke kun blandt latinamerikanere, men også blandt befolkningsgrupper over hele verden, hvor deres modersmål bliver erstattet af et nyt.² Selv Nefi, en profet i Mormons Bog, var bekymret for at miste sine fædres modersmål, da han forberedte sig på at flytte til

det forjættede land. Nefi skriver: »Og se, Gud anser det for vist, at vi skal få disse optegnelser, så vi kan bevare vore fædres sprog for vore børn.«³

Men Nefi var også bekymret for at tabe en anden form for sprog. I det næste vers fortsætter han: »Og også så vi kan bevare for dem de ord, som er blevet talt ved alle de hellige profeters mund, og som blev givet dem ved Guds Ånd og kraft siden verden begyndte, helt op til vor tid.«⁴

Jeg lagde mærke til en lighed mellem at bevare et modersmål og bevare Jesu Kristi evangelium i vores liv.

I dag vil jeg med min analogi ikke fremhæve et specifikt verdsligt sprog, men snarere et evigt sprog, der skal bevares i vores familie og aldrig må gå tabt. Jeg taler om Jesu Kristi evangeliums sprog.⁵ Når jeg taler om »evangeliets sprog«, mener jeg alle vores profeters lærdomme, vores lydighed mod de lærdomme og vores efterlevelse af retfærdige traditioner.

Jeg vil tale om tre måder, hvorpå dette sprog kan blive bevaret.

For det første: Vær mere flittige og engagerede hjemme

I Lære og Pagter beder Herren mange fremstående medlemmer af Kirken, herunder Newel K. Whitney, om at sætte deres hjem i orden. Herren sagde: »Min tjener Newel K. Whitney ... har ... brug for at blive irettesat og sætte sin familie i orden og se til, *at de er mere flittige og engagerede hjemme* og altid beder, ellers skal de blive fjernet fra deres sted.«⁶

En faktor, der påvirker sprogtab, er, når forældre ikke bruger tid på at undervise deres børn i modersmålet. Det er ikke nok blot at *tale* sproget i hjemmet. Hvis forældrene ønsker at bevare sproget, skal der *undervises* i det. Forskning har vist, at forældre, der gør en bevidst indsats for at bevare deres modersmål, har en tendens til at få succes med at gøre det.⁷ Hvad ville være en bevidst indsats for at bevare evangeliets sprog?

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum lærte os, at »svag undervisning og svage forbi- leder i evangeliet i hjemmet« er en væsentlig årsag til, at cirklen med mange-generationsfamilier i Kirken brydes.⁸

Vi kan dermed konkludere, at grundig undervisning er ekstremt vigtigt for at bevare evangeliet i vores familie, og det kræver flid og en indsats.

Vi er mange gange blevet bedt om at skabe en vane med dagligt at studere i skriften som familie og personligt.⁹ Mange familier, der gør dette, bliver velsignet hver dag med større samhørighed og et tættere forhold til Herren.

Hvornår vil dagligt skriftstudium finde sted? Det sker, når forældre tager skrifterne i deres hænder og med kærlighed beder deres familie om at samles for at studere. Det er svært at se det ske på nogen anden måde.

Fædre og mødre, gå ikke glip af disse store velsignelser. Vent ikke, til det er for sent!

For det andet: Stærke forbilleder i hjemmet

En ekspert i lingvistik skrev at for at bevare et modersmål, »må du *gøre sproget levende* for dine børns.«¹⁰ Vi »gør sproget levende«, når vores undervisning og eksempel samarbejder.

Da jeg var ung, arbejde jeg i min fars fabrik i ferierne. Det første spørgsmål,

min far altid stillede mig, når jeg havde fået min løn, var: »Hvad vil du gøre med dine penge?«

Jeg kendte svaret og sagde: »Betale min tiende og spare sammen til min mission.«

Da jeg havde arbejdet med min far i omkring otte år og hele tiden havde svaret på det samme spørgsmål, gik han ud fra, at han havde lært mig at betale tiende. Hvad han ikke var klar over var, at jeg havde lært dette vigtige princip på en enkelt weekend. Lad mig fortælle, hvordan jeg lærte dette princip.

Efter nogle begivenheder i forbindelse med en borgerkrig i Mellemamerika gik min fars forretning konkurs. Han gik fra omkring 200 fuldtidsmedarbejdere til mindre end fem syersker, der arbejdede efter behov i garagen i vores hjem. En dag under de vanskelige tider hørte jeg mine forældre drøfte, om de skulle betale tiende eller købe mad til børnene.

Om søndagen fulgte jeg efter min far for at se, hvad han ville gøre. Efter vores kirkemøde så jeg ham tage en konvolut og lægge sin tiende i den. Det var kun en del af lektien. Det spørgsmål, jeg stadig havde, var, hvad vi skulle spise.

Tidligt mandag morgen bankede nogle mennesker på vores dør. Da jeg åbnede den, spurgte de efter min far. Jeg kaldte på ham, og da han kom, fortalte de besøgende ham om en hastende syordre, som de havde brug for så hurtigt som muligt. De fortalte ham, at ordren hastede så meget, at de ville betale for den på forhånd. Den dag lærte jeg princippet om at betale tiende og de velsignelser, der følger.

I det Nye Testamente taler Herren om at være et forbillede. Han siger: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun

det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen.¹¹

Det er ikke nok bare at *tale* til vores børn om vigtigheden af tempelægteskab, faste og holde sabbatsdagen hellig. De må se os sætte tid af i vores skemaer til at tage til templet, så ofte vi kan. De skal se vores forpligtelse til at faste regelmæssigt¹² og holde hele sabbatsdagen hellig. Hvis vores unge ikke kan faste to måltider, ikke kan studere skrifterne regelmæssigt og ikke kan slukke for fjernsynet under en stor kamp om søndagen, vil de så have den åndelige selvdisciplin til at modstå de store fristelser i vore dages udfordrende verden, herunder fristelsen ved pornografi?

For det tredje: Traditioner

Et sprog kan også blive ændret eller gå tabt, når andre sprog og traditioner blandes med et modersmål.¹³

I Kirkens første tid efter genoprettelsen bad Herren mange fremstående medlemmer af Kirken om at sætte deres hjem i orden. Han indledte med at nævne to måder, hvorpå vi kan miste lys og sandhed i vores hjem: »Den Onde kommer og *borttager lyset og sandheden* fra menneskenes børn ved *ulydighed* og på *grund af deres fædres overleveringer*.«¹⁴

Vi skal som familier undgå enhver tradition, der vil hindre os i at holde sabbatsdagen hellig eller at have dagligt studium af skriften og bøn i hjemmet. Vi skal lukke de digitale døre i vores hjem for pornografi og alle andre onde indflydelser. For at bekæmpe de verdslige traditioner i vore dage må vi bruge skrifterne og de nutidige profeters røst til at undervise vores børn om deres guddommelige identitet, deres formål med livet og Jesu Kristi guddommelige mission.

Konklusion

I skrifterne finder vi adskillige eksempler på »sprogtab«.¹⁵ For eksempel:

»Se, det skete, at der var mange af den opvoksede slægt, *som ikke kunne forstå kong Benjamins ord*, eftersom de var små børn på det tidspunkt, da han talte til sit folk; og de troede ikke på deres fædres overlevering.

Og se, på grund af deres vantro *kunne de ikke forstå Guds ord*; og deres hjerte blev forhærdet.«¹⁶

For den opvoksede generation blev evangeliet et fremmed sprog. Og mens fordelene ved at bevare et modersmål til tider bliver diskuteret, er der i forbindelse med frelsesplanen *ingen debat* om de evige konsekvenser ved at miste evangeliets sprog i vores hjem.

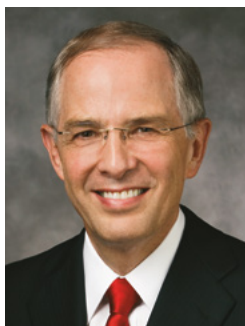
Som Guds børn er vi ufuldkomne personer, der forsøger at lære et fuldkomment sprog.¹⁷ Ligesom en mor er barmhjertig mod sine små børn, er vor himmelske Fader tålmodig med vores ufuldkommenheder og fejltagelser. Han værdsætter og forstår vores svageste ytringer, fremmumlet i oprigtighed, som var det fin poesi. Han glæder sig ved lyden af vores første evangeliske ord. Han underviser os med fuldkommen kærlighed.

Ingen præstation i dette liv, hvor vigtig den end måtte være, vil være relevant, hvis vi mister evangeliets sprog i vores liv.¹⁸ Det er mit vidnesbyrd, at vor himmelske Fader vil velsigne os i vores indsats, når vi stræber efter at antage hans sprog, selv indtil vi bliver flydende på dette højere kommunikationsniveau, der altid har været vores modersmål. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Blandt tredjegenérations latinamerikanere er »niveaueet for engelsk ensprogethed ... 72 procent« (Richard Alba, »Bilingualism

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

- Persists, but English Still Dominates», Migration Policy Institute, 1. feb. 2005, migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates).
2. »Udelukkende engelsk sprog er det dominerende mønster for tredje generation« (Alba, »Bilingualism Persists, but English Still Dominates«).
 3. 1 Ne 3:19; fremhævelse tilføjet.
 4. 1 Ne 3:20; fremhævelse tilføjet.
 5. Et sprog kan defineres som »et system af kommunikation brugt af et specifikt land eller samfund« (Oxford Living Dictionaries, »language«, oxforddictionaries.com).
 6. L&P 93:50; fremhævelse tilføjet.
 7. »Det er muligt [at bevare et modersmål], men det kræver dedikation og planlægning« (Eowyn Crisfield, »Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?«, onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle). »For eksempel havde tysktalende i Midtvesten i USA succes med at bevare deres modersmål i generationer« (Alba, »Bilingualism Persists, but English Still Dominates«).
 8. David A. Bednar, »Multigenerational Families«, i lederskabsmøde i forbindelse med generalkonferencen, apr. 2015, broadcasts.lds.org.
 9. Et nutidigt eksempel er vejledningen fra Det Første Præsidentskab: »Vi råder forældre og børn til at give højeste prioritet til familiebøn, familieaften, studium af og undervisning i evangeliet samt opbyggende familieaktiviteter« (brev fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999).
 10. »I skal gøre sproget levende for jeres børn, så de kan forstå og kommunikere og føle sig som en del af det folk, som sproget repræsenterer« (Crisfield, »Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?«, fremhævelse tilføjet).
 11. Joh 5:19.
 12. »Den rette overholdelse af fastedagen indebærer typisk, at man afholder sig fra mad og drikke i to på hinanden følgende måltider i en 24-timers periode, deltager i faste- og vidnesbyrdsrådet samt yder et gavmildt fasteoffer til hjælp for de nødlidende (Håndbog 2: Forvaltning af Kirken, 2010, 21.1.17).
 13. Se Omni 1:17.
 14. L&P 93:39; fremhævelse tilføjet.
 15. I forbindelse med denne tale henviser »sprogtab« til, hvordan evangeliet kan gå tabt (se Dom 2:10; Omni 1:17; 3 Ne 1:30).
 16. Mosi 26:1, 3; fremhævelse tilføjet.
 17. Se Matt 5:48; 3 Ne 12:48.
 18. Se Matt 16:24-26.

At overvinde verden

At overvinde verden sker ikke i et afgørende øjeblik i livet, men gennem et helt livs øjeblikke, der afgør en evighed.

For mange år siden fortalte præsident David O. McKay om en smuk oplevelse, han havde, da han sejlede i båd til Samoa. Da han var faldet i søvn, så han »i et syn noget uendeligt ophøjet. I horisonten«, sagde han, »så jeg en smuk, hvid by ... træer med overdådig frugt ... og blomster i fuldt flor overalt ... En stor skare af folk ... nærmede sig byen. De var hver især iført en hvid, flagrende kappe ... Straks syntes min opmærksomhed at fokusere på deres leder, og selv om jeg kun kunne se hans profil ... genkendte jeg ham straks som min Frelser! Hans åsyns... udstråling var

herlig ... Fred[en] omkring ham ... var guddommeligt!«

Præsident McKay fortsætter: »Denne by ... var hans ... den evige by; og de mennesker, som fulgte ham, skulle bo der i fred og evig lykke.«

Præsident McKay undrede sig: »Hvem [er] de? [Hvem er disse mennesker?]

Han forklarer, hvad der dernæst skete:

»Som om Frelseren læste mine tanker, svarede han mig ved at pege på [nogle ord i] en halvcirkel, som viste sig over [folket] ... der stod skrevet med guld ...

»Det er dem, som har overvundet verden –

*Som i sandhed er blevet født igen.*¹

I årtier har jeg husket ordene: »Det er dem, som har overvundet verden.«

De velsignelser, som Herren har lovet dem, der overvinder verden, tager vejret fra en. De vil være »klæd[t] i hvide klæder ... [og stå i] livets bog«. Herren vil »vedkende [sig dem] over for fader[en] og hans engle.«² Hver vil få »del i den første opstandelse«,³ modtage evigt liv⁴ og skal »aldrig mere fjernes«⁵ fra Guds nærhed.

Er det muligt at overvinde verden og modtage disse velsignelser? Ja, det er det.

Kærlighed til Frelseren

De, der overvinder verden, udvikler en altomfattende kærlighed til vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

Hans guddommelige fødsel, hans fuldkomne liv og hans uendelige forsoning i Getsemane og på Golgata sikrede opstandelse for hver af os. Og gennem vores oprigtige omvendelse er han alene i stand til at rense os fra vores synder, så vi derved kan vende tilbage til Guds nærhed. »Vi elsker, fordi han elskede os først.«⁶

Jesus sagde: »Vær frimodige, jeg har overvundet verden.«⁷

Senere tilføjede han: »Jeg vil, at I skal overvinde verden.«⁸

At overvinde verden sker ikke i et afgangende øjeblik i livet, men gennem et helt livs øjeblikke, der afgør en evighed.

Det kan begynde, når et barn lærer at bede og ærbødigt synge: »Jeg prøver at bli' som Jesus.«⁹ Det fortsætter, når en person studerer Frelserens liv i Det Nye Testamente og tænker over kraften i Frelserens forsoning i Mormons Bog.

Bøn, omvendelse og at følge Frelseren og modtage hans nåde giver os en

bedre forståelse af, hvorfor vi er her, og hvem vi skal blive.

Alma beskrev det på denne måde: »Der ske[r] ... en mægtig forandring i deres hjerte; og de ydmyge[r] sig og [sætter] deres lid til den sande og levende Gud ... [og forbliver] trofaste indtil enden.«¹⁰

De, der overvinder verden, ved, at de skal stå til regnskab for deres himmelske Fader. Oprigtig forandring og omvendelse fra synder er ikke længere begrænsende, men frigørende, når »synder som skarlagten ... blive[r] hvide som sne.«¹¹

Ansvar over for Gud

De, der er af verden, har svært ved at stå til ansvar over for Gud – ligesom et barn, der holder fest derhjemme, mens forældrene er udenbys, og som nyder ståhejet og nægter at tænke på konsekvenserne, når forældrene vender tilbage 24 timer senere.

Verden er mere interesseret i at hængive sig til det naturlige menneske end i at undertrykke det.

At overvinde verden er ikke en global invasion, men en privat, personlig

kamp, der kræver nærkamp med vores egne indre fjender.

At overvinde verden betyder at skatte det største bud: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke.«¹²

Den kristne forfatter C.S. Lewis beskrev det på denne måde: »Kristus siger: »Giv mig alt. Jeg ønsker ikke så meget af jeres tid, så mange af jeres penge eller så meget af jeres arbejde: Jeg ønsker jer.«¹³

At overvinde verden er at holde vores løfter til Gud – vores dåbs- og tempelpagter og vores ed om at være trofast over for vores evige ledsager. At overvinde verden leder os ydmygt til nadverbordet hver uge, hvor vi beder om tilgivelse og højtideligt lover at »erindre ham og holde hans befalinger«, så vi »altid må have hans Ånd hos [os].«¹⁴

Vores kærlighed til sabbatsdagen ender ikke, når kirkedørene lukker sig bag os, men åbner i stedet dørene til en smuk dag med hvile fra vores daglige gøremål, med studium, bøn og samvær med vores familie og andre, der har brug for vores opmærksomhed. I stedet

for at drage et lettelsens suk, når kirken er forbi, og desperat løbe rundt for at finde et fjernsyn, inden footballkampen begynder, så lad vores fokus forblive på Frelseren og på hans hellige dag.

Verden bliver uophørligt påvirket af en overflod af lokkende og fristende røster.¹⁵

At overvinde verden er at stole på den ene røst, der advarer, trøster, oplyser og bringer fred, men »ikke, som verden giver«.¹⁶

Uselvishhed

At overvinde verden vil sige at vende os udad og huske på det andet bud¹⁷: »Den største blandt jer skal være jeres tjener.«¹⁸ Vores ægtefælles lykke er vigtigere end vores egen nydelse. At hjælpe vores børn til at elske Gud og holde hans bud er af største vigtighed. Vi deler villigt af vores materielle velsignelser gennem tiende, fasteoffer og ved at give til dem i nød. Og når vores åndelige antenner er rettet mod himlen, leder Herren os til dem, vi kan hjælpe.

Verden bygger sig op omkring sig selv og erklærer stolt: »Se på mig i forhold til min nabo! Se, hvad jeg har! Se, hvor vigtig jeg er!«

Verden bliver let irriteret, mister interessen og bliver krævende, den

elsker bifald, mens det at overvinde verden bringer ydmyghed, empati, tålmodighed og omsorg for dem, der er anderledes end en selv.

Sikkerhed i profeterne

At overvinde verden vil altid betyde, at vi har nogle overbevisninger, der bliver latterliggjort af verden. Frelseren sagde:

»Når verden hader jer, skal I vide, at den har hadet mig før jer.

Var I af verden, ville verden elske jer som sit eget.«¹⁹

Præsident Russell M. Nelson sagde denne formiddag: »Sande Jesu Kristi disciple er villige til at skille sig ud, sige noget og være anderledes end andre mennesker i verden.«²⁰

En Kristi discipel bliver ikke bekymret, hvis en post om hendes tro ikke får 1.000 synes godt om eller bare nogle få venlige emojis.

At overvinde verden er at være mindre interesseret i vores kontakter på nettet og mere interesseret i vores himmelske forbindelse til Gud.

Herren giver os tryghed, når vi giver agt på vejledning fra hans levende profeter og apostle.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Verden kan være ... udfordrende

... [Når vi tager til templet] ... bliver vi bedre i stand til at udholde enhver prøvelse og overvinde enhver fristelse ... Vi bliver fornyet og styrket.«²¹

Med stadig flere fristelser, forstyrrelser og forvrængninger forsøger verden at narre de trofaste til at afvise de store åndelige oplevelser, de tidligere har oplevet, og omdefinere dem til fjollet bedrag.

At overvinde verden er at huske de tidspunkter, hvor vi har følt Frelserens kærlighed og lys, selv når vi bliver modløse. Ældste Neal A. Maxwell forklarede en af disse oplevelser på denne måde: »Jeg var blevet velsignet, og jeg vidste, at Gud vidste, at jeg vidste, jeg var blevet velsignet.«²² Selvom vi måske midlertidigt føler os glemt, så glemmer vi ikke.

At overvinde verden betyder ikke, at vi lever et afsondret liv skjæret mod alle jordelivets uretfærdigheder og vanskeligheder. I stedet åbner det for en større forståelse af tro og drager os mod Frelseren og hans løfter.

Selvom fuldkommenhed ikke opnås i dette liv, så holder overvindelse af verden vores håb i live om, at vi en dag »skal stå over for [vor Forløser og] med behag se hans ansigt«,²³ og høre hans røst: »Kom, I som er min

faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer.«²⁴

Ældste Bruce D. Porters eksempel

Den 28. december sidste år endte vores kære ven og elskede generalautoritet ældste Bruce D. Porter sin tid på jorden. Han blev 64 år gammel.

Jeg mødte første gang Bruce, da vi var studerende på Brigham Young University. Han var en af de bedste og klogeste. Efter Bruce fik sin doktorgrad fra Harvard University, der omhandlede russiske studier, medførte hans overvejelser og det, han skrev, en berømmelse, der kunne have afsporet ham, men verdens rigdom og ros slørede aldrig hans måde at se ting på.²⁵ Hans loyalitet lå hos Frelseren, Jesus Kristus, hos hans evige ledsager, Susan, og hos hans børn og børnebørn.

Bruce blev født med en nyrefejl. Han blev opereret, men med tiden begyndte hans nyrer at sætte ud.

Ældste og søster Porter med deres familie, da børnene var små.

Ældste og søster Porter, da de tjente sammen i Rusland.

Kort tid efter Bruces kaldelse som generalautoritet tjente vi sammen med vores respektive familie i Frankfurt i Tyskland, hvor hans arbejde omhandlede Rusland og Østeuropa.

Ældste Porters liv ændrede sig drastisk i 1997, da hans nyrer og helbred blev værre. Familien Porter vendte tilbage til Salt Lake City.

Bruce var i løbet af de 22 år, han tjente i De Halvfjerds, på hospitalet utallige gange, deriblandt for at blive opereret 10 gange. Lægerne sagde ved to lejligheder til Susan, at Bruce ikke ville overleve natten, men det gjorde han.

I mere end 12 år af den tid, hvor Bruce tjente som generalautoritet, gik han i dialyse for at rense sit blod. I meget af den tid var han i dialyse fem aftener om ugen, hvor hver behandling varede fire timer, så han kunne tjene i sin kaldelse i løbet af dagen og tage imod konferenceopgaver i weekenden. Da Bruces helbred ikke fik det bedre efter adskillige præstedømmevelsignelser, var han uforstående, men han vidste, hvem han stolede på.²⁶

I 2010 fik Bruce en nyre fra sin søn David. Denne gang afviste hans krop ikke nyren. Det var et mirakel, der forbedrede hans helbred, og i sidste ende gjorde det muligt for ham og Susan at vende tilbage til deres elskede Rusland, hvor han tjente i områdepræsidentskabet.

Den 26. december sidste år, efter han havde kæmpet mod konstante infektioner på et hospital i Salt Lake City, bad han lægerne om at forlade lokalet. Bruce sagde til Susan, »at han gennem Ånden vidste, at lægerne ikke kunne gøre noget, der kunne redde hans liv. Han vidste ... at vor himmelske Fader ville tage ham hjem. Han var fyldt med fred.«²⁷

Den 28. december kom Bruce hjem til familien. Omgivet af sine kære, vendte han fredfyldt tilbage til sit himmelske hjem nogle få timer senere.

For år tilbage skrev Bruce Porter disse ord til sine børn:

»Det vidnesbyrd, jeg har om Jesu Kristi virkelighed og kærlighed, har været mit livs kompas ... Det [er] et rent, brændende vidne fra Ånden om, at han lever, at han er min Forløser og min ven, når jeg har brug for hjælp.«²⁸

»Vores udfordring ... er at lære [Frelseren] ... at kende og gennem tro på ham overvinde verdens prøvelser og fristelser.«²⁹

»Lad os være trofaste og tro og stole på ham.«³⁰

Bruce Douglas Porter overvandt verden.

Må vi hver især bestræbe os lidt mere på at overvinde verden og ikke undskylde alvorlige overtrædelser, men alligevel være tålmodige med små fejl

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

og forseelser og ivrigt sætte fart på og gavmildt hjælpe andre. Når I mere fuldt ud stoler på Frelseren, så lover jeg jer velsignelser med større fred i dette liv og en større forvisning om jeres evige skæbne, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenteres lærdomme*: David O. McKay, 2003, s. 1-2.
2. Åb 3:5.
3. L&P 76:64.
4. Se Åb 2, kapiteloverskriften i den engelske sdh-udgave af Bibelen.
5. Åb 3:12.
6. 1 Joh 4:19.
7. Joh 16:33.
8. L&P 64:2.
9. »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 40-41.
10. Alma 5:13.
11. Es 1:18.
12. Mark 12:30.
13. C.S. Lewis, *Det er kristendom*.
14. L&P 20:77.
15. Se James E. Faust, »The Voice of the Spirit«, foredrag på Brigham Young University, 5 sep. 1993, speeches.byu.edu.
16. Joh 14:27.
17. Se Mark 12:31.
18. Matt 23:11.
19. Joh 15:18-19.
20. Russell M. Nelson, »Træk på Jesu Kristi kraft i vores tilværelse«, *Liahona*, maj 2017, s. 40.
21. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 93.
22. Personlig samtale med ældste Neal A. Maxwell, der henviser til en historie, han fortalte ved aprilkonferencen 2004, »At erindre, hvor barmhjertig Herren har været« (se *Liahona*, maj 2004, s. 44-46).
23. En 1:27.
24. Matt 25:34.
25. Et eksempel på ældste Porters intellektuelle formåen er hans 400 sider lange bog *War and the Rise of the State*, der blev skrevet for 23 år siden. Den kan stadig købes og er i vid udstrækning udbredt blandt politiske tænkere.
26. Personlig korrespondance med Susan Porter, dateret den 6. mar. 2017.
27. Personlig korrespondance med Susan Porter, dateret den 6. mar. 2017.
28. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, 2000, s. 14, 15.
29. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, s. 7.
30. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, s. 18.

Vend tilbage og modtag

At vende tilbage til Guds nærvær og at modtage de evige velsignelser, der kommer af at indgå og holde pagter, er de allervigtigste mål, vi kan sætte os.

Mine brødre og søstre, det er nu min opgave at tale til jer, og det er jeres opgave at lytte. Mit mål er at færdiggøre min opgave, inden I færdiggør jeres. Jeg vil gøre mit bedste.

I løbet af årene har jeg bemærket, at de, der opnår mest i denne verden, er dem med en vision for deres liv, med mål til at holde dem fokuserede på deres vision og taktiske planer for, hvordan de opnår dem. At vide, hvor I er på vej hen, og hvordan I forventer at komme dertil, kan give mening, formål og resultater med og i livet.

Nogle har svært ved at skelne mellem et mål og en plan, indtil de

lærer, at et mål er en destination eller en *ende*, mens en plan er ruten, hvorad man kommer derhen. Vi kan for eksempel have et mål om at køre til et bestemt ukendt sted, og som nogle af jer kære søstre ved, tror vi mænd ofte, at vi ved, hvordan vi kommer derhen, hvilket ofte resulterer i, at vi siger: »Jeg ved, det er lige om det næste hjørne.« Min kone smiler sikkert nu. Målet var klart, men der var ingen god plan for at nå destinationen.

Målsætning er egentlig »at begynde med målet i sinde«. Og planlægning er at udtænke en måde at komme til enden på. En nøgle til lykke ligger i

forståelsen af, hvilke destinationer der virkelig betyder noget – og derpå bruge vores tid, indsats og fokus på det, som helt sikkert vil føre os dertil.

Gud vor himmelske Fader har givet os det fuldkomne eksempel på målsætning og planlægning. Hans mål er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket«¹ og hans middel til at opnå det er frelsesplanen.

Vor elskede himmelske Faders plan omfatter at give os et udviklende, udvidende og belærende liv på jorden, hvorigennem vi kan blive mere som ham. Ved at iklæde vores evige ånd i et fysisk legeme, efterleve Guds Søns, vor Herre Jesu Kristi lære og befalinger og stifte evige familier bliver det muligt for os gennem Frelserens forsoning at opfylde Guds mål om udødelighed og evigt liv for hans børn med ham i det celestiale rige.

Vis målsætning omfatter en forståelse af, at kortsigtede mål kun er effektive, hvis de fører til klart forståede langsigtede mål. Jeg tror, at en vigtig nøgle til succes er at lære, hvordan vi sætter vores egne mål og lægger vores egne planer inden for vor himmelske Faders evige plans rammer. Hvis vi fokuserer på hans evige sti, vil vi uundgåeligt blive værdige til at vende tilbage til hans nærhed.

Det er godt at have mål og planer for vores karriere, uddannelse, ja, selv vores golfspil. Det er også vigtigt at have mål for vores ægteskab, familie og vores kirkeråd og kaldelser, dette er især sandt for missionærer. Men vores største og mest overordnede mål bør passe ind i vor himmelske Faders evige plan. Jesus sagde: »Men søg I først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt dette gives jer i tilgift.«²

Ekspert i målsætning fortæller os, at jo mere enkelt og ligefremt et mål er, desto mere kraft vil det have. Når vi kan

reducere vores mål til et klart billede eller en eller to kraftfulde og symbolske ord, kan det blive en del af os og vejlede os i stort set alt, vi tænker og gør. Jeg tror, at der er to udtryk, der i denne sammenhæng symboliserer Guds mål for os og vores egne vigtigste mål. Udtrykkene er *vend tilbage* og *modtag*.

At *vende tilbage* til hans nærvær og at *modtage* de evige velsignelser, der kommer af at indgå og holde pagter, er de allervigtigste mål, vi kan sætte os.

Vi *vender tilbage* og *modtager* ved at have »urokkelig tro på [Jesus Kristus], idet [vi] helt forlader [os] på hans fortjenester ... trænge[r os] frem med standhaftighed i Kristus og ha[r] et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker ... tager for [os] af Kristi ord og holder ud til enden.«³

Lucifer accepterede ikke Faderens plan, der gør det muligt for os at *vende tilbage* til hans nærhed og *modtage* hans velsignelser. Faktisk gjorde Lucifer oprør og forsøgte at ændre vor Faders plan fuldstændigt med ønsket om selv at tage al Guds herlighed, ære og magt. Som resultat blev han kastet ud fra Guds nærhed med sine følgere og »blev Satan, ja, Djævelen, faderen til alle løgne, så han kunne bedrage og forblinde mennesker og føre dem fangne efter sin vilje, ja, så mange, som ikke vil lytte til [Herrens] røst.«⁴

På grund af sine valg i forudtilværelsen kan Satan hverken *vende tilbage* eller *modtage*. Det eneste, han har tilbage, er at modsætte sig vor Faders plan ved at bruge enhver tilløkkelse eller fristelse for at bringe os ned og gøre os elendige ligesom

ham selv.⁵ Satans plan om at opnå sit djævelske mål gælder alle personer, generationer, kulturer og samfund. Han bruger højlydte røster – røster, der forsøger at drukne Helligåndens stille og sagte røst, der kan vise os »alt det«, vi bør gøre for at *vende tilbage* og *modtage*.⁶

Disse røster tilhører dem, der ignorerer evangelisk sandhed, og som bruger internettet, de sociale og trykte medier, radio, TV og film til på en lokkende måde at præsentere umoralitet, vold, dårligt sprog, snavs og smuds på en måde, der distraherer os fra de mål og planer, vi har for evigheden.

Disse røster kan omfatte velmenende personer, der er blændet af sekulære filosofier fra mænd og kvinder, der stræber efter at ødelægge tro og om dirigere det evige fokus hos dem, der helt enkelt forsøger at *vende*

tilbage til Guds nærvær og at *modtage* »alt det, som [vor] Fader har.«⁷

Jeg har fundet ud af, at for at forblive fokuseret på at *vende tilbage* og *modtage* de lovede velsignelser skal jeg regelmæssigt bruge tid på at spørge mig selv: »Hvordan går det?«

Det er lidt ligesom at have et personligt interview med sig selv. Og hvis det lyder usædvanligt, så tænk på: Hvem i denne verden kender jer bedre end jer selv? I kender jeres tanker, jeres private handlinger, jeres ønsker og drømme, mål og planer. Og I ved bedre end nogen anden, hvordan I udvikler jer på vejen til at *vende tilbage* og *modtage*.

Som en vejledning for mig selv under denne private personlige gennemgang kan jeg lide at læse og tænke over de personligt reflekterende ord, der findes i det femte kapitel i Alma,

hvor Alma spørger: »Er I blevet født åndeligt af Gud? Har I antaget hans billede i jeres ansigtsudtryk? Har I oplevet denne mægtige forandring i jeres hjerte?«⁸ Almas spørgsmål er en påmindelse om, hvad vores mål og planer bør indeholde for at *vende tilbage* og *modtage*.

Husk Frelserens indbydelse til at »kom[me] til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.«⁹

Når vi forøger vores tro på Herren Jesu Kristi kraft til at give hvile for vores sjæl ved at tilgive synder, forløse ufuldkomne forhold, helbrede de åndelige sår, der forhindrer vækst, og som styrker og gør os i stand til at udvikle Kristi egenskaber, vil vi mere fuldt ud værdsætte omfanget af Herren Jesu Kristi forsoning.¹⁰

Find i løbet af de kommende uger tid til at gennemgå jeres livs mål og planer og sørg for, at de passer med vor himmelske Faders store plan for vores lykke. Hvis I har brug for at omvende og ændre jer, så overvej at gøre det nu. Tag tid til bønsmødt at tænke over, hvilke justeringer der er nødvendige for at hjælpe jer til at have »Guds ære for øje.«¹¹

Vi må have Jesu Kristi evangelium og lærdomme som midtpunkt i vores mål og planer. Uden ham er intet evigt mål muligt og vores planer for at opnå vores evige mål vil med sikkerhed fejle.

En yderligere hjælp er »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«,¹² der blev præsenteret for Kirken den 1. januar 2000. Placer en kopi, hvor I kan se den, og brug tid på at gennemgå hver af de udtalelser, der findes i dette inspirerede vidnesbyrd om Kristus fra hans særlige vidner, der underskrev det.

Jeg opfordrer jer til at studere det til-lige med »Familien: En proklamation til verden.« Vi taler ofte om familieproklamationen, men husk at læse den i lyset af den frelsende kraft i den levende Kristus. Uden den levende Kristus vil vores inderste forventninger forblive uopfyldte. I familieproklamationen står der: »Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familiebånd at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.«¹³

Dette kan udelukkende ske, fordi den levende Kristus er verdens forsonende Frelser og Forløser.

I den forbindelse kan I også overveje at søge i skrifterne for at øge jeres forståelse af bestemte sandheder, der findes i »Den levende Kristus«.

At læse »Den levende Kristus« bønsumt er ligesom at læse Mathæus', Markus', Lukas', Johannes' og Mormons Bogs profeters vidnesbyrd. Det vil øge jeres tro på Frelseren og hjælpe jer til at forblive fokuserede på ham, når I følger jeres plan for at nå jeres evige mål.

På trods af vores fejl, mangler, omveje og synder giver Jesu Kristi forsoning os mulighed for at omvende os, og forberede os på at *vende tilbage* og *modtage* de uforlignelige velsignelser, som Gud har lovet – at bo for evigt med Faderen og Sønnen i den højeste grad i det celestiale rige.¹⁴

Som I alle ved, vil ingen undslippe døden, derfor må vores langsigtede mål og plan være, at når vi *vender tilbage* til vor himmelske Fader, så vil vi *modtage* alt det, som han har planlagt for hver af os.¹⁵

Jeg bærer vidnesbyrd om, at der ikke er noget større mål i livet på jorden end at bo med vor himmelske Forældre og vor elskede Frelser Herren Jesus Kristus. Men det er ikke blot *vores* mål – det er også *deres* mål. De har en fuldkommen kærlighed til os, stærkere end vi overhovedet kan begynde at forstå. De er totalt, fuldstændigt, evigt på linje med os. Vi er deres værk. Vores herlighed er deres herlighed. Mere end noget andet ønsker de, at vi kommer hjem – at *vende tilbage* og *modtage* evig lykke i deres nærhed.

Mine brødre og søstre, om en uge vil vi fejre palmesøndag – og mindes

Kristi indtog i Jerusalem. Om to uger vi vil fejre påskesøndag – og mindes Frelserens sejr over døden.

Når vi fokuserer på Frelseren på de to særlige søndage, lad os da huske ham og forny vores livslange forpligtelse om at holde hans befalinger. Lad os se dybt ind i vores eget liv, sætte vores egne mål og fokusere på, at tilpasse vores planer Guds, sådan at de i sidste ende vil lede os mod vores dyrebare privilegium at *vende tilbage* og *modtage* – hvilket er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. 3 Ne 13:33.
3. 2 Ne 31:19-20.
4. Moses 4:4.
5. Se 2 Ne 2:18.
6. Se 2 Ne 32:5.
7. L&P 84:38.
8. Alma 5:14.
9. Matt 11:28-29.
10. Se »Becoming Like God«, Gospel Topics, topics.lds.org.
11. L&P 4:5.
12. Se »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3.
13. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
14. Se L&P 62:70; 70.
15. Se L&P 84:38.

Præsident Thomas S. Monson

Venlighed, næstekærlighed og kærlighed

Lad os granske os selv og beslutte os for at følge Frelserens eksempel ved at være venlige, kærlige og næstekærlige.

Mine kære brødre, det er en ære og et privilegium at tale til jer ved denne verdensomspændende samling af trofaste bærere af Guds præstedømme. I aften kommer jeg ind på et emne, som jeg har talt om før.

Profeten Mormon beskrev et af Frelserens primære kendetegn, og som

hans disciple bør stræbe efter. Han sagde:

»Hvis et menneske er sagtmodigt og ydmygt af hjertet og ved Helligåndens kraft bekender, at Jesus er Kristus, må han nødvendigvis være næstekærlig; for hvis han ikke nærer næstekærlighed, er han intet; derfor må han nødvendigvis være næstekærlig.

Og næstekærligheden er langmodig og er venlig og misunder ikke og er ikke opblæst, søger ikke sit eget, bliver ikke let ophidset ...

Derfor, mine elskede brødre, hvis I ikke nærer næstekærlighed, er I intet; for næstekærligheden hører aldrig op. Hold derfor fast ved næstekærligheden, som er det største af alt, for alt skal høre op –

men næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den varer ved for evigt; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham skal det være vel.«¹

Brødre, vi ærer ikke Guds præstedømme, hvis vi ikke er venlige over for andre.

Min kære ven og kollega ældste Joseph B. Wirthlin var i sandhed en venlig mand. Han sagde:

»Venlighed er kernen i et celestialt liv. Venligt er måden, kristuslignende personer behandler hinanden på. Venlighed bør gennemsyre alle vore ord og handlinger på arbejdet, i skolen, i kirken og især i vores hjem.

Jesus, vor Frelser, var indbegrebet af venlighed og medfølelse.«²

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Skrifterne lærer os, at den retskafne udøvelse af præstedømmet afhænger af vores efterlevelse af principperne venlighed, næstekærlighed og kærlighed. I Lære og Pagter læser vi:

»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør fastholdes i kraft af præstedømmet, uden at det sker ved overtalelse ... ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed,

ved venlighed og sand kundskab, som uden hykleri og uden svig i høj grad vil udvikle sjælen.«³

Brødre, lad os granske os selv og beslutte os for at følge Frelserens eksempel ved at være venlige, kærlige og næstekærlige. Og når vi gør det, bliver vi bedre i stand til at nedkalde himlens kræfter over os selv, vores familie og vores medrejsende på denne til tider vanskelige rejse tilbage mod vores himmelske hjem. Det beder jeg om i Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moro 7:44-47.
2. Joseph B. Wirthlin, »Venlighedens dyd«, *Liahona*, maj 2005, s. 26.
3. L&P 121:41-42.

Kaldet til værket

Det er væsentligt og vigtigt at få til opgave at tjene et bestemt sted, men det er sekundært i forhold til et kald til værket.

Præsident Monson, vi er begejstrede over at høre din stemme og blive instrueret af dig. Vi elsker dig, vi opretholder dig, og vi beder altid for dig.

Jeg beder for Helligåndens hjælp, mens vi sammen overvejer principper, der vedrører det store arbejde med at forkynde evangeliet for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk.¹

Kaldet til at tjene og få til opgave at virke

Hvert år venter titusindvis af unge mænd og unge kvinder samt mange seniorægtepar ivrigt på at modtage et

særligt brev fra Salt Lake City. Indholdet i brevet påvirker for altid den person, som det er adresseret til, såvel som familiemedlemmer og mange andre personer. Når det ankommer, kan kuverten blive åbnet fint og tålmodigt eller revet itu i begejstring og med stor hast. At læse dette særlige brev er en oplevelse, man aldrig glemmer.

Brevet er underskrevet af præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og de første to sætninger lyder således: »Du er hermed kaldet til at tjene som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Du er kaldet til at tjene i _____ missionen.«

Bemærk, at den første sætning er en kaldelse til at tjene som fuldtidsmissionær i Herrens genoprettede kirke. Den anden sætning omhandler at få til opgave at virke et specifikt sted og i en bestemt mission. Den vigtige forskel, der er udtrykt i disse to sætninger, er afgørende for os alle at forstå.

I Kirken taler vi ofte om at være kaldet til at tjene i et land, såsom Argentina, Polen, Korea eller USA. Men en missionær bliver ikke kaldet til et sted, han eller hun bliver snarere kaldet til at tjene. Som Herren erklærede gennem profeten Joseph Smith i 1829: »Hvis I nærer ønske om at tjene Gud, er I derfor kaldet til arbejdet.«²

Hver enkelt missionskald og -opgave eller en ny opgave senere er resultatet af åbenbaring gennem Herrens tjenere. Kaldet til at tjene kommer fra Gud gennem Kirkens præsident. En opgave i en af de mere end 400 nuværende missioner over hele verden kommer fra Gud gennem et medlem af De Tolvs Apostles Kvorum, der handler med myndighed fra Herrens nulevende profet. De åndelige gaver profeti og åbenbaring benyttes ved alle missionskald og -opgaver.

Afsnit 80 i Lære og Pagter er en optegnelse af et missionskald til Stephen Burnett givet af profeten Joseph Smith i 1832. Ved at studere bror Burnetts kald kan vi (1) tydeligere forstå forskellen på »kaldet til at tjene« som missionær og »få til opgave at virke« et bestemt sted og (2) mere fuldt ud værdsætte vores personlige og guddommeligt givne ansvar for at forkynde evangeliet.

Vers 1 i dette afsnit er et kald til at tjene: »Sandelig, så siger Herren til dig, min tjener Stephen Burnett: Drag du af sted, drag du ud i verden, og prædik

evangeliet for hver skabning, som kommer inden for lyden af din røst.«³

Interessant nok fortæller vers 2 bror Burnett om hans tildelte missionærkammerat: »Og fordi du ønsker en ledsager, vil jeg give dig min tjener Eden Smith.«⁴

Vers 3 angiver, hvor disse to missionærer skal tjene: »Drag I derfor af sted, og prædik mit evangelium, hvad end det er mod nord eller mod syd, mod øst eller mod vest, det betyder ikke noget, for I kan ikke gå fejl.«⁵

Jeg tror ikke, at vendingen »det betyder ikke noget«, som det bliver brugt af Herren i dette skriftsted, betyder, at han ligeglad med, hvor hans tjenere tjener. Faktisk betyder det meget for ham. Men fordi arbejdet med at forkynde evangeliet er Herrens værk, inspirerer, leder og vejleder han sine bemyndigede tjenere. Når missionærer stræber efter at være endnu mere værdige og brugbare redskaber i Herrens hænder og gør deres bedste for trofast at opfylde deres pligter, så kan de med Herrens hjælp »ikke gå fejl« – uanset hvor de tjener. Måske er en af de ting, som Frelseren underviser os om i denne åbenbaring, at det er væsentligt og vigtigt at få til opgave at tjene et bestemt sted, men det er sekundært i forhold til et kald til værket.

Næste vers fremhæver vigtige kvalifikationer for alle missionærer: »Forkynd derfor det, som I har hørt og virkelig tror på og ved er sandt.«⁶

Det sidste vers minder bror Burnett og os alle sammen om, hvem kaldet til at tjene kommer fra: »Se, dette er hans vilje, han, som har kaldet jer, jeres forløser, ja, Jesus Kristus. Amen.«⁷

Overvind misforståelser

Nogle af jer spørger måske jer selv om, hvorfor jeg har valgt at tale om

denne tilsyneladende indlysende forskel på at blive kaldet til at tjene og få til opgave at virke et bestemt sted ved et præstedømmemøde til generalkonferencen. Mit svar på dette spørgsmål er temmelig ligefremt: Min erfaring har lært mig, at mange medlemmer af Kirken ikke forstår disse principper særlig godt.

Den allerstørste grund til at drøfte dette er det, som jeg har lært over tid om den bekymring, den ængstelse, ja, endog den skyldfølelse, som mange missionærer, der af forskellige årsager fik tildelt et nyt sted at tjene i løbet af deres tjenestetid, føler. Sådanne nye opgaver er nogle gange nødvendige på grund af begivenheder eller omstændigheder, såsom fysiske ulykker og skader, forsinkelser og udfordringer med at få et visum, politisk ustabilitet, dannelse og bemanning af nye missioner eller de altid skiftende behov i verden for at forkynde evangeliet.⁸

Når en missionær får til opgave at tjene i en anden missionsmark, er processen præcis den samme som for den oprindelige opgave. Medlemmer af De Tolvs Kvorum søger inspiration og vejledning for alle sådanne nye opgaver.

For nyligt talte jeg med en trofast mand, der fortalte om de dybeste følelser i sit hjerte. Jeg havde ved et møde lige forklaret forskellen på at være kaldet til at tjene og få til opgave at virke et bestemt sted. Denne gode bror gav mig hånden og med tårer i øjnene sagde han: »De ting, du har hjulpet mig til at lære i dag, har løftet en byrde fra mine skuldre, som jeg har båret på i mere end 30 år. Som ung missionær fik jeg oprindeligt et arbejdsområde i Sydamerika. Men jeg var ikke i stand til at få et visum, så min opgave blev ændret til USA. Alle disse år har jeg undret mig

over, hvorfor jeg ikke kunne tjene det sted, hvor jeg var blevet kaldet til. Nu ved jeg, at jeg var blevet kaldet til at tjene og ikke til et sted. Jeg kan ikke forklare, hvor meget denne forståelse har hjulpet mig.»

Jeg havde ondt af denne gode mand. Når jeg har undervist i disse grundlæggende principper over hele verden, har utallige personer under fire øjne udtrykt de samme følelser som den mand, jeg lige beskrev. Jeg taler om dette emne i dag, da ikke et eneste medlem af denne kirke bør bære en unødvendig byrde af misforståelse, usikkerhed, kvaler eller skyld over at få til opgave at virke et bestemt sted.

»Drag I derfor af sted, og prædik mit evangelium, hvad end det er mod nord eller mod syd, mod øst eller mod vest, det betyder ikke noget, for I kan ikke gå fejl.«⁹ Når I tænker over dette skriftsted og åbner

jeres hjerte, håber og beder jeg for, at I vil indbyde Helligånden til at bringe jeres sjæl den forståelse, helbredelse og genoprettelse, som I har behov for.

En yderligere grund til, at jeg har følt mig tilskyndet til at tale om dette emne, er min egen personlige oplevelse med at tildele opgaver til missionærer over mange år. For De Tolv er der intet, der bekræfter realiteten af fortsat sidste dages åbenbaring mere kraftfuldt end at søge at mærke Herrens vilje, når vi opfylder vores ansvar med at tildele missionærer deres respektive missionsmarker. Jeg vidner om, at Frelseren kender og er opmærksom på os hver især, en efter en og navn efter navn.

Forberedelse på et kald til at tjene

Nu vil jeg kort tale om en grundlæggende, men ofte overset del af at forberede sig på et kald til at tjene.

Tre ord, der hører sammen, beskriver en orden for forberedelse og udvikling af Guds sønner: *Præstedømme, tempel, mission*. Nogle gange fokuserer vi som forældre, venner og kirkemedlemmer så voldsomt på forberedelse til en mission for en ung mand, at vi til en vis grad kan glemme de andre vitale trin på pagtens sti, der skal udføres, inden man begynder at tjene som fuldtidsmissionær. At tjene som missionær er bestemt en, men ikke den eneste, vigtige byggesten i processen med at skabe et stærkt fundament til en livslang, åndelig udvikling og tjeneste. Præstedømme- og tempelvelsignelser, som begge går forud for at ankomme til en tildelt missionsmark, er også nødvendige for at befæste og styrke os åndeligt gennem hele livet.

Unge mænd, når I udfører jeres pligter og ærer Det Aronske Præstedømme, eller det mindre præstedømme,

forbereder I jer til at modtage og højne Det Melkisedekske Præstedømmes, eller det højere præstedømmes, ed og pagt.¹⁰ Personlig værdighed er det allervigtigste krav for at modtage det højere præstedømme. En livslang, uselvisk præstedømmetjeneste ligger foran jer. Forbered jer nu ved regelmæssigt at udføre meningsfuld tjeneste. Lær at elske at være og forblive værdige. Vær værdig. Forbliv værdig.

Når en ung mand har modtaget Det Melkisedekske Præstedømme og kaldet til at tjene, kan han blive udrustet med kraft¹¹ gennem templets pagter og ordinancer. At tage til templet og mærke templets ånd komme over jer går forud for effektiv tjeneste som fuldtidsmissionær. Personlig værdighed er det allervigtigste krav for at modtage templets velsignelser for alle jer unge mænd og alle Kirkens medlemmer. Når I lever i overensstemmelse med evangeliets standarder, kan I træde ind i Herrens hus og deltage i hellige ordinancer i løbet af jeres teenageår. Jeres kærlighed til og forståelse af tempelordinancerne vil styrke og velsigne jer hele livet. Lær at elske at være og forblive værdige. Vær værdig. Forbliv værdig.

Mange unge mænd og unge piger har allerede en tempelbefaling til begrænset brug. Som bærere af Det Aronske Præstedømme kan I finde

deres egne slægtsnavne og udføre dåb og bekræftelse for jeres slægtninge i templet. Bevarelse af jeres tempelbefaling viser jeres værdighed, og at tjene andre i templet er en vigtig del af at forberede sig på Det Melkisedekske Præstedømme.

Unge mænd, hver af jer er missionær nu. Rundt omkring jer er der hver dag venner og naboer, »som alene bliver holdt borte fra sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den.«¹² Når I bliver ledt af Ånden, kan I fortælle om en indskydelse, indbyde, sende en SMS eller tweete noget, der vil introducere jeres venner for det gengivne evangeliums sandheder. I behøver ikke og bør ikke vente på jeres officielle kaldelse for at blive ivrigt engagerede i missionering.

Når præstedømmets, templets og missionens velsignelser »sammenfatte[s] ... i Kristus«¹³ og i synergi virker sammen i en ung missionærs hjerte, sind og sjæl, er han skikket til arbejdet.¹⁴ Hans evne til at opfylde ansvaret for at repræsentere Herren Jesus Kristus med myndighed forstørres. Den åndelige, kraftfulde kombination af at ære præstedømmet og tempelpagter, modtage »guddommelighedens kraft«¹⁵ gennem præstedømmeordinancer,¹⁶ tjene uselvisk og forkynde det evige evangelium for Guds børn gør en ung mand i stand til at blive fast og standhaftig

i troen¹⁷ og rodfæstet i Kristus og opbygget i ham.¹⁸

I vores hjem og i Kirken bør vi lægge afbalanceret opmærksomhed på alle tre dele af Herrens orden for forbedelse og udvikling for Guds trofaste sønner: *Præstedømme, tempel, mission*. Alle tre kræver, at vi elsker at være og forblive værdige. Vær værdig. Forbliv værdig.

Løfte og vidnesbyrd

Mine elskede brødre, jeg lover, at den åndelige gave åbenbaring vil blive brugt i jeres kald til at forkynde evangeliet og få opgaven til at tjene et bestemt sted eller steder. Når I nu flittigt forbereder jer gennem uselvisk præstedømme- og tempeltjeneste, vil jeres vidnesbyrd om, at Herren virkelig findes, blive styrket. Kærlighed til ham og hans værk vil fylde jeres hjerte. Når I lærer at elske at være værdige, vil I blive et mægtigt redskab i Herrens hænder til at velsigne og tjene mange mennesker.

Jeg bærer med glæde vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus, lever. At deltage i deres tjeneste er en af de største velsignelser, vi nogensinde kan modtage. Det vidner jeg om i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 133:37.
2. L&P 4:3.
3. L&P 80:1.
4. L&P 80:2.
5. L&P 80:3.
6. L&P 80:4; fremhævelse tilføjet.
7. L&P 80:5.
8. Se L&P 124:49.
9. L&P 80:3.
10. Se L&P 84:33-44.
11. Se L&P 109:22.
12. L&P 123:12.
13. Ef 1:10.
14. Se L&P 4:5.
15. L&P 84:20.
16. Se L&P 84:19-21.
17. Se Hel 15:8.
18. Se Kol 2:7.

Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

GENERALAUTORITETER – DE HALVFJERDES

(i alfabetisk orden)

Marcos A. Aldekanhis	Valen V. Cordón	Eduardo Gavarret	Joni L. Koch	Anthony D. Perkins	Terence M. Vinson	Scott D. Whiting	Brian K. Ashton	Devin G. Durant	M. Joseph Brough
Jose L. Alonso	J. Devin Comish	Robert C. Gay	Erich W. Kopischke	Paul B. Pipher	Ianella B. Wakolo	Tanjila B. Wakolo	Tad R. Callister	Tad R. Callister	Stephen W. Owen
Willford W. Andersen	Claudio R.M. Costa	Carlos A. Goby	Larry R. Lawrence	John C. Pngsee jun.	John C. Pngsee jun.	Scott D. Whiting	Scott D. Whiting	Scott D. Whiting	Douglas D. Holmes
Ian S. Aderin	Joaquin E. Costa	Taylor G. Goby	Hugo E. Martinez	Rafael E. Pino	Larry V. Wilson	Larry V. Wilson	Larry V. Wilson	Larry V. Wilson	W. Christopher Wardell
Mervyn B. Arnold	LeGrand R. Cintis jun.	Christoffa Golden	James B. Martino	Michael T. Ringwood	Chi Hong (Sam) Wong	Chi Hong (Sam) Wong	Kazuhiko Yamashita	Kazuhiko Yamashita	W. Craig Zwick
W. Mark Bassett	Massimo De Ieo	Walter F. Gonzalez	Peter F. Meurs	Gary B. Sabin	Gary B. Sabin	Kazuhiko Yamashita	Kazuhiko Yamashita	Kazuhiko Yamashita	W. Craig Zwick
David S. Baxter	Benjamin De Hoyos	C. Scott Crow	Hugo Montoya	Evan A. Schmutz	Jorge F. Zeballos	Jorge F. Zeballos	Jorge F. Zeballos	Jorge F. Zeballos	W. Craig Zwick
Randall K. Bennett	Edward Dube	O. Vincent Haleck	Marcus B. Hsieh	Gregory A. Schwitzer	Claudio D. Zvic	Claudio D. Zvic	Claudio D. Zvic	Claudio D. Zvic	W. Craig Zwick
Shayne M. Bowen	Kevin R. Durcan	Kevin S. Hamilton	K. Brett Wattress	Joseph W. Slati	Joseph W. Slati	Joseph W. Slati	Joseph W. Slati	Joseph W. Slati	W. Craig Zwick
Mark A. Bragg	Timothy J. Dyches	James J. Hamulub	S. Gifford Nielsen	Steven E. Snow	Steven E. Snow	Steven E. Snow	Steven E. Snow	Steven E. Snow	W. Craig Zwick
Craig A. Canton	Larry J. Echo Hawk	Allen D. Haynie	Brent H. Nielson	Vern P. Stanfill	Vern P. Stanfill	Vern P. Stanfill	Vern P. Stanfill	Vern P. Stanfill	W. Craig Zwick
Yoon Hwan Choi	Stanley G. Ellis	Paul V. Johnson	Adriján Ochob	Brian K. Taylor	Brian K. Taylor	Brian K. Taylor	Brian K. Taylor	Brian K. Taylor	W. Craig Zwick
Kim B. Clark	David F. Evans	Larry S. Kecher	Allan F. Packer	Michael John U. Teh	José A. Teixeira	José A. Teixeira	José A. Teixeira	José A. Teixeira	W. Craig Zwick
Weatherford T. Clayton	Enrique R. Fallabella	Patrick Keaton	S. Mark Palmer	Juan A. Uceda	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	W. Craig Zwick
Carl B. Cook	Bradley D. Foster	Von G. Keatch	Adilson de Paula Pereira	Juan A. Uceda	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	W. Craig Zwick
Lawrence E. Corbridge	Randy D. Funk	Jörg Klebingat	Kevin W. Pearson	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	Amulio Valenzuela	W. Craig Zwick

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Dean M. Davies	Gérard Causse	W. Christopher Wardell
Førstestodgiver	Præsiderende Biskop	Andenrådgiver

ORGANISATIONSLEDERE

Sharon Eubaek	Jean B. Bingham	Reyna L. Aburto
Førstestodgiver	Præsident	Andenrådgiver
Bonnie L. O'Carson	Neil F. Marriott	Carol F. McConkie
Præsident	Andenrådgiver	Førstestodgiver
Devin G. Durant	Brian K. Ashton	Scott D. Whiting
Førstestodgiver	Andenrådgiver	Præsident

UNGE PIGER

Bonnie L. O'Carson	Neil F. Marriott	Carol F. McConkie
Præsident	Andenrådgiver	Førstestodgiver

HJÆLPEFORENINGEN

Sharon Eubaek	Jean B. Bingham	Reyna L. Aburto
Førstestodgiver	Præsident	Andenrådgiver

PRIMARY

Bonnie H. Corbin	Joy D. Jones	Cristina B. Franco
Førstestodgiver	Præsident	Andenrådgiver

UNGE MÆND

Douglas D. Holmes	Stephen W. Owen	M. Joseph Brough
Førstestodgiver	Præsident	Andenrådgiver

Biskop Gérald Caussé
Præsiderende biskop

Bered vejen

Selv om Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme har forskellige missioner og myndighed, er de uadskillelige partnere i arbejdet med frelse.

Da jeg var 30 år gammel, begyndte jeg at arbejde for en supermarkeds kæde i Frankrig. En dag kaldte selskabets direktør, en god mand af en anden tro, mig ind på sit kontor. Hans spørgsmål overraskede mig: »Jeg har lige fundet ud af, at du er præst i din kirke. Er det rigtigt?»

Jeg svarede: »Ja, det er rigtigt. Jeg har præstedømmet.»

Synligt fascineret over mit svar spurgte han: »Har du studeret på et teologisk seminarium?»

»Selvfølgelig,« svarede jeg, »da jeg var mellem 14 og 18 år, og jeg studerede seminarlektioner næsten hver dag!« Han var nær faldet ned af stolen.

Til min store overraskelse kaldte han mig tilbage på sit kontor adskillige uger senere for at tilbyde mig en ledende stilling i en af selskabets filialer. Jeg var forbløffet og udtrykte min bekymring over, at jeg var for ung og uerfaren til at bære et så betydningsfuldt ansvar. Med et venligt smil sagde han: »Det er måske sandt nok, men det betyder ikke noget. Jeg kender dine principper, og jeg ved, hvad du har lært i din kirke. Jeg har brug for dig.»

Han havde ret med hensyn til, hvad jeg havde lært i Kirken. De følgende år var udfordrende, og jeg ved ikke, om

jeg ville have haft nogen succes uden den erfaring, jeg havde opnået ved at tjene i Kirken, siden jeg var en ung mand.

Jeg var så velsignet at vokse op i en lille gren. Eftersom vi var få, blev de unge bedt om at deltage aktivt på alle områder i grenen. Jeg havde meget travlt og elskede følelsen af at være

til nytte. Om søndagen forrettede jeg ved nadverbordet, tjente i mit præstedømmekvorum og virkede i forskellige andre kaldelser. I løbet af ugen ledsagede jeg ofte min far og andre voksne præstedømmebærere, når vi kom som hjemmelærere, trøstede de syge og plagede og hjalp de trængende. Ingen lod til at synes, at jeg var for ung til at tjene eller lede. For mig var det alt sammen meget normalt og naturligt.

Den tjeneste, jeg ydede i mine teenageår, var med til at opbygge mit vidnesbyrd og bygge mit liv på evangeliet. Jeg var omgivet af gode og medfølende mænd, der havde forpligtet sig til at bruge deres præstedømme til at velsigne andre. Jeg ønskede at blive som dem. Når jeg tjente sammen med dem, lærte jeg at blive en leder i Kirken og også i verden, meget mere end jeg var klar over på det tidspunkt.

Vi har i aften mange unge mænd, der overværer eller har stillet ind på

dette møde, og som bærer Det Aronske Præstedømme. Når jeg ser ud over forsamlingen, ser jeg mange af jer sidde ved siden af voksne mænd, måske jeres far, jeres bedstefar, jeres ældre brødre eller jeres præstedømmeledere, alle bærere af Det Melkisedekske Præstedømme. De elsker jer, og de kommer i det store og hele her i aften for at være sammen med jer.

Denne forsamling af flere generationer giver en storslået vision af den samhørighed og det broderskab, der findes mellem Guds to præstedømmer. Selv om Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme har

forskellige missioner og myndighed, er de uadskillelige partnere i arbejdet med frelse. De går hånd i hånd og har meget brug for hinanden.

Det perfekte eksempel på det tætte forhold, der eksisterer mellem de to præstedømmer, ses i forholdet mellem Jesus og Johannes Døber. Kan man overhovedet forestille sig Johannes Døber uden Jesus? Hvordan ville Frelserens mission have været uden det forberedende arbejde, Johannes udførte?

Johannes Døber fik en af de ældste missioner, der nogensinde har eksisteret: »At berede Herrens vej«,¹ at døbe ham med vand og at gøre et folk klar

til at modtage ham. Denne »retfærdig[e] og hellig[e] mand,«² som var blevet ordineret til det mindre præstedømme, var fuldstændig klar over både sin missions og sin myndigheds betydning og begrænsning.

Folk strømmede til Johannes for at høre ham og blive døbt af ham. Han blev æret og hædret i sin egenskab af at være Guds mand. Men da Jesus dukkede op, bøjede Johannes sig ydmygt for en, der var større end ham selv, og erklærede: »Jeg døber med vand; midt iblandt jer står en ... han, som kommer efter mig, og hans skorem er jeg ikke værdig til at løse.«³

Til gengæld anerkendte Jesus Kristus, Faderens Enbårne, som bar det højere præstedømme, ydmygt Johannes' myndighed. Om ham sagde Frelseren: »Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber.«⁴

Tænk blot på, hvad der kunne finde sted i vores præstedømmekvorummer, dersom forholdet mellem bærerne af de to præstedømmer lod sig inspirere af det eksempel, som Jesus og Johannes Døber satte. Mine unge brødre i Det Aronske Præstedømme, ligesom for Johannes er jeres rolle at »berede vejen«⁵ for Det Melkisedekske Præstedømmes store arbejde. Det gør I på mange forskellige måder. I forretter dåbens og nadverens ordinancer. I er med til at berede et folk til Herren ved at forkynde evangeliet, ved at »besøge hvert medlems hjem«⁶ og ved »at våge over kirken.«⁷ I yder hjælp til de fattige og trængende ved at indsamle fasteoffer, og I tager del i at passe på kirkebygninger og andre timelige ressourcer. I har en vigtig, nødvendig og hellig rolle.

Mine voksne brødre, hvad enten I er fædre, biskopper, Unge Mænds vejledere eller ganske enkelt bærere af Det Melkisedekske Præstedømme,

kan I følge Frelserens eksempel ved at vende jer mod jeres brødre, der bærer det mindre præstedømme, og invitere dem til at arbejde sammen med jer. I virkeligheden kommer denne invitation fra selve Herren. Han sagde: »Tag derfor dem, som er ordineret til det mindre præstedømme, med jer, og send dem i forvejen for at aftale møder og for at berede vejen og for at tage sig af aftaler, som I ikke selv kan tage jer af.«⁸

Når I inviterer jeres yngre brødre til at »berede vejen«, hjælper I dem til at anerkende og ære den hellige myndighed, de bærer. Ved at gøre det hjælper I dem til at berede deres egen vej, når de bereder sig til den dag, hvor de modtager og udøver det højere præstedømme.

Tillad mig at komme med en sand historie om Alex, en stille, eftertænksom og kvik ung præst. En søndag fandt biskoppen en meget ulykkelig Alex alene i et klasselokale. Den unge mand forklarede, hvor smertefuldt og vanskeligt det var for ham at komme i kirke uden sin far, der ikke var medlem. Derpå sagde han med tårer i øjnene, at det sandsynligvis ville være bedre, hvis han forlod Kirken.

Med oprigtig omsorg for denne unge mand mobiliserede biskoppen straks

menighedsrådet for at hjælpe Alex. Hans plan var enkel: For at holde Alex aktiv og hjælpe ham til at udvikle et stærkt vidnesbyrd om evangeliet skulle de »omgive ham med gode mennesker og give ham vigtige ting at gøre.«

Præstedømmebrødrene og alle menighedens medlemmer stod straks sammen omkring Alex og udtrykte deres kærlighed og støtte. Højpræsternes gruppeleder, en mand med stor tro og kærlighed, blev valgt til at være hans hjemmelærerkammerat. Medlemmer af biskoprådet tog ham under deres vinger og gjorde ham til deres tætteste kammerat.

Biskoppen sagde: »Vi sørgede for, at Alex havde travlt. Han havde opgaver ved bryllupper og begravelser, hjalp mig ved indvielser af gravsteder, døbte adskillige nye medlemmer, ordinerede unge mænd til embeder i Det Aronske Præstedømme, underviste de unge, underviste med missionærerne, låste bygningen op ved konferencer og låste igen sent om aftenen efter dem. Han udførte tjenesteprojekter, ledsagede mig på besøg hos ældre medlemmer på hospicer, holdt taler ved nadvermødet, forrettede nadveren til de syge på hospitaler eller i deres hjem og blev en af kun en meget lille håndfuld

mennesker, som jeg kunne stole fuldstændig på som biskop.«

Lidt efter lidt ændrede Alex sig. Hans tro på Herren blev styrket. Han fik selvtillid og tillid til kraften i det præstedømme, som han bar. Biskoppen afsluttede med at sige: »Alex har været og vil altid være en af mine største vel-signelser i min tid som biskop. Sikke et privilegium det har været at have haft med ham at gøre. Jeg tror oprigtigt talt ikke, at nogen ung mand nogensinde er taget på mission mere beredt ved hans præstedømmetjeneste.«⁹

Mine kære biskopper, I har i jeres ordination og indsættelse som biskop for jeres menighed den hellige kaldelse at tjene som præsident for Det Aronske Præstedømme og for præsternes kvorum. Jeg er klar over de tunge byrder, I bærer, men I bør gøre jeres pligt over for disse unge mænd til en af de vigtigste opgaver. I kan ikke tilsidesætte den eller uddelegere jeres rolle i dette ansvar til andre.

Jeg opfordrer jer til at reflektere over hver eneste unge bærer af Det Aronske Præstedømme i jeres menighed. Ingen af dem bør nogensinde føle sig overset eller unyttig. Er der en ung mand, som I og andre præstedømmebrødre kan hjælpe? Inviter ham til at tjene side om

side med jer. Alt for ofte prøver vi at underholde vores unge mænd og henviser dem til tilskuerens rolle, når deres tro og kærlighed til evangeliet bedst kan udvikles ved at højne deres præstedømme. Ved aktivt at deltage i arbejdet med frelse vil de blive forbundet til himlen, og de vil blive bevidste om deres guddommelige potentiale.

Det Aronske Præstedømme er mere end blot en aldersgruppe, et undervisnings- eller aktivitetsprogram eller en betegnelse for Kirkens unge mænd. Det er kraft og myndighed til at deltage i det store arbejde med at frelse sjæle, både sjælen hos de unge mænd, der bærer det, og de sjæle, de tjener. Lad os indsætte Det Aronske Præstedømme på sin retmæssige plads, en udvalgt plads – et sted, hvor alle Kirkens unge mænd tjener, forbedrer sig og udretter noget.

Mine kære brødre i Det Melkisedekske Præstedømme, jeg opfordrer jer til at styrke det afgørende bånd, der forener Guds to præstedømmer. Giv de unge bærere i Det Aronske Præstedømme myndighed til at berede vejen for jer. Fortæl dem med overbevisning: »Jeg har brug for dig.« For jer unge bærere af Det Aronske Præstedømme beder jeg til, at I, når I tjener sammen med jeres ældre brødre, vil høre Herrens røst sige til jer: »Du er velsignet, for du skal udføre store ting. Se, du blev sendt ud, ligesom Johannes, for at berede vejen for mig.«¹⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Ne 10:7.
2. Mark 6:20.
3. Joh 1:26-27.
4. Matt 11:11.
5. L&P 35:4.
6. L&P 20:51.
7. L&P 20:53.
8. L&P 84:107.
9. Personlig brevveksling.
10. L&P 35:4.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Den største blandt jer

Guds største belønning går til dem, der tjener uden at forvente belønning.

Mine kære brødre og kære venner, hvor er jeg taknemlig for at være sammen med jer ved dette inspirerende verdensomspændende præstedømmemøde. Præsident Monson, tak for dit budskab og din velsignelse. Vi vil altid lade dine vejledninger, råd og visdomsord synke ind i vores hjerte. Vi elsker og opretholder dig, og vi beder altid for dig. Du er vitterlig Herrens profet. Du er vores profet. Vi opretholder og elsker dig.

For næsten to årtier siden blev templet i Madrid i Spanien indviet og begyndte at virke som et af Herrens hellige huse. Harriet og jeg husker det tydeligt, fordi jeg på det tidspunkt

tjente i det europæiske områdepræsidentskab. Sammen med mange andre tilbragte vi utallige timer med at sørge for detaljerne ved planlægningen og organiseringen af begivenhederne op til indvielsen.

Da datoen for indvielsen nærmede sig, bemærkede jeg, at jeg endnu ikke havde modtaget en invitation til at overvære den. Det var lidt uventet. Jeg havde trods alt været meget involveret i dette tempelprojekt i mit ansvar som områdepræsident og følte lidt, jeg havde en aktie i det.

Jeg spurgte Harriet, om hun havde set en invitation. Det havde hun ikke.

Dagene gik, og min bekymring tog til. Jeg spekulerede på, hvorvidt min

invitation var blevet væk. Måske lå den begravet mellem puderne i sofaen. Måske var den blevet forvekslet med reklamer og smidt ud. Naboerne havde en emsig kat, og jeg begyndte nu at se mistænksomt på ham.

Til sidst blev jeg tvunget til at se kendsgerningerne i øjnene: Jeg var ikke blevet inviteret.

Men hvordan var det muligt? Havde jeg fornærmet nogen? Mente en eller anden bare, at rejsen var for lang for os? Var jeg blevet glemt?

Endelig indså jeg, at denne tankegang førte mig til et sted, jeg ikke ønskede at være.

Harriet og jeg mindede os selv om, at tempelindvielsen ikke handlede om os. Det handlede ikke om, hvem der fortjente at blive inviteret, eller hvem der ikke gjorde. Og det handlede ikke om vores følelser eller vores følelse af berettigelse.

Det handlede om at indvie en hellig bygning, et tempel til Gud den højeste. Det var en glædens dag for kirkemedlemmerne i Spanien.

Var jeg blevet inviteret til at overvære det, ville jeg have gjort det med glæde. Men dersom jeg ikke blev inviteret, ville min glæde ikke være mindre. Harriet og jeg ville på lang afstand glæde os sammen med vores venner, vores elskede brødre og søstre. Vi ville prise Gud for denne vidunderlige velsignelse med lige så stor begejstring fra vores hjem i Frankfurt, som hvis vi havde været i Madrid.

Tordensønner

Blandt de tolv, som Jesus kaldte og ordinerede, var der to brødre, Jakob og Johannes. Kan I huske, hvad han kaldte dem?

Tordensønner (Boanerges).¹

Man får ikke sådan et kaldenavn, uden der ligger en interessant historie

bag. Desværre kommer skrifterne ikke med nogen særlig forklaring på årsagen til navnet. Men vi får dog korte glimt af Jakob og Johannes' karaktertræk. Det var de samme brødre, der foreslog at nedkalde ild fra himlen over en landsby i Samaria, fordi de ikke blev inviteret ind i den.²

Jakob og Johannes var fiskere, sikkert lidt uslebne, men jeg tror, at de vidste en del om naturens elementer. De var i hvert fald handlekraftige mænd.

Ved en lejlighed, hvor Frelseren forberedte sig på sin sidste rejse til Jerusalem, henvendte Jakob og Johannes sig til ham med en særlig anmodning, en der måske var deres kaldenavn værdigt.

»Du skal gøre for os, hvad vi nu beder dig om,« sagde de.

Jeg kan se for mig, at Jesus smiler til dem, mens han svarer: »Hvad vil I gerne have?«

»Lov os, at vi må få sæde i din herlighed, den ene ved din højre, den anden ved din venstre hånd.«

Frelseren udfordrede dem nu til at tænke lidt dybere over, hvad de bad om, og sagde: »Sædet ved min højre og ved min venstre hånd står det ikke til mig at give nogen; det gives til dem, som det er bestemt for.«³

Man kan med andre ord ikke opnå ære i himmeriget ved at føre kampagne for det. Man kan heller ikke bane sig

vej frem til evig herlighed ved at spise frokost med chefen.

Da de ti andre apostle hørte om tordensønnernes anmodning, blev de ikke specielt glade. Jesus vidste, at hans dage var talte, og det må have bekymret ham at se strid blandt dem, der skulle videreføre hans værk.

Han talte til de tolv om magtens beskaffenhed, og hvordan den påvirker dem, der efterstræber og har den. »Denne verdens indflydelsesrige mennesker,« sagde han, »anvender deres position til at misbruge magt over andre.«

Jeg kan næsten se Frelseren kigge med uendelig kærlighed på disse trofaste og troende disciple. Jeg kan næsten høre hans indtrængende røst: »Sådan skal det ikke være blandt jer, men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være alles træl.«⁴

I Guds rige betyder storhed og lederskab at se andre, som de virkelig er, som Gud ser dem, og derpå række ud og betjene dem. Det betyder at glæde sig med dem, der er glade, græde med dem, der sørger, oplofte dem, der sørger, og elske vores næste, ligesom Kristus elsker os. Frelseren elsker alle Guds børn uanset deres socioøkonomiske omstændigheder, race, religion, sprog,

politiske indstilling, nationalitet eller nogen anden gruppering. Og det bør vi også!

Guds største belønning går til dem, der tjener uden at forvente belønning. Den går til dem, der tjener uden fanfarer, dem, der går stille omkring og hjælper andre, dem, der tjener andre, ganske enkelt fordi de elsker Gud og Guds børn.⁵

Inhaler ikke

Kort tid efter min kaldelse som ny generalautoritet havde jeg den ære at ledsage præsident James E. Faust ved en reorganisering af en stav. Da jeg kørte bilen på vej til vores opgave i det smukke sydlige Utah, var præsident Faust så venlig at bruge tid på at belære og undervise mig. Én lektie glemmer jeg aldrig. Han sagde: »Kirkenes medlemmer er elskværdige mod generalautoriteterne. De vil behandle dig venligt og sige pæne ting om dig.« Derpå holdt han en kort pause og sagde: »Dieter, vær *altid* taknemlig for dette, men inhaler det aldrig.«

Denne vigtige lektie om tjeneste i Kirken gælder for alle præstedømmebærere i alle kvorummer i Kirken. Det gælder for os alle i denne kirke.

Når præsident J. Reuben Clark jun. rådgav dem, der blev kaldet til stillinger med myndighed i Kirken, plejede han at fortælle dem, at de ikke skulle glemme regel nummer seks.

Der blev uundgåeligt spurgt: »Hvad er regel nummer seks?«

»Tag ikke dig selv for højtideligt,« plejede han at sige.

Selvfølgelig ledte det altid til endnu et spørgsmål: »Hvad er de fem andre regler?«

Med et glimt i øjet sagde præsident Clark: »Der er ikke nogen.«⁶

For at være dygtige kirkeledere må vi lære denne vigtige lektie: Lederskab i Kirken handler ikke så meget om at vejlede andre, som det handler om vores villighed til at lade Gud vejlede os.

Kaldelser som muligheder for at tjene

Som Gud den højstes hellige skal vi »i alle forhold [huske] de fattige og de trængende, de syge og de plagede, for den, der ikke gør dette, han er ikke min discipel.«⁷ Mulighederne for at gå omkring og gøre godt og tjene andre er uendelige. Vi kan finde dem i vores lokalsamfund, i vores menighed og helt bestemt i vores hjem.

Derudover får alle kirkemedlemmer bestemte, formelle muligheder for at tjene. Vi omtaler disse muligheder som »kaldelser«, et udtryk der bør minde os om, hvem det er, der kalder os til at tjene. Hvis vi ser på vores kaldelse som en mulighed for at tjene Gud og tjene andre med tro og ydmyghed, vil hver tjenestegerning være et skridt på disciplens vej. På denne måde opbygger Gud ikke alene sin kirke, men han opbygger også sine tjenere. Kirken er udformet til at hjælpe os til at blive Kristi sande og trofaste disciple, Guds gode og ædle sønner og døtre. Det sker ikke kun, når vi går til møder

og lytter til taler, men også når vi ser ud over vores egen næsetip og tjener andre. Det er sådan, vi bliver »store« i Guds rige.

Vi tager imod kaldelser med værdighed, ydmyghed og taknemlighed. Når vi bliver afløst fra disse kaldelser, accepterer vi forandringen med samme værdighed, ydmyghed og taknemlighed.

I Guds øjne er der ingen kaldelse i riget, der er vigtigere end en anden. Hvad enten vores tjeneste er stor eller lille, forfiner den vores ånd, åbner himlens vinduer og udløser ikke alene Guds velsignelser over dem, vi tjener, men også over os. Når vi rækker ud til andre, kan vi med ydmyg tillid vide, at Gud anerkender vores tjeneste med godkendelse og tilfredshed. Han smiler over os, når vi yder disse dybtføjte barmhjertighedsgerninger, især gerninger andre ikke ser eller bemærker.⁸

Hver gang vi giver af os selv til andre, kommer vi et skridt nærmere mod at blive en god og sand discipel af den Ene, der gav alt i sig for os: Vor Frelser.

Fra præsiderende til paradens hestepæresser

Ved 150-årsjubilæet for pionerernes ankomst til Salt Lake-dalen tjente bror Myron Richins som stavspræsident i Henefer i Utah. Ved denne fejring kom en genopførelse af pionerernes rejse gennem hans by.

Præsident Richins var dybt involveret i planerne for fejringen, og han deltog i mange møder med generalautoriteter og andre for at drøfte begivenhederne. Han var fuldstændig involveret.

Lige før selve fejringen blev præsident Richins stav omorganiseret, og han blev afløst som præsident. En af de efterfølgende søndage deltog han i sin

menigheds præstedømmemøde, hvor lederne bad om frivillige til at hjælpe med fejringen. Præsident Richins rakte sammen med andre sin hånd i vejret og blev bedt om at trække i arbejdstøjet og tage sin truck og en skovl med.

Endelig oprandt dagen for den store begivenhed, og præsident Richins meldte sig til tjeneste.

Blot et par uger før havde han bidraget væsentligt til planlægningen af og tilsynet med denne store begivenhed. Men på selve dagen var hans opgave at følge efter hestene i paraden og samle op efter dem.

Det gjorde præsident Richins villigt og med glæde.

Han forstod, at den ene slags tjeneste ikke er mere værd end den anden.

Han kendte og praktiserede Frelserens ord: »Men den største blandt jer skal være jeres tjener.«⁹

Gør det rette som discipel

Somme tider ønsker vi ligesom tordensønnerne fremtrædende stillinger. Vi stræber efter anerkendelse. Vi forsøger at lede og yde et mindeværdigt bidrag.

Der er intet galt i at ønske at tjene Herren, men når vi forsøger at opnå indflydelse i Kirken for vores egen

skyld, for at modtage menneskers ros og beundring, får vi vores belønning. Når vi »inhalerer« andres ros, er den ros vores belønning.

Hvilken kaldelse er den vigtigste i Kirken? Det er den, I har lige nu. Uanset hvor ydmyg eller fremtrædende den ser ud til at være, er den kaldelse, I har lige nu, den, der giver jer mulighed for ikke blot at løfte andre, men også for at blive den Guds mand, I blev skabt til at være.

Mine kære venner og brødre i præstedømmet, løft, hvor I står!

Paulus forklarede filipperne: »I stedet for at motiveres af selvisk ærgerrighed eller indbildskhed bør I hver især i ydmyghed bevæges til at behandle hinanden som vigtigere end jer selv.«¹⁰

Tjen med ære

At søge ære og berømmelse i Kirken på bekostning af sand og ydmyg tjeneste over for andre er som Esaus handel.¹¹ Vi får ganske vist en jordisk belønning, men den har en høj pris: Tabet af himmelsk godkendelse.

Lad os følge Frelserens eksempel, han som var sagtomodig og ydmyg, som ikke søgte menneskers ros, men at gøre sin Faders vilje.¹²

Lad os tjene andre med ydmyghed, med energi, taknemlighed og ære. Selv om vores tjenestegerninger kan virke enkle, beskedne eller af ringe værdi, vil de, der rækker ud i venlighed og medfølelse mod andre, en dag kende værdien af deres tjeneste ved den almægtige Guds evige og velsignede nåde.¹³

Mine kære brødre og kære venner, må vi meditere over, forstå og efterleve denne altoverskyggende lære om ledelse i Kirken og i præstedømmet: »Men den største blandt jer skal være jeres tjener.« Dette er min bøn og velsignelse i vor Mesters og vor Forlørsers navn, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Mark 3:17.
2. Se Luk 9:54.
3. Se Mark 10:35-40, v. 35 fra bibeludgaven af 1948.
4. Se Mark 10:42-44.
5. Se Matt 6:4.
6. Se John E. Lewis, »The Gospel and a Sense of Humor, Too«, *Ensign*, juni 1974, s. 24.
7. L&P 52:40.
8. Se Matt 6:1-2.
9. Matt 23:11.
10. Fil 2:3, New English Translation, 2005.
11. Se 1 Mos 25:33.
12. Se Joh 5:41; 6:38.
13. Se Matt 25:31-46.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Vandr ... med mig«

Vores ordination til præstedømmet er en opfordring fra Herren om at vandre med ham, til at gøre det, som han gør, til at tjene, som han tjener.

Mine elskede brødre i præstedømmet, mit formål i dag er både at berolige jer og styrke jer i jeres præstedømmetjeneste. På nogle områder ligner det den hensigt, som jeg forestiller mig, Frelseren havde, da han mødte en rig ung mand, der spurgte: »Hvad godt skal jeg gøre for at få evigt liv?« (Matt 19:16). Måske er I kommet til denne konference, som denne unge mand kom til Frelseren, og har spekuleret på, hvorvidt jeres tjeneste har været antagelig. Og på samme tid fornemmer I, at der er mere at udrette, måske meget mere! Jeg beder til, at jeg må være i stand til at overbringe Herrens kærlige godkendelse af, hvad I allerede har gjort, og samtidig også give et opmuntrende glimt af, hvad I med hans hjælp endnu kan opnå som bærere af hans hellige præstedømme.

Den rige unge mand blev bedt om at sælge alt, hvad han havde, og give det til de fattige og derpå følge Frelseren. Jeres fremtidige udvikling kræver måske ikke det, men den vil i et eller andet omfang kræve et offer. Uanset hvad håber jeg, at mit budskab ikke får jer til at »[gå] bedrøvet bort«, ligesom den unge mand gjorde (se Matt 19:20-22). Derimod har jeg tillid til, at I vil »drag[e] videre med glæde

(L&P 84:105), fordi I ønsker at forbedre jer, og I tror, at I kan.

Alligevel er det kun naturligt at føle lidt utilstrækkelighed, når vi overvejer, hvad Herren har kaldet os til at gøre. Faktisk ville jeg, hvis I fortalte mig, at I føler jer fuldt ud i stand til at udføre jeres præstedømmepligter, være lidt bekymret for, om I ikke forstod dem. Hvis I på den anden side fortalte mig, at I har lyst til at give op, fordi opgaven ligger langt ud over jeres evner, ønsker jeg at hjælpe jer til at forstå, hvordan Herren højner og styrker sine præstedømmebærere til at gøre ting, de aldrig kunne have gjort på egen hånd.

Det gælder lige så meget for mig i min kaldelse, som det gør for jer i jeres. Ingen af os kan udføre præstedømmetjeneste og gøre det godt ved udelukkende at stole på vores egen visdom og talenter. Det er, fordi det ikke er vores værk – det er Herrens. Så den eneste vej til succes er at stole på ham, hvad enten I lige er blevet kaldet som diakon og har fået betroet den opgave at bibringe åndelig kraft til nadverordinancen, eller I som ung hjemmelærer af Herren har fået overdraget den opgave at elske og tjene en familie, I ikke kender, og som tilsyneladende ikke ønsker jeres kærlighed

eller tjeneste, eller I er fædre, der ved, at I skal præsidere over jeres hjem i retfærdighed, men måske er usikre på, hvordan I gør det, og det føles, som om tiden løber fra jer, fordi børnene så hurtigt bliver store, og verden virker så skånselsløs og fjendtlig.

Hvis I derfor føler jer lidt overvældede, så tag det som et godt tegn. Det viser, at I kan føle storheden af den tillid, Gud har vist jer. Det betyder, at I har en lille forståelse af, hvad præstedømmet virkelig er.

Der er meget få mennesker i verden, der har den forståelse. Selv de, der kan fremsige en fornuftig definition, forstår det måske ikke rigtigt. Der findes nogle skriftsteder, der i kraft af den Ånd, der er i dem, kan uddybe vores ærefrygt for det hellige præstedømme. Her er nogle af disse skriftsteder:

»Det melkisedekske præstedømmes magt og myndighed er at besidde nøglerne til alle de åndelige velsignelser i kirken –

at have det privilegium at modtage Himmerigets hemmeligheder, at få himlene åbnet for sig, at nyde fællesskab med den Førstefødtes almindelige forsamling og menighed og at nyde Gud Faderens og Jesu, den nye

pagts formidlere, fællesskab og nær-vær ...

Det aronske præstedømmes magt og myndighed er at besidde nøglerne til englebetjening« (L&P 107:18-20).

»Guddommelighedens kraft [tilkendegives i præstedømmets] ordinancer for uden dette kan ingen se Guds, nemlig Faderens, ansigt og leve« (L&P 48:20, 22).

»Dette høje præstedømme er efter [Guds] Søns orden, hvilken orden var til fra verdens grundlæggelse eller med andre ord er uden dages begyndelse eller års ende og er beredt fra evighed til al evighed ifølge hans forudviden om alt« (Alma 13:7).

»Enhver, som blev ordineret til denne orden og dette kald, [skulle] ved tro ... have magt til at sønderbryde bjerge, at skille havene, at udtørre vande og at ændre deres løb,

at trodse folkeslags hære, at dele jorden, at bryde ethvert bånd, at stå i Guds nærhed, at gøre alt efter hans vilje og efter hans befaling, at

underlægge sig fyrstendømmer og magter, og dette ved Guds Søns vilje, han som var til fra før verdens grundlæggelse« (Guide til Skrifterne, JSO, 1 Mos 14:30-31).

En måde at reagere på så forunderlige beskrivelser af præstedømmets kraft på er at antage, at de ikke gælder os. En anden måde at reagere på er at stille sjælsgranskende spørgsmål i vores eget hjerte som disse: Har jeg nogensinde følt, at himlene har åbnet sig for mig? Ville nogen bruge udtrykket »englebetjening« til at beskrive min præstedømmetjeneste? Bringer jeg »guddommelighedens kraft« ind i de menneskers liv, som jeg tjener? Har jeg nogensinde sønderbrudt et bjerg, trodset en hær, brudt nogens bånd eller underlagt mig verdensmagter, omend det blot er i overført betydning, for at udføre Guds vilje?

Med en sådan selvransagelse følger altid en følelse af, at vi kunne gøre mere i Herrens tjeneste. Jeg håber, at det også giver jer en følelse af, at

I *ønsker* at gøre mere, en længsel efter i større grad at deltage i Herrens mirakuløse værk. Sådanne følelser er det første skridt mod at blive den slags mænd, som præstedømmetjeneste har til hensigt at frembringe.

Det næste trin er beskrevet i en samtale mellem Jahve og Enok. Vi kender Enok som en mægtig profet, som grundlagde Zion midt iblandt stor ugudelighed. Men før Enok blev en mægtig profet, så han sig selv som »kun ... en ung dreng ... langsom til at tale« og hadet af alle mennesker (Moses 6:31). Lyt til de ord, Herren anvendte for at opmuntre Enok. De gælder også jer, der er kaldet til at tjene andre som præstedømmebærere:

»Og Herren sagde til Enok: Gå i gang og gør, som jeg har befalet dig, så skal ingen gennembore dig. Åbn din mund, så skal den blive fyldt, og jeg vil give dig mæle, for alt kød er i mine hænder, og jeg vil gøre, som det synes mig bedst ...

Se, min Ånd er over dig, alle dine ord vil jeg derfor retfærdiggøre; og

bjergene skal flygte foran dig, og floderne skal ændre deres løb; og du skal forblive i mig og jeg i dig; vandr derfor med mig« (Moses 6:32, 34).

Brødre, vores ordination til præstedømmet er en opfordring fra Herren om at vandre med ham. Hvad vil det sige at vandre med Herren? Det betyder at gøre det, som han gør, at tjene på den måde, som han tjener. Han ofrede sin egen magelighed for at velsigne dem i nød, så det er det, vi forsøger at gøre. Han syntes især at bemærke mennesker, der blev overset og tilmed udstødt af samfundet, så det bør vi også prøve at gøre. Han vidnede ligefremt og dog kærligt om den sande lære, han modtog fra sin Fader, selv om den var upopulær, og det må vi også. Han sagde til alle: »Kom til mig« (Matt 11:28), og vi siger til alle: »Kom til ham.« Som præstedømmebærere er vi hans repræsentanter. Vi handler ikke på egne vegne, men på hans. Vi taler ikke vores ord, men hans. De mennesker, vi tjener, lærer ham bedre at kende takket være vores tjeneste.

Så snart vi tager imod Herrens opfordring til at »vand[r]e med mig«, ændres beskaffenheden af vores præstedømmetjeneste. Den bliver med ét højere og ædlere, men også mere opnåelig, fordi vi ved, at vi ikke er alene. Jeg følte dette meget stærkt, da præsident Thomas S. Monson lagde sine hænder på mit hoved for ni år siden og velsignede mig, da jeg

påbegyndte min tjeneste i min nuværende kaldelse. I den velsignelse citerede han disse ord fra Frelseren: »Og hos den, som modtager jer, der vil jeg også være; for jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Jeg har sat min lid til det løfte mange gange, og jeg har set det blive opfyldt på mange måder i løbet af mine 72 års præstedømmetjeneste. Det skete, da jeg var en ny bærer af Det Aronske Præstedømme, og havde til opgave at omdele nadveren. Rædselsslagen over at skulle begå en fejl gik jeg uden for kirkebygningen, før mødet begyndte, og bad i desperation om, at Gud ville hjælpe mig. Og svaret kom. Jeg følte, at Herren var med mig. Jeg følte hans tillid til mig, og derfor følte jeg mig tillidsfuld i min del af hans værk.

Det skete igen, mens jeg tjente som biskop. Jeg blev ringet op af en kvinde, der havde begået en alvorlig fejltagelse og nu stod over for en vanskelig og livsændrende beslutning. Da jeg talte med hende, følte jeg, at jeg vidste, hvad svaret på hendes problem var, men jeg følte også stærkt, at jeg ikke skulle give hende det svar. Hun havde brug for selv at få det. Mine ord til hende lød: »Jeg tror, at Gud vil fortælle dig, hvad du skal gøre, hvis du vil spørge ham.« Hun berettede senere, at hun spurgte ham, og han fortalte hende det.

Ved en anden lejlighed fik jeg en telefonopringning, da jeg var biskop – denne gang fra politiet. Jeg fik at vide, at en fuld bilist havde kørt sin bil igennem glasruden til en banks forhal. Da den vildfarne bilist så sikkerhedsvagten trække sit våben, råbte han: »Skyd ikke! Jeg er mormon!«

Den berusede bilist viste sig at være et medlem af min menighed, som var

blevet døbt for nylig. Mens jeg ventede på at tale med ham på biskopkontoret, planlagde jeg, hvad jeg ville sige for at få ham til at føle anger over den måde, han havde brudt sine pagter på og sat Kirken i forlegenhed. Men da jeg sad og kiggede på ham, hørte jeg en stemme i mit sind sige, lige så tydeligt som, hvis nogen talte til mig: »Jeg vil lade dig se ham, som jeg ser ham.« Og i et kort øjeblik ændrede hele hans ydre sig for mig. Jeg så ikke en fortumlet ung mand, men en strålende, ædel Guds søn. Jeg følte pludselig Herrens kærlighed til ham. Det syn ændrede vores samtale. Det ændrede også mig.

Jeg lærte vigtige ting af disse oplevelser med at vandre med Herren i udførelsen af hans værk. Jeg vil gerne dele tre af dem med jer. Den første er, at Gud lægger mærke til og vil støtte selv den nyeste og yngste diakon. I behøver aldrig at føle, at I er for små eller for ubetydelige til, at han lægger mærke til jer og den tjeneste, I yder i hans navn.

Den anden lektie er, at Herrens værk ikke kun handler om at løse problemer, men på at opbygge mennesker. Så når I vandrer med ham i jeres præstedømmetjeneste, opdager I måske, at det, der sommetider virker som den mest effektive løsning, ikke er Herrens foretrukne løsning, fordi den ikke giver mennesker plads til at vokse. Hvis I lytter, vil han lære jer sine veje. Husk, at Guds gerning og herlighed ikke blot er at drive en effektiv organisation, det er »at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Det er, når alt kommer til alt, derfor, han giver sin præstedømmemyndighed til ufuldkomne jordiske mennesker som jer og mig og opfordrer os til at tage del i sit værk. Vores fremgang er hans værk!

Nu til den tredje lektie: At vandre med Frelseren i præstedømmetjeneste

vil ændre, hvordan I ser andre. Han vil lære jer at se dem gennem sine øjne, hvilket betyder at se forbi det ydre og ind i hjertet (se 1 Sam 16:7). Det er sådan, Frelseren var i stand til at se Simon, ikke som en impulsiv fisker, men som Peter, den klippefaste fremtidige leder af sin kirke (se Luk 5:1-11). Det er sådan, han var i stand til at se Zakæus, ikke som den lastefulde skatteopkræver, men som en ærlig, retskaffen Abrahams søn (se Luk 19:1-9). Hvis I vandrer med Frelseren længe nok, vil I lære at se alle som et Guds barn med ubegrænset potentiale, uanset hvad hans eller hendes fortid måtte være. Og hvis I fortsat vandrer med Frelseren, vil I udvikle endnu en gave, han har – evnen til at hjælpe mennesker til at se det potentiale i sig selv og dermed omvende sig.

Mine kære brødre i præstedømmet, vi er på mange måder ligesom de to disciple, der vandrede på vejen til Emmaus den første påskesøndag. Det var morgenen for opstandelsen, men de var endnu ikke sikre på, om der fandtes en opstandelse, eller hvad opstandelse overhovedet betød. De »havde håbet, at det var [Jesus af Nazaret], der skulle forløse Israel, men de var »tungnemme til at tro på« alt det, skrifterne sagde om opstandelse. Mens de gik og drøftede det indbyrdes, »kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham« (se Luk 24:13-32).

Jeg vidner om, at når vi vandrer på stien med præstedømmetjeneste, går Frelseren Jesus Kristus sammen med os, for det er hans sti og hans vej. Hans lys går foran os, og hans engle er rundt omkring os. Vi mangler måske en fuldstændig forståelse af, hvad præstedømmet er, eller hvordan vi udøver det, som han gør. Men dersom vi lægger nøje mærke til de øjeblikke, hvor vores

hjerter »[brænder] ... i os« (Luk 24:32), kan vores øjne åbnes, og vi vil se hans hånd i vores liv og i vores tjeneste. Jeg vidner om, at vi bedst kan lære ham at kende ved at arbejde sammen med ham og tjene ham i det store arbejde med at bringe frelse til Guds børn. »For hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og er langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?« (Mosi 5:13). Jesus Kristus er vor Mester. Dette er hans kirke. Det er hans præstedømme, vi bærer. Må vi hver især vælge at vandre med ham og indse, hvordan han vandrer med os.

Jeg vidner højtideligt for jer om, at Jesus er Kristus, vor opstandne Herre. Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om, at det præstedømme, han har betroet os, er kraften til at tale og handle i hans navn. Vi er børn af en kærlig himmelsk Fader, der besvarer vores bønner og sender Helligånden til at styrke os i alle de præstedømmeopgaver, vi er så velsignede at modtage. Joseph Smith så Faderen og Sønnen. Han modtog præstedømmets nøgler, som er gået videre til præsident Thomas S. Monson, der udøver dem i dag. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Styrken i Mormons Bog

Jeg opfordrer inderligt os hver især til bønssomt at studere og grunde over Mormons Bog hver dag.

Mine kære brødre og søstre, jeg hilser jer med stor glæde, nu hvor vi atter mødes til en generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Før jeg begynder på min tale i dag, vil jeg gerne bekendtgøre fem nye templer, der vil

blive opført følgende steder: Brasília i Brasilien, Manilaområdet i Filippinerne, Nairobi i Kenya, Pocatello i Idaho i USA og Saratoga Springs i Utah i USA.

Denne formiddag vil jeg tale om styrken i Mormons Bog og det altafgørende behov, vi har som medlemmer af

denne kirke, til at studere, grunde over og anvende dens lære. Betydningen af at have et fast og sikkert vidnesbyrd om Mormons Bog kan ikke overvurderes.

Vi lever i en tid med stor uro og megen ugudelighed. Hvad vil beskytte os mod den synd og ondskab, der er så fremherskende i verden i dag? Jeg holder fast i, at et stærkt vidnesbyrd om vor Frelser, Jesus Kristus, og hans evangelium vil føre os frem til sikkerhed. Hvis I ikke læser i Mormons Bog hver dag, beder jeg jer gøre det. Hvis I vil læse den bønssomt og med et oprigtigt ønske om at kende sandheden, vil Helligånden tilkendegive sandheden deraf for jer. Dersom den er sand – og det vidner jeg højtideligt om, at den er – så var Joseph Smith en profet, som så Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus.

Joy D. Jones
Primarys hovedpræsident

Eftersom Mormons Bog er sand, er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Herrens kirke på jorden, og Guds hellige præstedømme er blevet gengivet til gavn og velsignelse for hans børn.

Hvis I ikke allerede har et fast vidnesbyrd om disse ting, så gør det, der er nødvendigt, for at få et. Det er afgørende for jer at have jeres eget vidnesbyrd i disse vanskelige tider, for andres vidnesbyrd kan kun bringe jer et stykke af vejen. Men, når man først har fået et vidnesbyrd, må det holdes sundt og levende gennem fortsat lydighed mod Guds bud og gennem daglig bøn og studium af skriften.

Mine kære fæller i Herrens værk, jeg opfordrer inderligt os alle til bønssomt at studere og grunde over Mormons Bog hver dag. Når vi gør det, vil vi være i stand til at høre Åndens røst, til at modstå fristelse, til at overvinde tvivl og frygt og til at modtage himlens hjælp i livet. Jeg vidner derom af hele mit hjerte i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

En generation, der er modstandsdygtig over for synd

Når I underviser, leder og elsker børn, kan I modtage personlig åbenbaring, der vil bistå jer i at opfostre og berede tapre børn, der er modstandsdygtige over for synd.

For halvandet år siden talte præsident Russell M. Nelson om behovet for »at undervise og opdrage en generation til at blive modstandsdygtig over for synd.«¹ Den vending

– »en generation, der er modstandsdygtig overfor synd« – vakte en dyb, åndelig genklang hos mig.

Vi ærer børn, der stræber efter at være rene og lydige. Jeg har været vidne til styrken hos mange børn over hele jorden. De er robuste, »standhaftige og urokkelige«² i flere forskellige vanskelige omstændigheder og miljøer. Disse børn forstår deres guddommelige identitet, mærker vor himmelske Faders kærlighed og søger efter at gøre hans vilje.

Der er dog børn, der kæmper med at være »standhaftige og urokkelige«, og hvis skrøbelige sind bliver såret.³ De bliver angrebet fra alle sider af »Modstanderens ... brændende pile«⁴ og har brug for forstærkning og støtte. De er en overvældende motivation for os til at stå frem og kæmpe mod synd for at bringe vores børn til Kristus.

Lyt til, hvad ældste Bruce R. McConkie sagde for næsten 43 år siden:

»Som medlemmer af kirken er vi midt i en voldsom kamp. Vi er midt i en krig.

Vi har stillet os på Kristi side og skal nu kæmpe mod Lucifer ...

Den store krig, som raser til alle sider, og som desværre resulterer i, at mange falder, nogle for aldrig at rejse sig igen, er ikke noget nyt ...

Der findes ingen neutrale ... i denne krig.⁵

Denne krig fortsætter i dag med øget intensitet. Denne krig berører os alle, og vores børn står i fronten overfor modstanderens styrker. Derfor intensiveres behovet for, at vi styrker vores åndelige strategier.

At styrke børn, så de er modstandsdygtige over for synd, er en opgave og en velsignelse for forældre, bedsteforældre, familiemedlemmer, lærere og ledere. Vi har hver især et ansvar for at hjælpe. Herren har dog især bedt *forældre* om at lære deres børn at »forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven« og »at bede og at vandre retskaffent for Herren.«⁶

Hvordan vi kan »opdrage [vores] børn i lys og sandhed«,⁷ kan være et udfordrende spørgsmål, siden det er forskelligt for hver familie og hvert barn, men vor himmelske Fader har givet nogle universelle retningslinjer, som vil hjælpe os. Ånden vil inspirere os til, hvordan vi bedst kan tilføre vores børn åndelighed.

For det første er det altafgørende, at man har en forståelse af betydningen af dette ansvar. Vi må forstå vores og deres guddommelige identitet og formål, før vi kan hjælpe vores børn til at se, *hvem* de er, og *hvorfor* de er her. Vi må hjælpe dem til utvivlsomt at vide, at de er en kærlig himmelsk Faders søn eller datter, og at han nærer guddommelige forventninger til dem.

For det andet så er en forståelse af læresætningen om omvendelse altafgørende for at blive modstandsdygtig

over for synd. At være modstandsdygtig overfor synd betyder ikke syndfri, men det indebærer, at man konstant omvender sig, er årvågen og tapper. Måske er modstandsdygtighed over for synd en velsignelse, man får ved til stadighed at modstå synd. Som Jakob sagde: »I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer.«⁸

De unge krigere »var overordentlig tapre, hvad angår mod ... men se, det var ikke alt – de var ... til enhver tid ... pålidelige i alt, hvad de end blev betroet. Ja ... for de var blevet formanet til at holde Guds befalinger og vandre retsindigt for ham.«⁹ Disse unge mænd drog ud i krig med kristuslige dyder som deres våben mod deres modstandere. Præsident Thomas

S. Monson har mindet os om, at »det kræves hele tiden af os, at vi udviser mod. Hver eneste dag i vores liv har vi brug for mod – ikke blot ved afgørende begivenheder, men oftere når vi træffer beslutninger eller reagerer på omstændigheder omkring os.«¹⁰

Vores børn ifører sig en åndelig rustning, når de tillægger sig en vane med personligt at følge ham hver dag. Måske undervurderer vi børns evne til at forstå konceptet med at følge ham hver dag. Præsident Henry B. Eyring har rådet os: »Begynd tidligt og vær udholdende.«¹¹ Den tredje nøgle til at hjælpe børn med at blive modstandsdygtige over for synd er tidligt at begynde kærligt at indgyde dem grundlæggende evangeliske læresætninger og principper fra skrifterne,

trosartiklerne, hæftet *Til styrke for de unge*, primarysangene, salmer og vores egne vidnesbyrd, som vil føre børn til Frelseren.

At skabe faste vaner omkring bøn, skriftstudie, familieaften og overholdelse af sabbatten fører til en helhed, en indre overensstemmelse og stærke moralske værdier, eller med andre ord åndelig integritet. I vor tids verden, hvor integritet næsten er forsvundet, fortjener vores børn at forstå, hvad sand integritet er, og hvorfor det er så vigtigt, især når vi forbereder dem til at indgå og holde hellige pagter ved dåben og i templet. I *Forkynd mit evangelium* står der: »At holde forpligtelser forbereder mennesker til at indgå og holde hellige pagter.«¹²

Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Når vi taler om at efterleve pagter, taler vi om selve kernen i formålet med vores jordiske tilværelse.«¹³ Der ligger en usædvanlig kraft i at indgå og holde pagter med vor himmelske Fader. Modstanderen ved dette, så han har fordrejet tanken bag pagtindgåelse.¹⁴ At hjælpe børn til at forstå, indgå og holde hellige pagter er endnu en nøgle til at skabe en generation, der er modstandsdygtig over for synd.

Hvordan forbereder vi vores børn til at indgå og holde hellige pagter, når de skal til at gå ad pagtens sti? Har børn lært at holde enkle løfter, når de er små, vil gøre dem i stand til at holde hellige pagter senere hen i livet.

Lad mig komme med et enkelt eksempel. Ved en familieaften spurgte en far: »Hvordan har vi det sammen som familie?« Femårige Lizzie beklagede sig over, at hendes storebror Kevin drillede hende for meget og sårede hende. Kevin gav modstræbende Lizzie ret. Kevins mor spurgte ham, hvad han kunne gøre for at komme bedre ud af det med sin søster.

Kevin tænkte over det og besluttede, at han ville love Lizzie, at han ikke ville drille hende en hel dag.

Næste aften, da alle samledes til familiebøn, spurgte Kevins far ham, hvordan det var gået. Kevins svar lød: »Far, jeg holdt mit løfte.« Lizzie gav ham glad ret, og familien lykønskede ham.

Kevins mor foreslog så, at hvis han kunne holde sit løfte i en dag, kunne han så ikke også gøre det i to dage. Kevin indvilligede i at prøve igen. To dage gik, og Kevin holdt sit løfte, og Lizzie blev endnu mere taknemlig! Da hans far spurgte ham, hvorfor han var så god til at holde sit løfte, sagde Kevin: »Jeg holdt mit løfte, fordi jeg sagde, at jeg ville.«

Mange små løfter, der bliver holdt, fører til integritet. Når man konsekvent holder sine løfter, er det for børnen en åndelig forberedelse til at indgå deres første pagt ved dåben og Helligåndsgaven, hvor de indgår pagt om at tjene Gud og holde hans befalinger.¹⁵ Løfter og pagter er uadskillelige.

I Daniels Bog hører vi om Shadrak, Meshak og Abed-Nego, der nægter at tilbede kong Nebukadnesars afgud.¹⁶ Kongen advarede dem om, at de ville blive kastet i en ovn med flammende ild, hvis de ikke adlød. De nægtede og sagde:

»Kommer det dertil, så kan vores Gud, som vi dyrker, redde os. Han

kan redde os ud af ovnen med flammende ild ...

Og selv om han ikke gør det, skal du vide, konge, at vi ikke vil dyrke din gud.«¹⁷

»Og selv om han ikke gør det.« Tænk over betydningen af de ord, og hvilken sammenhæng de har til at holde pagter. Disse tre mænds lydighed var ikke betinget af udfrielse. Selv hvis de ikke blev udfriet, ville de holde deres løfte til Herren, fordi de havde sagt, at de ville. Overholdelse af vores pagter sker altid uafhængigt af vores situation. Disse tre unge mænd var ligesom de unge krigere vidunderlige eksempler på modstandsdygtighed over for synd.

Hvordan kan disse eksempler anvendes i vores hjem og i vores familie? »Linje på linje, forskrift på forskrift«¹⁸ hjælper vi i små bidder børn med at lykkes. Når de holder deres løfter, vil de mærke Ånden i deres tilværelse. Ældste Joseph B. Wirthlin har sagt: »Den højeste belønning for retskaffenhed er Helligåndens stadige ledsagelse.«¹⁹ Så skal vores børns »selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed.«²⁰ Ud af integritetens muld vokser en stærk generation, der er modstandsdygtig over for synd.

Brødre og søstre, hold jeres små tæt, så tæt på jer, at de kan se jeres daglige gudsyndelse og se jer holde jeres løfter og pagter. »Børn er fantastiske til at efterligne, så giv dem noget fantastisk

at efterligne.«²¹ Vi hjælper i sandhed med at undervise og opdrage en generation, der er modstandsdygtig over for synd, til Herren, løfte for løfte og pagt for pagt.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus leder denne kirke. Når I underviser, leder og elsker børnene på Frelserens måde, kan I modtage personlig åbenbaring, der vil bistå jer i at opfostre og berede tapre børn, der er modstandsdygtige over for synd. Min bøn er, at vores børn vil gentage Nefis ord: »Vil du lade mig gyse ved synet af synd?«²² Jeg vidner om, at Frelseren sonede for verdens synder,²³ fordi han sagde, at han ville, og at han elsker os mere, end vi almindelige dødelige kan fatte,²⁴ fordi han sagde, at han ville. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, »En inderlig bøn til mine søstre«, *Liahona*, nov. 2015, s. 97.
2. Mosi 5:15.
3. Se Jakob 2:9.
4. 1 Ne 15:24; se også Hel 5:12.
5. Se Bruce R. McConkie, »Vær tapre i kampen for troen«, *Den danske stjerne*, maj 1975, s. 39.
6. L&P 68:25, 28.
7. L&P 93:40.
8. Jak 4:7; se også Alma 19:33.
9. Alma 53:20-21.
10. Thomas S. Monson, »Vær modig og stærk«, *Liahona*, maj 2014, s. 67.
11. Henry B. Eyring, »Åndelig beredthed: Begynd tidligt og vær udholdende«, *Liahona*, nov. 2005, s. 38.
12. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007 s. 196.
13. Jeffrey R. Holland, »Hold pagterne: Et budskab til dem, der vil på mission«, *Liahona*, jan. 2012, s. 48.
14. Se 1 Ne 13:26-28.
15. Se Mosi 18:10.
16. Se Dan 3.
17. Dan 3:17-18.
18. 2 Ne 28:30.
19. Joseph B. Wirthlin, »Personlig retskaffenhed«, *Stjernen*, juli 1990, s. 29.
20. L&P 121:45.
21. Anonym.
22. 2 Ne 4:31.
23. Se 3 Ne 27:14-15.
24. Se Joh 15:13.

Ældste Yoon Hwan Choi
De Halvfjerds

Se dig ikke omkring, se op!

Det er vores mål at indbyde andre til at komme til Kristus, og vi kan nå vores mål ved at se op til Jesus Kristus.

Mit mål er at »indbyde andre til at komme til Kristus.«¹ Det er også jeres mål. Vi kan nå dette mål ved at se op til Jesus Kristus.

Jeg blev døbt sammen med mine forældre, da jeg var 16 år gammel. Min yngre bror Kyung-Hwan, som var 14 år gammel, tilsluttede sig Kirken gennem min onkel Young Jik Lee og inviterede os med i sin kirke. Alle ti medlemmer af vores familie tilhørte hver sin kirke, så vi var lykkelige for at finde sandheden og ønskede at dele den glæde, som vi fandt i Jesu Kristi evangelium, da vi var blevet døbt.

Af os alle var min far den mest begejstrede med hensyn til at lære og fortælle om sandheden. Han plejede at vågne tidligt om morgenen for at studere skrifterne i mere end to timer dagligt. Efter arbejde tog han med missionærene ud for at besøge vores familie, venner og naboer næsten hver dag. Syv måneder efter, at vi var blevet døbt, blev 23 af mine slægtninge medlemmer af Kirken. Det blev efterfulgt af det mirakel, at 130 mennesker det følgende år blev døbt på grund af min fars medlemsmissionering.

Slægtsforskning var også vigtig for ham, og han fandt vores forfædre otte generationer tilbage. Siden da er frugterne af vores families omvendelse, som blev påbegyndt af min 14 år gamle bror, blevet styrket på utallige måder ikke blot blandt de levende, men også blandt de døde. På baggrund af min fars og andres arbejde spænder vores slægtstræ nu over 32 generationer, og vi er nu ved at udføre tempelordinancer for mange grene. I dag er jeg målløs over og føler stor glæde ved at kæde vores forfædre og vores efterkommere sammen.

Præsident Gordon B. Hinckley nedskrev en lignende oplevelse i templet i Columbus i Ohio.

»Da jeg reflekterede over (min oldefars, bedstefars og fars) liv, mens jeg sad i templet, så jeg ned på min datter, på hendes datter ... og hendes børn, mine oldebørn. Jeg indså pludselig, at jeg stod i midten af disse syv generationer – tre før mig og tre efter mig.

I det hellige hus opstod der i mit sind en følelse af det store ansvar, jeg havde for at give alt det, jeg havde modtaget i arv fra mine forfædre, videre til generationerne, der nu kommer efter mig.«²

Vi befinder os alle midt i en evig familie. Vi kan være det vendepunkt, som skaber væsentlige ændringer både positivt eller negativt. Præsident Gordon B. Hinckley fortsatte: »*Lad aldrig jer selv* være et svagt led i den kæde, der binder jeres generationer sammen.«³ Jeres trofasthed i evangeliet vil styrke jeres familie. Hvordan kan vi sikre, at vi bliver et stærkt led i vores evige familie?

En dag, nogle få måneder efter min dåb, hørte jeg nogle medlemmer, der

kritiserede hinanden i Kirken. Jeg blev meget skuffet. Jeg gik hjem og fortalte min far, at måske skulle jeg ikke gå i kirke mere. Det var svært at se medlemmerne kritisere hinanden på den måde. Min far lyttede og lærte mig, at evangeliet var blevet gengivet, og at det er fuldkomment, men det er medlemmerne endnu ikke, hverken ham eller mig. Han sagde bestemt: »Du må ikke miste din tro på grund af mennesker omkring dig, men skab et stærkt

forhold til Jesus Kristus. Se dig ikke omkring, se op!«

Se op til Jesus Kristus – Min fars vise råd styrker min tro, når jeg står over for udfordringer i mit liv. Han lærte mig, hvordan man kan anvende Kristi lærdomme, ligesom i disse ord: »Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.«⁴

Da jeg præsiderede over missionen i Seattle i Washington, regnede det mange dage om året. Vores missionærer blev alligevel bedt om at gå ud og forkynde i regnen. Jeg plejede at sige til dem: »Gå ud i regnen, se op mod himlen, åbn jeres mund og drik! Når I ser op, så vil I blive styrket til at åbne jeres mund over for alle uden nogen frygt.« Det var en symbolsk lektie for dem, at de skulle se op, når de stod overfor udfordringer, selv efter deres mission. Lad være at gøre dette i forurenede områder.

Mens jeg stadig tjente i Seattle-missionen, fik jeg et telefonopkald fra min ældste søn, Sunbeam, som er pianist. Han sagde, at han havde fået det privilegium at skulle optræde i Carnegie Hall i New York, fordi han havde vundet en international konkurrence. Vi blev så glade og meget begejstrede på hans vegne. Men, da vi den aften bad med taknemlighed, indså min hustru, at vi ikke kunne være tilstede, når han skulle optræde, og sagde noget a la dette til vor himmelske Fader: »Himmelske Fader, jeg er taknemlig for den velsignelse, som du har givet Sunbeam. For resten er jeg ked af, at jeg ikke kan komme med. Jeg kunne være kommet med, hvis du havde skænket denne velsignelse enten før eller efter denne mission. Jeg beklager mig ikke, men jeg føler mig lidt trist.«

Så snart, hun var færdig med bønnen, hørte hun en tydelig stemme: »Fordi du ikke kan tage af sted, har jeres søn fået dette privilegium. Vil du hellere bytte?«

Min hustru blev overrasket. Hun vidste, at børn bliver velsignet på grund af deres forældres trofaste arbejde i Herrens rige, men det var første gang, at hun forstod sin rolle med en sådan klarhed. Hun svarede ham med det samme: »Nej, nej, det er okay, at jeg ikke tager af sted. Lad ham få den ære.«

Kære brødre og søstre, det er ikke let for os at anerkende vor himmelske Faders kærlighed, når vi ser os omkring med vores jordiske øjne, fordi vi først og fremmest ser besværligheder, tab, byrder eller ensomhed. På den anden side kan vi se velsignelser i overflod, når vi ser op. Herren har åbenbaret: »Når vi opnår en hvilken som helst velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret.«⁵ Alle I, der går i gang med at tjene Gud på en *hvilken som helst* måde, skal vide, at I er en fast forbindelse til mægtige velsignelser for dem, der kom før jer, og dem, der kommer efter jer.

I dag er jeg taknemlig for at se, at mange af vores familiemedlemmer går trofast på pagtens sti, men tanken om nogen tomme pladser ved siden af os, kan gøre mig trist. Ældste M. Russell

Ballard har sagt: »Hvis I vælger at blive mindre aktive eller forlade den genoprettede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor vil I så tage hen? Hvad vil I gøre? Beslutningen om ikke længere at følges med Kirkens medlemmer og Herrens udvalgte ledere vil få en varig virkning, som ikke altid kan ses med det samme.«⁶ Præsident Thomas S. Monson har givet denne opfordring: »Må vi altid vælge den svære og rette vej i stedet for den lette og forkerte vej.«⁷

Det er aldrig for sent at se op til Jesus Kristus. Hans arme er altid åbne for jer. Der er generationer før os og efter os, der er afhængige af, at vi følger Kristus, så vi kan blive en evig Guds familie.

Da jeg blev afløst fra min kaldelse som stavspræsident, blev mine sønner glade for, at de fik mere tid sammen med mig. Tre uger senere blev jeg kaldet som halvfjerdsder. Til at begynde med troede jeg, at de ville blive skuffede, men min yngste søns ydmyge svar var: »Far, du skal ikke være bekymret. Vi er en evig familie.« Hvor er det dog en enkel og tydelig sandhed! Jeg blev lidt bekymret, fordi jeg først så mig omkring på dette jordiske liv, men min

søn var lykkelig, fordi han ikke blot så sig omkring, men så op med øjne, der var rettet mod evighed og Herrens mål.

Det er ikke altid let at se op, når ens forældre er imod evangeliet, når man er medlem af en lille menighed, når ens ægtefælle ikke er medlem, når man stadig er enlig, selv om man gjorde sit bedste for at blive gift, når ens barn har forladt stien, når man er blevet enlig forælder, når man har fysiske eller følelsesmæssige udfordringer, når man er offer for en katastrofe og så videre. Hold fast i jeres tro i sådanne svære tider. Se op til Kristus for at få styrke, balance og helbredelse. Gennem Jesu Kristi forsonings kraft skal »alt ... virke sammen til gavn for [jer].«⁸

Jeg vidner om Jesus Kristus, at han er vor Frelser og Forløser. Når vi følger vores levende profet Thomas S. Monson, ser vi op til Jesus Kristus. Når vi hver dag beder og studerer skrifterne og oprigtigt tager del i nadveren hver uge, så får vi styrke til *altid* at se op til ham. Jeg er glad for at være medlem af denne kirke og for at være del af en evig familie. Jeg elsker at fortælle andre om dette storslåede evangelium. Det er vores mål at indbyde andre til at komme til Kristus, og vi kan nå vores mål ved at se op til Jesus Kristus. Disse ting vidner jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 1.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Gordon B. Hinckley*, 2016, s. 81.
3. Gordon B. Hinckley, »Keep the Chain Unbroken«, foredrag holdt på Brigham Young University, 30. nov. 1999, s. 3, speeches.byu.edu; fremhævelse tilføjet.
4. L&P 6:36.
5. L&P 130:21.
6. M. Russell Ballard, »Hvem skal vi gå til?«, *Liahona*, nov. 2016, s. 91.
7. Thomas S. Monson, »Valg«, *Liahona*, maj 2016, s. 86.
8. L&P 100:15.

Ældste Ronald A. Rasband
De Tolv Apostles Kvorum

Guds gode Helligånd

Helligåndens guddommelige opgave er at inspirere, vidne, undervise og tilskynde os til at vandre i Herrens lys.

Brødre og søstre, jeg anerkender ligesom alle jer, at vi ser fremskynnelsen af Herrens værk gennem præsident Thomas S. Monson og hans budskab denne formiddag. Præsident Monson, vi elsker dig, opretholder dig og beder altid: »Velsign du vor profet.«¹

Vi har følt Ånden blive udgydt over os denne weekend. Hvad enten I er i denne store sal eller ser med hjemmefra eller er forsamlet i kirkebygninger i fjerne egne af verden, så har I haft mulighed for at føle Herrens Ånd. Den Ånd bekræfter i jeres hjerte og sind de sandheder, der er blevet undervist om ved denne konference.

Tænk på ordene i denne velkendte salme:

*Når Guds gode Helligånd
bringer sandhed til vort sind,
føres vi ved Jesu hånd
i en salig tilstand ind.²*

Af sidste dages åbenbaring ved vi, at Guddommen består af tre særskilte og adskilte personer: Vor himmelske Fader, hans enbårne Søn, Jesus Kristus, og Helligånden. Vi ved, at »Faderen har et legeme af kød og knogler ligeså håndgribeligt som menneskets; Sønnen ligeså; men Helligånden har ikke et legeme af kød og knogler, men

er en person, der består af ånd. Hvis det ikke var således, kunne Helligånden ikke bo i os.«³

Mit budskab i dag fokuserer på vigtigheden af at have Helligånden i vores liv. Vor himmelske Fader vidste, at vi i jordelivet ville stå over for udfordringer, trængsler og uro. Han vidste, at vi ville kæmpe med tvivl, skuffelser, fristelser og svagheder. For at give os jordisk styrke og guddommelig vejledning gav han os den hellige Ånd, et andet navn for Helligånden.

Helligånden binder os til Herren. Hans guddommelige opgave er at inspirere, vidne, undervise og tilskynde

os til at vandre i Herrens lys. Vi har det hellige ansvar at lære at anerkende hans indflydelse i vores liv og reagere på den.

Husk Herrens løfte: »Jeg vil give dig af min Ånd, som skal oplyse dit sind, og som skal fylde din sjæl med glæde.«⁴ Jeg elsker denne forsikring. Den glæde, der fylder vores sjæl, kommer med et evigt perspektiv, der står i modsætning til vores dagligdag. Den glæde kommer som fred midt i sorg og savn. Den giver fred og frygtløshed, viser os evangeliets sandheder og øger vores kærlighed til Herren og alle Guds børn. Selv om behovet for sådanne velsignelser er så stort, så er de på mange måder, blevet glemt og forsaget af verden.

Når vi hver uge tager del i den hellige nadver, indgår vi pagt om »altid [at] erindre ham«, Herren Jesus Kristus, og hans sonoffer. Når vi holder denne hellige pagt, så har vi fået løftet om, at vi »altid må have hans Ånd hos [os].«⁵

Hvordan gør vi det?

For det første stræber vi efter at være værdige til at have Ånden.

Helligånden ledsager dem, der er »omhyggelige med at huske Herren

deres Gud fra dag til dag.«⁶ I tråd med Herrens råd må vi »lægge denne verdens ting til side og søge dem, der hører en bedre til«,⁷ for »Herrens Ånd [bor] ikke ... i vanhellige templer«. ⁸ Vi må altid forsøge at adlyde Guds love, studere skrifterne, tage i templet og leve i overensstemmelse med den 13. trosartikel; nemlig at »være ærlige, pålidelige, kyske, velgørende, dydige, og ... gøre godt mod alle mennesker«.

For det andet må vi være villige til at modtage Ånden.

Herren har lovet: »Jeg vil tale til dig i dit sind og i dit hjerte ved Helligånden, som skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.«⁹ Min forståelse af dette tog sin begyndelse, da jeg som ung missionær tjente i Scotch Plains i New Jersey. En varm julimorgen følte min kammerat og jeg os tilskyndet til at følge op på en henvisning fra Tempelpladsen. Vi bankede på døren til Elwood Schaffers hjem. Fru Schaffer takkede høfligt nej.

Da hun skulle til at lukke døren, følte jeg mig tilskyndet til at gøre noget,

jeg aldrig har gjort før eller siden! Jeg satte min fod i døren, og jeg sagde: »Er der nogle andre, der kunne være interesseret i vores budskab?« Hendes 16-årige datter, Marti, var interesseret og havde netop dagen inden bedt inderligt om vejledning. Marti mødtes med os, og efter nogen tid deltog hendes mor også i lektionerne. De tilsluttede sig begge Kirken.

På grund af Martis dåb blev 136 mennesker, herunder mange fra hendes familie, døbt og indgik evangeliske pagter. Hvor er jeg taknemlig for, at jeg lyttede til Ånden og satte min fod i døren den varme julidag. Marti og en række af hendes dejlige familiemedlemmer er her i dag.

For det tredje må vi genkende Ånden, når den er her.

Min erfaring er, at Ånden oftest kommunikerer ved hjælp af følelser. I mærker den i ord, som er velkendte for jer, som giver mening for jer, som tilskynder jer. Tænk over nefitternes reaktion, da de hørte Herren bede for dem: »Og mængden hørte og aflægger

vidnesbyrd; og deres hjerte var åbent, og de forstod i hjertet de ord, som han bad.«¹⁰ De følte ordene i hans bøn i deres hjerte. Helligåndens røst er sagte og stille.

I Det Gamle Testamente stred profeten Elias med Ba'als præster. Præsterne forventede, at Ba'als »røst« ville komme ned som torden og sætte deres offer i brand. Men der var ingen røst, og der var ingen ild.¹¹

Ved en senere lejlighed bad profeten Elias. »Forud for Herren kom en voldsom og kraftig storm, der splintrede bjerge og knuste klipper, men Herren var ikke i stormen. Efter stormen kom et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet.

Efter jordskælvet kom en ild, men Herren var ikke i ilden. Efter ilden lød der en sagte susen.«¹²

Kender I den sagte susen, den stille stemme?

Præsident Monson har sagt: »Lad os på vores rejse i livet lære Åndens sprog.«¹³ Ånden bruger ord, som vi føler. Disse følelser er milde, et lille skub til at handle, gøre noget, sige noget eller handle på en bestemt måde. Hvis vi er skødesløse og sjukskede i vores tilbedelse, hvis verdslige bestræbelser har gjort os følelsesløse og forhærdede, vil vi opdage, at vores evne til at føle er mindsket. Nefi sagde følgende til Laman og Lemuel: »I har hørt hans røst fra tid til anden; og han har talt til jer med en stille, sagte røst, men I havde ikke længere evnen til at føle, så I kan ikke føle hans ord.«¹⁴

I juni sidste år var jeg på en opgave i Sydamerika. Vi havde et stramt og langt 10 dages-program og skulle besøge Colombia, Peru og Ecuador. Et enormt jordskælv havde dræbt flere hundrede, såret titusinder, beskadiget og ødelagt hjem og lokalsamfund i byerne Portoviego og Manta i Ecuador.

Jeg følte mig tilskyndet til at planlægge et besøg hos medlemmerne, der boede i disse byer. Med de beskadede veje var vi dog ikke sikre på, om vi kunne komme derhen. Faktisk havde vi fået at vide, at vi ikke kunne komme derhen, men tilskyndelsen ville ikke gå væk. På grund af det blev vi velsignet og var i stand til at besøge begge byer.

Med så kort varsel havde jeg forventet, at det blot ville være nogle få lokale præstedømmeledere, der ville deltage i de hastigt arrangerede møder. Men da vi ankom til stavscenetrene, så vi, at kirkesalen var fyldt helt op til scenen bagest. Nogle af dem, der var til stede, var regionens faste

støtter, de pionerer, der havde holdt fast i Kirken og tilskyndet andre til at slutte sig til dem for at tilbede og mærke Ånden i deres tilværelse. På de forreste rækker sad de medlemmer, der havde mistet nogle af deres nærmeste og naboer i jordskælvet. Jeg følte mig tilskyndet til at give en apostolsk velsignelse over alle dem, der var til stede, en af de første, jeg havde givet. Selv om jeg stod foran i rummet, var det som om, at mine hænder lå på hvert hoved, og jeg mærkede, at Herrens ord vældede frem.

Ikke nok med det. Jeg følte mig tilskyndet til at tale til dem, ligesom Jesus Kristus havde gjort, da han besøgte folket på det amerikanske

kontinent. »Han tog deres små børn ... og velsignede dem og bad til Faderen for dem.«¹⁵ Vi var i Ecuador, vi var ude i vor Faders ærinde, og dette var hans børn.

For det fjerde så må vi følge den første tilskyndelse.

Husk Nefis ord. »Jeg blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad jeg skulle gøre. Alligevel,« sagde han, »gik jeg af sted.«¹⁶

Og det må vi også. Vi må have tillid til vores første tilskyndelse. Nogle gange rationaliserer vi; vi overvejer, om vi fik en åndelig tilskyndelse, eller om det blot var vores egne tanker. Når vi begynder at sætte spørgsmålstegn ved, eller tilmed dobbelt spørgsmålstegn

ved vores følelser, og det gør vi alle, så afviser vi Ånden, og vi betvivler guddommeligt råd. Profeten Joseph Smith belærte om, at hvis I lytter til den første tilskyndelse, så vil I gøre det rigtige ni ud af ti gange.¹⁷

Og en advarsel: Forvent ikke et fyrværkerishow, fordi I har reageret på Helligånden. Husk, at I er en del af samme værk som den stille, sagte røst.

Da jeg tjente som missionspræsident i New York City, sad jeg sammen med vores missionærer på en restaurant i bydelen Bronx. En ung familie kom ind og satte sig i nærheden af os. De virkede som en oplagt mulighed for evangelisk forkyndelse. Jeg så på vores missionærer, mens de blev ved med at tale med mig, og jeg lagde mærke til, at familien var færdige med at spise og gik ud ad døren. Så sagde jeg: »Ældster, vi har noget at lære her i dag. I så en dejlig familie komme ind i restauranten. Hvad burde vi have gjort?«

En af ældsterne sagde hurtigt: »Jeg tænkte på at rejse mig og gå over og tale med dem. Jeg følte et blidt skub, men jeg gjorde ikke noget.«

»Ældster,« sagde jeg, »vi skal altid følge vores første tilskyndelse. Det skub du mærkede, var Helligånden!«

De første tilskyndelser er ren inspiration fra himlen. Når de bekræfter eller vidner om noget for os, er det vigtigt, at vi anerkender dem for det, de er, og aldrig lader dem glide os af hænde. Det er ofte Ånden, der inspirerer os til at række ud til nogen i nød, især familie og venner. »Den stille, sagte røst, der hvisker gennem alt og gennemborer det,«¹⁸ leder os således til muligheder for at undervise i evangeliet, bære vidnesbyrd om genoprettelsen og om Jesus Kristus, for at støtte og yde omsorg og for at redde et af Guds dyrebare børn.

Betragt det som at være den første på stedet. I de fleste samfund er de første på stedet ved en tragedie, katastrofe eller ulykke brandmænd, politibetjente eller ambulancereddere. De kommer med blinkende lys, og må jeg lige bemærke, at vi er utroligt taknemlige for dem. Herrens måde er mindre åbenlys, men en lige så hurtig reaktion er påkrævet. Herren kender alle sine børns behov, og han ved,

hvem der er klar til at hjælpe. Hvis vi i vores morgenbøn lader Herren vide, at vi er klar, så vil han kalde på os til at hjælpe. Hvis vi reagerer, så vil han kalde på os igen og igen, og vi vil opdage, at vi er kommet ud i det, som præsident Monson kalder »Herrens ærinde.«¹⁹ Vi bliver de første på stedet rent åndeligt og kommer med hjælp fra det høje.

Hvis vi er opmærksomme på de tilskyndelser, som vi modtager, så vil vi vokse i åbenbarelsens ånd og modtage mere og mere indsigt og vejledning fra Ånden. Herren har sagt: »Stol på den Ånd, der leder til at gøre det gode.«²⁰

Må vi tage Herrens kald om at »[være] ved godt mod, for jeg vil lede jer frem« alvorligt.²¹ Han leder os ved Helligånden. Må vi leve med Ånden tæt på, hurtigt følge de første tilskyndelser, vi får, i vished om, at de kommer fra Gud. Jeg vidner om Helligåndens kraft til at lede os, beskytte os og altid være med os. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Velsign du vor profet«, *Salmer og sange*, nr. 12.
2. »Guds gode Helligånd«, *Salmer og sange*, nr. 203.
3. L&P 130:22.
4. L&P 11:13.
5. L&P 20:77.
6. Alma 58:40.
7. L&P 25:10.
8. Hel 4:24.
9. L&P 8:2.
10. 3 Ne 19:33.
11. Se 1 Kong 18:17-29.
12. 1 Kong 19:11-12.
13. Thomas S. Monson, »Ånden giver liv«, *Den danske Stjerne*, aprilkonferencen 1985, s. 62.
14. 1 Ne 17:45.
15. 3 Ne 17:21.
16. 1 Ne 4:6-7.
17. Se Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet*, 1989, s. 103.
18. L&P 85:6.
19. Thomas S. Monson, »At lære, at gøre, at være«, *Liahona*, nov. 2008, s. 62.
20. L&P 11:12.
21. L&P 78:18.

Ældste L. Whitney Clayton
De Halvfjerds' Præsidium

Gør, hvad som helst han siger til jer

Når vi træffer beslutningen om at gøre, »hvad som helst [Gud] siger til« os, forpligter vi os oprigtigt til at rette vores adfærd ind hver eneste dag i forhold til Guds vilje.

Frelseren udførte sit første optegnede mirakel ved bryllupsfesten i Kana i Galilæa. Maria, hans mor, og hans disciple var til stede. Maria følte sig tilsyneladende lidt ansvarlig for, at festen gik godt. Under festen opstod der et problem – værten løb tør for vin. Maria var bekymret og gik til Jesus. De talte kort sammen, og så vendte Maria sig mod tjenerne og sagde:

»Gør, hvad som helst han siger til jer.«

Der var dér seks vandkar af sten ... [Disse vandkar blev ikke brugt til at opbevare drikkevand, men blev brugt til ceremoniel afvaskning ifølge Moseloven].

Jesus sagde til dem: »Fyld karrene med vand.« Og de fyldte dem helt op.

Og han sagde til dem: »Øs nu op og bær det hen til skafferen.« Det gjorde de så.

Da skafferen havde smagt på vandet, der var blevet til vin«, gav han udtryk for sin overraskelse over, at den bedste vin blev serveret så sent ved festen.¹

Vi husker som regel denne begivenhed, fordi forvandlingen af vand til

vin var en demonstration af Guds kraft – det var et mirakel. Det er et vigtigt budskab, men der er et andet vigtigt budskab i Johannes' beretning. Maria var »et dyrebart og udvalgt redskab«,² kaldet af Gud til at føde, nære og opdrage selveste Guds Søn. Hun vidste mere om ham end noget andet menneske på jorden. Hun kendte sandheden om hans mirakuløse fødsel. Hun vidste, at han var uden synd, og at han »[ikke] talte ... som andre mennesker, ej heller kunne han belæres, for han

havde ikke nodig, at noget menneske skulle belære ham.«³ Hun kendte hans ekstraordinære evner til at løse problemer, deriblandt noget så personligt som at skaffe vin til en bryllupsfest. Hun havde en urokkelig tro på ham og på hans guddommelige kraft. Hendes enkle, klare besked til tjenerne indeholdt ingen advarsler, ingen betingelser, ingen begrænsninger: »Gør, hvad som helst han siger til jer.«

Maria var en ung kvinde, da englen Gabriel viste sig for hende. Først blev hun »forfærdet« over at blive kaldt »du benådede« og »spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde.« Gabriel forsikrede hende om, at hun ikke havde noget at frygte – nyheden, han kom med, var god. Hun skulle »blive med barn ... den Højstes søn« og »føde en søn ... [der] skal være konge over Jakobs hus til evig tid«.

Maria sagde til englen: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.«

Englen forklarede, men kun kort, og bekræftede for hende, at »intet er umuligt for Gud.«

Maria svarede ydmygt, at hun ville gøre, hvad som helst Gud bad hende om, uden at kræve at kende de specifikke detaljer og utvivlsomt på trods af utallige spørgsmål om, hvad det ville betyde for hendes liv. Maria forpligtede sig selv uden helt at forstå, hvorfor han bad hende om det, eller hvordan det ville gå. Hun accepterede ubetinget Guds ord på forhånd⁴ med ringe viden om, hvad der ventede hende. Med en troskyldig tillid til Gud sagde Maria: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!«⁵

Når vi træffer beslutningen om at gøre, »hvad som helst [Gud] siger til« os, forpligter vi os oprigtigt til at rette vores daglige adfærd ind efter Guds vilje. Sådanne enkle troshandlinger som at

studere dagligt i skriften, faste regelmæssigt og bede med oprigtig hensigt gør vores brønd af åndelig kapacitet til at møde livets krav dybere. Med tiden fører enkle troshandlinger til mirakuløse resultater. De forvandler vores tro fra et frø til en dynamisk kraft af godt i vores liv. Når så udfordringerne kommer vores vej, vil vores forankring i Kristus indgyde standhaftighed i vores sjæl. Gud afstiver vores svagheder, øger vores glæde og får »alt [til at] virke] sammen til gode for [os]«. ⁶

For nogle få år siden talte jeg med en ung biskop, det tilbragte mange timer hver uge med at rådgive medlemmerne i sin menighed. Han havde fundet ud af noget overraskende. De problemer, som medlemmerne af hans menighed oplevede, sagde han, var de samme, som kirkemedlemmer oplever overalt – problemer med hvordan man får et lykkeligt ægteskab, problemer med at balancere arbejde, familie og kirkepligter, udfordringer med visdomsordet, med beskæftigelse eller med pornografi eller problemer med at få fred omkring en af Kirkens retningslinjer eller historiske hændelser, der ikke giver mening for dem.

Hans råd til menighedens medlemmer omfattede meget ofte at vende tilbage til det grundlæggende såsom at studere Mormons Bog – sådan som præsident Thomas S. Monson fortalte os, at vi skal gøre – betale tiende og tjene dedikeret i Kirken. Men, ofte var deres svar til ham skeptisk: »Jeg er ikke enig med dig, biskop. Vi ved *alle*, at det er godt at gøre. Vi taler om det *hele tiden* i kirken. Men jeg er ikke sikker på, at du forstår mig. Hvad har noget af det at gøre med *de* problemer, som *jeg* har?

Det er et fair spørgsmål. Med tiden har den unge biskop og jeg set, at de, der er bevidste om at gøre de »små og enkle ting«⁷ – udvise lydighed på tilsyneladende små måder – velsignes med tro og styrke, der går langt udover deres egne faktiske lydige handlinger, og faktisk kan virke, som om de slet ikke hænger sammen. Det kan virke hårdt at drage en linje mellem de daglige grundlæggende handlinger i lydighed og løsninger på de store komplekse problemer, vi har. Men de *hænger* sammen. Det er min erfaring, at den allerbedste måde at styrke os selv mod livets problemer på, hvad

de end måtte være, er at få de små daglige troshandlinger på plads. Selv når de virker ubetydelige eller helt uforbundet med de specifikke problemer, som irriterer os, velsigner små troshandlinger os i *alt det*, vi gør.

Tænk på Na'aman, »hærfører« for Syriens konges hær og en »meget anset« mand, og spedalsk. En tjenestepige fortalte om en profet i Israel, der kunne helbrede Na'aman, og han rejste derfor med et følge af tjenere, soldater og gaver til Israel og ankom til sidst til Elisas hus. Elisas tjener, ikke Elisa selv, informerede Na'aman om, at Herrens befaling lød: »Gå hen og bad dig syv gange i Jordan[floden].« En enkel ting. Måske virkede denne enkle opskrift så ulogisk, enkel eller under hans værdighed på den mægtige kriger, at han fandt selve forslaget fornærmende. I hvert fald gav Elisas instruktioner ingen mening for Na'aman, så han »blev vred og tog af sted.«

Men Na'amans tjenere gik venligt hen til ham og fortalte ham, at han ville have gjort »noget svært«, hvis Elisa havde bedt ham om det. De bemærkede, at eftersom han kun var blevet bedt om at udføre en lille enkel opgave, skulle han så ikke gøre det, selvom han ikke forstod hvorfor? Na'aman genovervejede sin reaktion, og måske skeptisk, men lydigt, »gik han ned og dyppede sig syv gange i Jordan« og blev på mirakuløs vis helbredt.⁸

Nogle belønninger for lydighed kommer hurtigt, andre kommer først efter, at vi er blevet prøvet. I Den Kostelige Perle læser vi om Adams utrættelige flid med at holde befalingen om at ofre. Da englen spurgte Adam, hvorfor han ofrede, svarede han: »Det ved jeg ikke, ud over at Herren befalede mig det.« Englen forklarede, at hans offer var »et sindbillede på

Faderens Enbårnes offer«. Men den forklaring kom først, efter at Adam havde udvist sin forpligtelse til at adlyde Herren i »mange dage«, uden at vide *hvorfor* han skulle ofre.⁹

Gud vil altid velsigne os for vores standhaftige lydighed mod hans evangelium og loyalitet mod hans kirke, men han viser os sjældent sit tidsskema på forhånd. Han viser os ikke hele billedet fra starten. Det er der, hvor tro, håb og tillid til Herren kommer ind.

Gud beder os om at bære over med ham – stole på ham og følge ham. Han bønfaller os om »ikke at bestride det, fordi I ikke ser det.« Han advarer os om, at vi ikke skal forvente nemme svar eller hurtige løsninger fra himlen. Tingene løser sig, når vi står fast, når vores »tro [bliv]er ... prøvet.«¹⁰ Jeg taler ikke om »blind lydighed«,¹¹ men gennemtænkt tillid til Herrens fuldkomne kærlighed og fuldkomne tidsplan.

Når vores tro bliver prøvet, omfatter det *altid* at forblive tro mod de enkle

daglige troshandlinger. Da, og kun da, lover han, at vi vil modtage det guddommelige svar, som vi længes efter. Kun når vi har bevist vores villighed til at gøre det, han beder os om, uden at kræve at vide hvornår, hvordan og hvorfor, får vi mulighed for »høste lønnen for [vores] tro og [vores] flid og tålmodighed og langmodighed.«¹² Sand lydighed accepterer Guds befalinger ubetinget og på forhånd.¹³

Hver dag vælger vi bevidst eller på anden måde, hvem vi vil »tjene.«¹⁴ Vi viser vores beslutsomhed for at tjene Herren ved trofast at engagere os i daglige hengivne gerninger. Herren har lovet, at han vil jævne vores stier,¹⁵ men for at han kan gøre det, må vi gå og sætte vores lid til, at han kender vejen, fordi han *er* »vejen.«¹⁶ Vi må fylde vores vandkar helt op. Når vi stoler på og følger ham, bliver vores liv forvandlet, ligesom vandet blev til vin. Vi bliver meget mere og bedre, end vi nogen sinde ellers kunne blive. Sæt jeres lid til Herren og »gør, hvad som helst han siger til jer.« I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 2:5-9; se også Joh 2:10.
2. Alma 7:10.
3. JSO, Matt 3:25 (i Guide til Skrifterne).
4. Se Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 18.
5. Se Luk 1:26-38.
6. Rom 8:28; L&P 90:24.
7. Alma 37:6.
8. Se 2 Kong 5:1-14.
9. Se Moses 5:5-11.
10. Se Eter 12:6.
11. Se Boyd K. Packer, »Handlefrihed og kontrol«, *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 114-118; Robert C. Oaks, »Believe All Things«, *Ensign*, juli 2005, s. 30-33.
12. Alma 32:43.
13. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, s. 18.
14. Jos 24:15.
15. Se Ordsp 3:6.
16. Joh 14:6.

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Guddommen og frelsesplanen

Fordi vi har sandheden om Guddommen og vores forhold til dem, har vi det ultimative kort over vores rejse gennem jordelivet.

I.

Vores første trosartikel siger: »Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden.« Vi står sammen med andre kristne i denne tro på en Fader og en Søn og en

Helligånd, men det, som vi tror på vedrørende dem, er anderledes end andres overbevisning. Vi tror ikke på det, som den kristne verden kalder læren om den hellige Treenighed. Joseph Smith så i sit første syn to særskilte personer,

to væsener, og tydeliggjorde derved, at den på den tid fremherskende overbevisning om Gud og Guddommen ikke var sand.

I modsætning til overbevisningen om, at Gud er et uforståeligt og ukendt mysterium, så er sandheden, at Guds beskaffenhed og vores forhold til ham er noget, vi kan lære om, og er nøglen til alt andet i vores lære. I Bibelen står Jesu store ypperstepræstelige bøn, hvor han erklærede, at »dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus« (Joh 17:3).

Bestræbelsen på at kende Gud og hans værk begyndte før jordelivet, og den vil ikke blive afsluttet her. Profeten Joseph Smith sagde: »Det vil vare længe, efter at man er gået gennem sløret, før man har lært [alle ophøjelsens principper].«¹ Vi bygger på kundskaben, vi opnåede i den før-jordiske ånde verden. Profeten Esajas erklærede, som der står i Bibelen, da han prøvede at undervise israelitterne i Guds beskaffenhed og Guds forhold til sine børn:

»Med hvem vil I sammenligne Gud? Hvad vil I sætte op til sammenligning med ham? ...

Ved I det ikke? Hører I det ikke? Er det ikke fortalt jer fra begyndelsen? Har I ikke indset det fra jordens grundlæggelse?« (Es 40:18, 21).

Vi ved, at de tre medlemmer af Guddommen er adskilte og særskilte personer. Vi ved dette fra de instruktioner, som profeten Joseph Smith er kommet med: »Faderen har et legeme af kød og knogler ligeså håndgribeligt som menneskets; Sønnen ligeså; men Helligånden har ikke et legeme af kød og knogler, men er en person, der består af ånd. Hvis det ikke var således, kunne Helligånden ikke bo i os« (L&P 130:22).

Profeten Joseph forklarede følgende om Gud Faderens højere stilling i Guddommen såvel som de forskellige roller, de hver især har:

»Alle, der havde set himlen åbne sig, [ved], at der er tre personer i himlen, som besidder magtens nøgler, og at én præsidere over dem alle ...

Disse personer ... kaldes den første Gud, Skaberens; den anden Gud, Forløseren; og den tredje Gud, Vidnet.

Det er Faderens ansvarsområde at præsidere som den øverste eller som præsident, Jesus som Mellemmand og Helligånden som vidne.²

II. Planen

Vi forstår vores forhold til Guddommens medlemmer ud fra det, der er åbenbaret om frelsesplanen.

Spørgsmål som: »Hvor kommer vi fra?« »Hvorfor er vi her?« og »Hvor skal vi hen?« bliver besvaret i det, som skrifterne kalder »den store frelsesplan«, »den store plan for lykke« eller »forløsningsplanen« (Alma 42:5, 8, 11). Jesu Kristi evangelium er central for denne plan.

Som Guds åndelige børn ønskede vi i en tilværelse, der lå før jordelivet, at opnå evigt liv, men vi havde udviklet os så langt, vi kunne, uden

en jordisk oplevelse i et fysisk legeme. For at give os denne oplevelse præsidere vor himmelske Fader over skabelsen af denne verden, hvor vi, uden nogen erindring om, hvad der gik forud for vores fødsel til jorden, kunne bevise vores villighed til at holde hans bud og få erfaring og vokse gennem de andre udfordringer i jordelivet. Men i løbet af den jordiske oplevelse, og på grund af vores første forældres fald, ville vi opleve åndelig død ved at blive afskåret fra Guds nærhed, blive tilsølet af synd og blive underlagt fysisk død. Faderens plan tog højde for og sørgede for måder til at overvinde alle disse forhindringer.

III. Guddommen

Når vi kender formålet med Guds store plan, kan vi nu overveje de roller, de tre medlemmer af Guddommen hver især har i den plan.

Vi begynder med en lærdom fra Bibelen. Da apostlen Paulus afsluttede sit andet brev til korintherne, kom han med denne næsten henkastede henvisning til Guddommen med Faderen, Sønnen og Helligånden: »Herren Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab³ være med jer alle!« (2 Kor 13:13).

Dette skriftsted i Bibelen repræsenterer Guddommen og henviser til Gud Faderens altomfattende og motiverende kærlighed, Jesu Kristi barmhjertige og frelsende mission og Helligåndens fællesskab.

Gud Faderen

Det hele begynder med Gud Faderen. Skønt vi ved forholdsvis lidt om ham, så er det, vi ved, afgørende for forståelsen af hans højeste stilling, vores forhold til ham og hans rolle med at føre opsyn med frelsesplanen, skabelsen, og hvad der ellers fulgte.

Som ældste Bruce R. McConkie skrev lige før sin død: »I den sidste og endelige betydning af ordet, så er der kun en sand og levende Gud. Han er Faderen, den almægtige Elohim, det allerhøjeste væsen, universets skaber og hersker.«⁴ Han er Gud og Fader til Jesus Kristus, såvel som til alle os. Præsident David O. McKay sagde, at »den første grundlæggende sandhed, som Jesus Kristus var fortaler for, var denne, at bag alt, over alt og gennem alt er Gud Faderen, himlens og jordens Herre.«⁵

Det, som vi ved om Gud Faderens beskaffenhed, er hovedsageligt det,

som vi kan lære af hans enbårne Søns, Jesu Kristi, tjenestegering og lærdomme. Som ældste Jeffrey R. Holland har sagt, så var et af de altoverskygende formål med Jesu tjenestegering at åbenbare for menneskene, »hvad Gud, vor Evige Fader er ... at åbenbare sin Faders, vor himmelske Faders, sande natur, og gøre det personligt for os.«⁶ Bibelen indeholder et apostolsk vidnesbyrd om, at Jesus var sin Faders væsens »udtrykte billede« (Hebr 1:3), hvilket blot uddyber Jesu egne lærdomme om, at »den, der har set mig, har set Faderen« (Joh 14:9).

Gud Faderen er Fader til vores ånd. Vi er hans børn. Han elsker os, og alt, hvad han gør, er til vores evige gavn. Han er ophavsmanden til frelsesplanen, og det er ved hans kraft, at hans plan opnår sine formål, der er hans børns endelige herlighed.

Sønnen

For folk på jorden er det mest synlige medlem af Guddommen Jesus Kristus. En storslået doktrinær udtalelse af Det Første Præsidentskab i 1909 erklærede, at han »var den førstefødte blandt alle Guds sønner – den første enbårne i ånden, og den eneste enbårne i kødet.«⁷ Sønnen, den største af alle, blev valgt af Faderen til at udføre Faderens plan – at udøve al Faderens magt til at skabe utallige verdener (se Moses 1:33) og frelse Guds børn fra døden ved sin opstandelse og fra synd ved sin forsoning. Dette himmelske offer kaldes i sandhed »den centrale handling i hele menneskets historie.«⁸

Ved de enestående og hellige lejligheder, hvor Gud Faderen personligt præsenterede Sønnen, sagde han: »Det er min elskede søn. Hør ham!«

(Mark 9:7; se også Luk 9:35; 3 Ne 11:7; JS–H 1:17). Det er derfor Jesus Kristus, Jahve, Herren, Israels Gud, der taler til og gennem profeterne.⁹ Således er det, at da Jesus viste sig for nefitterne efter sin opstandelse, præsenterede han sig selv som »hele jordens Gud« (3 Ne 11:14). Således er det, at Jesus ofte taler til Mormons Bogs profeter og til de sidste dages hellige som »Faderen og Sønnen«, en titel, der er forklaret i Det Første Præsidentskabs og De Tolvs Kvorums inspirerede redegørelse for blot 100 år siden.¹⁰

Helligånden

Det tredje medlem af Guddommen er Helligånden, den hellige Ånd, Herrens Ånd og Talsmanden. Han er det medlem af Guddommen, der er formidler af personlig åbenbaring. Som en person, der består af ånd (se L&P 130:22), kan han dvæle i os og udføre sin vigtige rolle som kontaktled mellem Faderen og Sønnen og Guds børn på jorden. Mange skrifter underviser om, at hans mission er at vidne om Faderen og Sønnen (se Joh 15:26; 3 Ne 28:11; L&P 42:17). Frelseren lovede os, at Talsmanden ville lære os alt, minde os om alt og vejlede os i sandheden (se Joh 14:26; 16:13). På denne måde hjælper Helligånden os til at skelne mellem sandhed og løgn, vejleder os i vores store beslutninger og hjælper os gennem jordelivets prøvelser.¹¹ Han er også midlet, hvorved vi bliver helliggjort, det vil sige rensat og lutret for synd (se 2 Ne 31:17; 3 Ne 27:20; Moro 6:4).

IV.

Så, hvordan hjælper en forståelse af denne himmelske åbenbarede lære om Guddommen og frelsesplanen os med de udfordringer, vi har nu?

Fordi vi har sandheden om Guddommen og vores forhold til dem, om formålet med livet og beskaffenheden af vores evige skæbne, har vi det ultimative kort over og forsikring til vores rejse gennem jordelivet. Vi ved, hvem vi tilbeder, og hvorfor vi tilbeder. Vi ved, hvem vi er, og hvad vi kan blive (se L&P 93:19). Vi ved, hvem der gør det hele muligt, og vi ved, hvad vi skal gøre for at nyde de uovertrufne velsignelser, der kommer gennem Guds frelsesplan. Hvordan ved vi alt dette? Vi ved det på grund af Guds åbenbaringer til sine profeter og til os hver især.

At opnå det, som apostlen Paulus beskrev som »en vækst, som kan rumme Kristi fylde« (Ef 4:13), kræver langt mere end at opnå kundskab. Det er ikke engang nok for os at blive *overbevist* om evangeliet, vi skal handle og tænke således, at vi bliver *omvendt* af det. I modsætning til verdens institutioner, som lærer os at *vide* noget, så udfordrer frelsesplanen og Jesu Kristi evangelium os til at *blive* noget.

Som præsident Thomas S. Monson fortalte os ved sidste generalkonference:

»Jesus Kristus, vor Frelser, er afgørende for [frelses]planen. Uden hans sonoffer ville alt være tabt. Det er imidlertid ikke nok blot at tro på ham og hans mission. Vi er nødt til at arbejde og lære, søge og bede, omvende og forbedre os. Vi må kende Guds love og efterleve dem. Vi må modtage hans frelsende ordinancer. Kun ved at gøre dette vil vi opnå sand og evig lykke ...

Fra min sjæls inderste og i al ydmyghed,« sagde præsident Monson, »vidner jeg om den store gave, som er vor Faders plan for os. Det er den eneste fuldkomne vej til fred og lykke, både her og i den tilkommende verden.«¹²

Jeg tilslutter mig vores elskede profet og præsidents vidnesbyrd. Jeg vidner om, at vi har en himmelsk Fader, der elsker os. Jeg vidner om, at vi har Helligånden, der vejleder os. Og jeg vidner om Jesus Kristus, vor Frelser, der gør det hele muligt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 265.
2. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 43.
3. Ikke relevant på dansk.
4. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 51.
5. David O. McKay, i Conference Report,

okt. 1935, s. 100.

6. Jeffrey R. Holland, »Guds storhed«, *Liahona*, nov. 2003, s. 70.
7. Det Første Præsidentskab, »The Origin of Man«, *Ensign*, feb. 2002, s. 26, 29.
8. Se for eksempel Russell M. Nelson, »At trække Jesu Kristi kraft ind i vores liv«, *Liahona*, maj 2017, s. 40; »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2.
9. Se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 1:33.
10. Se Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, »The Father and the Son«, *Ensign*, apr. 2002, s. 13-18.
11. Se Robert D. Hales, »Helligånden«, *Liahona*, maj 2016, s. 105-107.
12. Thomas S. Monson, »Den fuldkomne vej til lykke«, *Liahona*, nov. 2016, s. 80-81.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Den fuldendte kærlighed fordriver frygten

Lad os lægge vores frygt til side og i stedet leve med glæde, ydmyghed, håb og en frimodig tillid til, at Herren er med os.

Mine elskede brødre og søstre, kære venner, hvilket privilegium og glæde det er at mødes som en verdensomspændende kirke, der er forenet i vores tro på og kærlighed til Gud og hans børn.

Jeg er især taknemlig for, at vores elskede profet, Thomas S. Monson, er til stede. Præsident, vi vil altid tage din vejledning, råd og visdom til os i vores hjerte. Vi elsker dig præsident Monson, og vi beder altid for dig.

For år tilbage, da jeg tjente som stavspræsident i Frankfurt i Tyskland, kom en kær, men utilfreds søster hen til mig efter et af vores stavsmøder.

»Er det ikke frygteligt?« sagde hun. »Der var mindst fire eller fem personer, der sov tungt under din tale!«

Jeg tænkte over det et øjeblik og sagde så: »Jeg er rimelig sikker på, at kirkesøvn er en af de sundeste former for søvn.«

Min vidunderlige hustru, Harriet, overhørte denne samtale og sagde senere, at det var et af de pæneste svar, jeg nogensinde havde givet.

Den store vækkelse

For nogle få hundrede år siden i Nordamerika begyndte en bevægelse, der kaldes »Den store vækkelse« at sprede sig i landet. Et af dens hovedformål var at vække folket, der syntes at sove i forhold til åndelige anliggender.

Den unge Joseph Smith blev påvirket af de ting, han hørte fra prædikanter, som var en del af denne religiøse vækkelse. Det er en af grundene til, at han besluttede oprigtigt at søge Herrens vilje i personlig bøn.

Disse prædikanter havde en dramatisk, følelsesladet forkyndelsesstil, med prædikener, der var kendt for deres fremhævelse af helvedets brændende rædsler, der ventede synderen.¹ Deres taler fik ikke folk til at falde i søvn – men de har måske forårsaget nogle mareridt. Deres formål og stil syntes at være at skræmme folk til at komme i kirke.

Frygt som manipulation

Historisk set er frygt ofte blevet brugt som et middel til at få folk til at handle. Forældre har brugt det over for deres børn, arbejdsgivere over for deres medarbejdere og politikere over for vælgere.

Marketingeksperter forstår den magt, frygt har, og bruger den ofte. Dette er grunden til, at nogle reklamer synes at have det underforståede budskab, at hvis vi ikke køber dette morgenmadsprodukt eller går glip af det nyeste computerspil eller den nyeste mobiltelefon, så løber vi risikoen for at leve et elendigt liv og dø alene og ulykkelig.

Vi smiler af dette og tænker, at vi aldrig vil falde for en sådan manipulation, men det gør vi nogle gange. Og værre endnu, så bruger vi nogle gange lignende metoder til at få andre til at gøre det, vi ønsker.

Jeg har to formål med mit budskab i dag: Det første er at tilskynde os til at tænke over og overveje, i hvilken udstrækning vi bruger frygt til at motivere andre, herunder os selv. Det andet er at foreslå en bedre fremgangsmåde.

Problemet med frygt

Lad os først tale om problemet med frygt. Når alt kommer til alt, hvem af os er så ikke blevet motiveret af frygt til at spise sundere, tage sikkerhedssele på, træne mere, spare penge op eller endda omvende os fra synd?

Det er sandt, at frygt kan have en stærk indflydelse på vores handlinger og opførsel. Men den indflydelse synes at være midlertidig og overfladisk. Frygt har sjældent kraft til at ændre vores hjerte, og den vil aldrig forandre os til nogen, der elsker det, der er rigtigt, og som ønsker at adlyde deres himmelske Fader.

Folk, der er bange, kan *sige* og gøre det rette, men de *føler* ikke det rette. De føler sig ofte hjælpeløse og fortørnede, ja, endda vrede. Med tiden fører disse følelser til mistillid, trods endog oprør.

Uheldigvis er denne misforståede tilgang til livet og ledelse ikke begrænset til den verdslige verden. Det bedrøver mig at høre om kirkemedlemmer, der udøver uretfærdigt herredømme – hvad enten det er i deres hjem, i deres kirkekaldelser, på arbejdet eller i deres daglige omgang med andre.

Oftest fordømmer mennesker mobning hos andre, men de kan ikke se det hos sig selv. De forlanger efterlevelse af deres egne vilkårlige regler, men når andre ikke følger disse tilfældige regler,

så revser de dem verbalt, følelsesmæssigt og nogle gange endda fysisk.

Herren har sagt, at »når vi ... udøve[r] magt eller herredømme eller tvang over menneskenes børns sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed ... da trækker himlene sig tilbage [og] Herrens Ånd bedrøves.«²

Der kan være tidspunkter, hvor vi fristes til at retfærdiggøre vores handlinger ved en tro på, at målet helliger midlet. Vi kan endda tro, at det at være kontrollerende, manipulerende og streng vil være til gavn for andre. Det er ikke tilfældet, for Herren har gjort det klart, at »Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse.«³

En bedre måde

Jo mere jeg lærer min himmelske Fader at kende, jo mere ser jeg, hvordan han inspirerer og leder sine børn. Han er ikke vred eller hævngherrig og gør ikke gengæld.⁴ Hele hans formål – hans værk og herlighed – er at vejlede os, ophøje os og lede os til hans fylde.⁵

Gud beskrev sig selv for Moses som »barmhjertig og nådig ... sen til vrede og rig på troskab og sandhed.«⁶

Vor Fader i himlens kærlighed til os, hans børn, går langt over vores forstand.⁷

Betyder det, at Gud tolererer eller ser igennem fingre med opførsel, der er i modstrid med hans bud? Nej, bestemt ikke!

Men han vil gerne ændre mere end bare vores opførsel. Han vil gerne ændre selve vores personlighed. Han vil gerne ændre vores hjerte.

Han vil gerne have, at vi rækker ud og holder godt fast i jernstangen, konfronterer vores frygt og modigt går fremad og opad på den lige og snævre sti. Han ønsker det for os, fordi han elsker os, og fordi det er vejen til lykke.

Så, hvordan motiverer Gud sine børn til at følge ham i vore dage?

Han sendte sin Søn!

Gud sendte sin enbårne Søn, Jesus Kristus, for at vise os den rette vej.

Gud motiverer os gennem overtalelse, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed.⁸ Gud er på vores side. Han elsker os, og når vi snubler, vil han gerne have, at vi rejser os, prøver igen og bliver stærkere.

Han er vores mentor.

Han er vores store og elskede håb.

Han ønsker at stimulere os med tro.

Han stoler på, at vi lærer af vores fejltagelser og træffer rette valg.

Dette er den bedre måde!⁹

Hvad med verdens onder?

En af de måder, hvorpå Satan ønsker, at vi manipulerer andre, er ved at dvæle ved og endda overdrive det onde i verden.

Vores verden har helt sikkert altid været og vil fortsat være ufuldkommen. Alt for mange uskyldige mennesker lider på grund af omstændigheder forårsaget af naturen såvel som på grund af menneskets umenneskelighed. Fordærvelsen og ugudeligheden i vore dage er uden sidestykke og er alarmerende.

Men på trods af alt dette så vil jeg ikke bytte det at leve på dette tidspunkt med noget andet tidspunkt i verdenshistorien. Vi er velsignede uden sidestykke ved at leve på et tidspunkt med en fremgang, oplysning og fremskridt, der ikke er set tidligere. Men mest af alt så er vi velsignede ved at have fylden af Jesu Kristi evangelium, som giver os

et enestående perspektiv på verdens farer og viser os, hvordan vi enten kan undgå disse farer eller håndtere dem.

Når jeg tænker på disse velsignelser, får jeg lyst til at falde på knæ og takke vor himmelske Fader for hans uendelige kærlighed til alle sine børn.

Jeg tror ikke på, at Gud ønsker, at hans børn er bange eller dvæler ved verdens onder. »For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.«¹⁰

Han har givet os en overflod af grunde til at glædes. Vi skal bare finde dem og genkende dem. Herren minder os ofte om, at vi ikke skal »nær[e] rædsel«, vi skal »vær[e] ved godt mod«¹¹ og ikke »frygt[e] ... du lille hjord.«¹²

Herren vil kæmpe vores kampe

Brødre og søstre, vi er Herrens »lille hjord«. Vi er de hellige i de sidste dage.

Indeholdt i vores navn er forpligtelsen til at se fremad mod Frelserens tilbagevenden og forberede os selv og verdenen på at modtage ham. Lad os derfor tjene Gud og elske vores medmennesker. Lad os gøre det med en naturlig tiltro og med ydmyghed og aldrig se ned på nogen anden religion eller gruppe af mennesker. Brødre og søstre, vi har fået til opgave at studere Guds ord og give agt på Åndens røst, så vi kan »kende tidernes tegn og tegnene på Menneskesønnens komme.«¹³

Vi er derfor ikke uvidende om udfordringerne i verden, ej heller er vi uvidende om vor tids prøvelser. Men det betyder ikke, at vi bør bebyrde os selv eller andre med konstant frygt. I stedet for at dvæle ved vores umådelig store prøvelser, vil det så ikke være bedre at fokusere på vor Guds uendelige storhed, godhed og ubetingede magt, stole på ham og med et frydefuldt hjerte forberede os på Jesu Kristi tilbagevenden?

Som hans pagtsfolk behøver vi ikke at være lammet af frygt på grund af de dårlige ting, der måske sker. I stedet kan vi gå fremad med tro, mod, beslutsomhed og tillid til Gud, når vi nærmer os de udfordringer og muligheder, der ligger forude.¹⁴

Vi vandrer ikke alene på disciplens sti. »Herren din Gud går ... med dig, han lader dig ikke i stikken og svinger dig ikke.«¹⁵

»Herren vil føre krig for jer, og I kan tie stille!«¹⁶

Når frygten rammer os, så lad os finde vores mod, mønstre vores tro og have tillid til løftet om, at »intet våben, der dannes imod [os], skal nå sit mål.«¹⁷

Lever vi i en farefuld og urolig tid? Ja, selvfølgelig gør vi det.

Gud har selv sagt: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«¹⁸

Kan vi udøve vores tro og handle derefter? Kan vi leve op til vores forpligtelser og hellige pagter? Kan vi holde Guds bud, selv under udfordrende omstændigheder? Selvfølgelig kan vi det!

Vi kan det, fordi Gud har lovet:

»Alting [skal] virke sammen til gavn for jer, hvis I vandrer retsindigt.«¹⁹ Lad os derfor lægge vores frygt til side og i stedet leve med glæde, ydmyghed, håb og en frimodig tillid til, at Herren er med os.

Den fuldendte kærlighed fordriver frygten

Mine elskede venner, mine kære brødre og søstre i Kristus, hvis vi nogen sinde opdager, at vi lever i frygt eller ængstelse, eller hvis vi nogen sinde opdager, at vores ord, holdning eller handlinger skaber frygt hos andre, beder jeg af hele min sjæls styrke om, at vi må blive befriet fra denne frygt med den guddommeligt udpegede modgift mod frygt: Kristi rene kærlighed, for »den fuldendte kærlighed fordriver frygten.«²⁰

Kristi fuldkomne kærlighed overvinde fristelser til at skade, tvinge, mobbe eller undertrykke.

Kristi fuldkomne kærlighed lader os vandre med ydmyghed, værdighed og en frimodig tillid som vor elskede Frelseres disciple. Kristi fuldkomne kærlighed giver os tilliden til at gå fremad gennem vores frygt og med fuldstændig tillid til vor himmelske Faders og hans Søn, Jesu Kristi, magt og godhed.

Lad os i vores hjem, på vores arbejdsplads, i vores kirkekaldelse og i vores hjerte erstatte frygt med Kristi fuldkomne kærlighed. Kristi kærlighed vil erstatte frygt med tro!

Hans kærlighed vil gøre os i stand til at genkende, stole på og have tro på vor himmelske Faders godhed, hans guddommelige plan, hans evangelium og hans bud.²¹ Når vi elsker Gud og vores

medmennesker, vil vores lydighed mod Guds bud blive gjort til en velsignelse i stedet for en byrde. Kristi kærlighed vil hjælpe os til at blive lidt venligere, mere tilgivende, mere omsorgsfulde og mere hengivne over for hans værk.

Når vi fylder vores hjerte med Kristi kærlighed, vil vi vågne med en fornyet, åndelig friskhed, og vi vil glædestrålende, tillidsfuldt, vågne og levende vandre ind til vor elskede Frelser Jesu Kristi lys og herlighed.

Jeg bærer vidnesbyrd sammen med apostlen Johannes: »Den fuldendte kærlighed fordriver frygten.«²² Brødre og søster, kære venner, Gud har et fuldkomment kendskab til jer. Han har en fuldkommen kærlighed til jer. Han ved, hvad jeres fremtid bringer. Han ønsker, at vi ikke frygter, men kun tror²³ og »bliver i hans [fuldkomne] kærlighed.«²⁴ Det er min bøn og min velsignelse i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. George Whitefield og Jonathan Edwards er to fremtrædende eksempler på den type prædikant.
2. L&P 121:37.
3. Gal 5:22-23.
4. På et tidspunkt ønskede Frelseren at komme ind en af samaritanernes landsbyer, men folket afviste Jesus og ville ikke modtage ham i deres landsby. To af hans disciple blev meget fornærmede over det og spurgte: »Herre, vil du have, at vi skal sige, at der skal falde ild ned fra himlen og fortære dem?« Jesus svarede advarende: »I ved ikke, hvilken Ånd, I er af. For Menneskesønnen kom ikke for at ødelægge menneskers liv, men for at frelse dem« (se Luk 9:51-56, New King James Version, 1982).
5. Se Moses 1:39; se også Ef 3:19.

6. 2 Mos 34:6.

7. Se Ef 3:19.

8. Se L&P 121:41. Hvis Gud forventer, at vi, hans jordiske børn, skal opføre os sådan over for hinanden, så vil han, et fuldkomment væsen, der har enhver dyd, naturligvis være et eksempel på en sådan væremåde.

9. Det førjordiske råd i himlen er et glimrende case study, der viser Guds karakter. Der præsenterede vor himmelske Fader sin plan for vores evige fremgang. Nogleelementer i den plan omfattede handlefrihed, lydighed og frelse gennem Kristi forsoning. Lucifer foreslog dog en anden tilgang. Han garanterede, at alle ville adlyde, og ingen ville gå tabt. Den eneste måde at opnå dette ville være gennem tyranni og tvang. Men vor elskede himmelske Fader ville ikke tillade en sådan plan. Han værdsatte sine børns handlefrihed. Han vidste, at vi skal begå fejl på vejen, hvis vi virkelig skal lære. Og det er derfor, han sørgede for en Frelser, hvis evige offer ville rense os for synd og gøre det muligt for os at komme tilbage til Guds rige.

Da vor Fader i himlen så, at mange af hans elskede børn blev forledt af Lucifer, tvang han dem så til at følge sin plan? Skræmte eller truede han dem, der traf et så frygteligt valg? Nej. Vores almægtige Gud kunne godt have stoppet denne opstand. Han kunne have tvunget dem, der valgte anderledes, at følge sin vilje og få dem til at være lydige. Men i stedet lod han sine børn vælge selv.

10. 2 Tim 1:7.

11. Se for eksempel Jos 1:9; Es 41:13; Luk 12:32; Joh 16:33; 1 Pet 3:14; L&P 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.

12. Luk 12:32.

13. L&P 68:11.

14. Moses' råd til folket på hans tid gælder stadig: »I skal ikke være bange ... se, hvordan Herren frelser jer i dag« (2 Mos 14:13).

15. 5 Mos 31:6.

16. 2 Mos 14:14.

17. Es 54:17.

18. Joh 16:33.

19. L&P 90:24; se også 2 Kor 2:14; L&P 105:14.

20. 1 Joh 4:18.

21. Lad os huske, at Frelseren ikke kom »til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham« (Joh 3:17). Faktisk, så »gør [han] ikke noget, uden at det er til gavn for verden; for han elsker verden, så han endog nedlægger sit eget liv, så han kan drage alle mennesker til sig« (2 Ne 26:24).

22. 1 Joh 4:18; se også 1 Joh 4:16.

23. Se Mark 5:36.

24. Joh 15:10.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Den advarende røst

Selv om pligten til at advare føles meget stærkt af profeter, er det en pligt, som andre også har.

Profeten Ezekiel blev født, omkring to årtier før Lehi og hans familie forlod Jerusalem. I 597 f.Kr. var Ezekiel i en alder af 25 en af de mange, der som fange blev ført bort til Babylon af Nebukadnezar, og så vidt vi ved, tilbragte han resten af sit liv der.¹ Han tilhørte den aronske præsteslægt, og da han var 30 år, blev han profet.²

Da Jahve kaldte Ezekiel, brugte han billedet med en vægter som metafor.

»Når [vægteren] ser sværdet komme over landet, støder han i hornet for at advare folket.

Hvis der er en, der hører lyden af hornet, men ikke lader sig advare, og sværdet rammer ham, så kommer hans blod over hans eget hoved.³

»Hvis vægteren derimod ser sværdet komme og ikke støder i hornet, så folket ikke bliver advaret, og sværdet rammer en af dem, da bliver han ramt på grund af sin skyld, men hans blod vil jeg kræve af vægterens hånd.⁴

Derpå talte Jahve direkte til Ezekiel og erklærede: »Og dig, menneske, stiller jeg som vægter for Israels hus. Når du hører et ord fra min mund, skal du advare dem fra mig.«⁵ Advarslen var at vende sig bort fra synd.

»Når jeg siger til den uretfærdige: Du skal dø! og du ikke taler til den uretfærdige og advarer ham mod hans vej, så

skal den uretfærdige dø på grund af sin skyld, men hans blod vil jeg kræve af din hånd.

Hvis du derimod advarer den uretfærdige for at få ham til at vende om fra sin vej, og han ikke vender om, skal han dø på grund af sin skyld, men du har reddet dit liv ...

Men når jeg siger til den uretfærdige: Du skal dø! og han vender om fra sin synd og øver ret og retfærdighed ...

Ingen af de synder, han har begået, skal huskes. Han har øvet ret og retfærdighed, og han skal bevare livet.⁶

Det er interessant, at denne advarsel også gælder for den retfærdige. »Når jeg siger til den retfærdige, at han skal bevare livet, og han stoler på sin retfærdighed, men øver uret, så skal ingen af hans retfærdige gerninger huskes. Han skal dø på grund af den uret, han har øvet.«⁷

Gud bønfalder inderligt sine børn og siger til Ezekiel: »Sig til dem: Så sandt jeg lever, siger Gud Herren: Jeg ønsker ikke den uretfærdiges død, men tværtimod at den uretfærdige vender om fra sin vej, så han bevarer livet. Vend om, vend om fra jeres onde veje! Hvorfor vil I dø, Israels hus?«⁸

Vor himmelske Fader og vor Frelser er langt fra ivrige efter at fordømme, de søger tværtimod vores lykke og

bønfalder os om at omvende os, idet de fuldt ud ved, »at ugudelighed har aldrig været [og aldrig vil blive] lykke.«⁹ Derfor har Ezekiel og hver eneste profet før og siden, der taler Guds ord af et fuldt hjerte, advaret alle, som vil, om at vende sig bort fra Satan, deres sjæls fjende, og »vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler.«¹⁰

Selv om pligten til at advare føles meget stærkt af profeter, er det en pligt, som andre også har. Faktisk påhviler det »enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste.«¹¹ Vi, der har modtaget kundskab om den store plan for lykke – og dens medhørende befalinger – bør føle et stort ønske om at dele den kundskab, eftersom den gør hele forskellen, her og i evigheden. Og hvis vi spørger: »Hvem er min næste, som jeg bør advare?«, så kan vi helt sikkert finde svaret i lignelsen, der begynder således: »En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere.«¹² og så videre.

Når vi overvejer lignelsen om den barmhjertige samaritaner i denne sammenhæng, minder det os om, at spørgsmålet »Hvem er min næste?« var knyttet til de to store befalinger: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.«¹³ Motivationen til at advare er kærlighed – kærlighed til Gud og kærlighed til vores medmennesker. At advare er at være interesseret. Herren siger, at det skal ske »i mildhed og i sagsmodighed«¹⁴ og »ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed ... og ved uskrømtet kærlighed.«¹⁵ Det kan være påkrævet lige her og nu, som når vi advarer et barn mod at stikke sin hånd ind i ilden. Det må være klart og nogle gange fast. Lejlighedsvis kan advarsler komme i form af irettesættelse, »når du bliver tilskyndet af Helligånden,«¹⁶ men det er altid baseret på kærlighed. Betragt fx den kærlighed, der motiverer vores missionærers tjeneste og ofre.

Kærlighed vil helt sikkert tilskynde forældre til at advare deres nærmeste »næste«, deres egne børn. Det vil sige at undervise i og vidne om evangeliske sandheder. Det vil sige at undervise børn i Kristi lære: Tro, omvendelse, dåb

og Helligåndsgaven.¹⁷ Herren minder forældre om: »Jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.«¹⁸

Et afgørende element ved forældres ansvar for at advare er ikke blot at udmale de demoraliserende konsekvenser af synd, men også glæden ved at vandre i lydighed mod befalingerne. Tænk på Enoshs ord om, hvad der ledte ham til at søge Gud, få forladelse for sine synder og blive omvendt:

»Se, jeg gik ud for at jage dyr i skovene; og de ord, som jeg ofte havde hørt min far tale angående evigt liv og *de helliges glæde*, sank dybt i mit hjerte.

Og min sjæl hungrede, og jeg knælede ned for min skaber og anråbte ham i indtrængende bøn og påkaldelse for min egen sjæl.«¹⁹

Jesus tøvede på grund af sin usammenlignelige kærlighed og omsorg for andre og deres lykke ikke med at advare. Fra begyndelsen af sin tjenestegering »begyndte Jesus at prædike: »Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!«²⁰ Fordi han vidste, at ikke alle veje fører til himlen, befalede han således:

»Gå ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den.

Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, som fører til livet, og der er få, som finder den!«²¹

Han viede sin tid til syndere og sagde: »Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.«²²

Over for de skriftkloge, farisæerne og saddukæerne var Jesus kompromisløs i sin fordømmelse af deres hykleri. Hans advarsler og befalinger var direkte: »Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I giver tiende af mynte, dild og kommen, men I forsømmer det i loven, der vejer tungere, ret og barmhjertighed og troskab. Det ene skal gøres og det andet ikke forsømmes.«²³ Men der er da bestemt ingen, som kan beskyldes Frelseren for ikke at elske disse skriftkloge og farisæerne – trods alt led og døde han også for at frelse dem. Men fordi han elskede dem, kunne han ikke lade dem fortsætte i synd uden tydeligt at irettesætte dem. En kommentator bemærkede: »Jesus lærte sine tilhængere at gøre det, han gjorde: At byde alle velkommen, men også at lære dem om synd, eftersom kærlighed fordrer, at man advarer folk om det, der kan skade dem.«²⁴

Nogle gange bliver de, der løfter en advarende røst, afvist som fordømmende.

Det er imidlertid et paradoks, at de, der hævder, at sandhed er relativ, og at moralske standarder er et spørgsmål om personlige præferencer, ofte er de samme personer, der mest strengt kritiserer personer, der ikke accepterer den nuværende norm for »korrekt tankegang«. En forfatter har omtalt dette som »fordømmelseskulturen«.

»I en skyldkultur ved man, om man er god eller dårlig ud fra, hvordan ens samvittighed har det. I en fordømmelseskultur ved man, om man er god eller dårlig ud fra, hvad dit samfund siger om dig, om det ærer eller udelukker dig ... [I fordømmelseskulturen] er et moralsk liv ikke bygget ud fra en opfattelse af, hvad der er rigtigt og forkert; det bygger på det spektrum, der ligger mellem at være inkluderet eller udelukket ...

Alle er konstant usikre i et moralsystem, der er baseret på at være inkluderet eller udelukket. Der er ingen permanente standarder, kun massernes skiftende bedømmelse. Det er en kultur af overfølsomhed, overreaktion og hyppig moralsk panik, hvor alle føler sig tvunget til at følge med ...

Skyldkulturen kan være barsk, men man kan i det mindste hade synden og stadig elske synderen. Den moderne fordømmelseskultur påstår at værdsætte inklusion og tolerance, men den kan være uhyggelig ubarmhjertig over for dem, der er uenige, og dem, der ikke passer ind.²⁵

Som modsætning hertil står »klippen, vor Forløser«,²⁶ en stabil og permanent grundvold af retfærdighed og dyd. Det er langt bedre at have Guds uforanderlige lov, hvorved vi kan handle og vælge vores skæbne snarere end at være gidsler for de uforudsigelige regler og vrede hos pøbelen på de sociale medier. Det er langt bedre at kende sandheden end at blive drevet »hid og did af hver

lærdoms vind«.²⁷ Det er langt bedre at omvende sig og løfte sig til evangeliets standard end at hævde, at der ikke er noget rigtigt eller forkert og lide i synd og fortrydelse.

Herren har erklæret: »Og advarselsrøsten skal lyde til alle folk ved mine disciples mund, hvem jeg har udvalgt i disse sidste dage.«²⁸ Som vægtene og disciple kan vi ikke være neutrale i forhold til denne »langt bedre vej«. ²⁹ Ligesom Ezekiel kan vi ikke bare se sværdet komme over landet »og ikke støde[] i hornet«. ³⁰ Det betyder ikke, at vi bør hamre på vores næstes dør eller stå på torvet og råbe: »Omvend jer!« Når man tænker over det, så har vi i det gengivne evangelium det, som mennesker inderst inde virkelig ønsker

sig. Derfor er en advarsels røst normalt ikke blot høflig, men med salmistens vending også et »fryderåb«. ³¹

Lederredaktøren på *Deseret News* Hal Boyd kom med et eksempel på den bjørnetjeneste, der ligger i at forblive tavs. Han bemærkede, at selvom begrebet ægteskab stadig er genstand for »intellektuel debat« blandt højere samfundslag i USA, så er selve ægteskabet i praksis ikke til debat blandt dem. »Eliten bliver og forbliver gift og sørger for, at deres børn nyder godt af fordelene ved et stabilt ægteskab« ... Problemet er imidlertid, at de har en tendens til ikke at prædike om det, de praktiserer.« De ønsker ikke at »påvinge« dem, der virkelig kunne bruge deres moralske

lederskab, noget, men »det er måske på tide, at de, der har uddannelse og stærke familier, holder op med at foregive neutralitet og begynder at vedkende sig det, de praktiserer med hensyn til ægteskab og forældrehverv og ... hjælper deres medborgere med at tilegne sig det.«³²

Vi stoler især på, at I i den opvoksende generation, unge og unge voksne, som Herren sætter sin lid til for succes i sit værk i årene fremover, vil opretholde evangeliets lære og Kirkens standarder både offentligt og privat. Svigt ikke dem, der vil byde sandheden velkommen i stedet for at kludre rundt og mislykkes i uvidenhed. Giv ikke efter for de falske forestillinger om tolerance eller for frygt – frygt for ubelejlighed, misbilligelse eller tilmed lidelser. Husk Frelserens løfte:

»Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på.

Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer.«³³

I sidste ende er vi alle ansvarlige over for Gud for vores valg og det liv, vi lever. Frelseren erklærede: »Og min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset, så jeg, efter at jeg var blevet løftet op på korset, kunne drage alle mennesker til mig, for at mennesker, ligesom jeg var blevet løftet op ved mennesker, skulle blive løftet op ved Faderen for at stå foran mig for at blive dømt efter deres gerninger, om de er gode, eller om de er onde.«³⁴

Idet jeg anerkender Herrens almagt, beder jeg jer med Almas ord:

»Og se, mine brødre [og søstre], jeg ønsker af mit hjertes inderste, ja, med så stor ængstelse, at det endog volder smerte, at I vil ... kaste jeres synder fra jer og ikke udsætte jeres omvendelses dag;

men at I vil ydmyge jer for Herren og påkalde hans hellige navn og våge og bede bestandigt, så I ikke må blive fristet mere end det, som I kan bære, og således blive ledet af den hellige Ånd, idet I bliver ydmyge, sagtmødige, underdanige, tålmodige, fulde af kærlighed og al langmodighed,

idet I har tro på Herren, idet I har et håb om, at I vil få evigt liv, idet I altid har Guds kærlighed i hjertet, så I kan blive løftet op på den yderste dag og gå ind til hans hvile.«³⁵

Må vi hver især kunne sige til Herren ligesom David: »Jeg holder ikke din retfærdighed skjult inde i mit hjerte, jeg taler om din trofasthed og frelse; jeg tier ikke stille med din godhed og troskab i den store forsamling. Din barmhjertighed, Herre, vil du ikke holde tilbage fra mig.«³⁶ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike og David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament*, 2009, s. 344.
2. Se Ez 1-3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, s. 344.
3. Ez 33:3-4.
4. Ez 33:6.
5. Ez 33:7.
6. Ez 33:8-9, 14, 16.
7. Ez 33:13.
8. Ez 33:11.
9. Alma 41:10.
10. 2 Ne 2:27.
11. L&P 88:81.
12. Luk 10:30.
13. Luk 10:27.
14. L&P 38:41.
15. L&P 121:41.
16. L&P 121:43.

17. Se L&P 68:25.

18. L&P 93:40.

19. En 1:3-4; fremhævelse tilføjet. Præsident Russell M. Nelson udtrykte det således ved generalkonferencen for seks måneder siden: »Mine kære brødre og søstre, den glæde, vi føler, har lidet at gøre med vore livsvilkår og alt at gøre med vores fokus i livet ... Glæde kommer fra og på grund af [Jesus Kristus]. Han er kilden til al glæde« (»Glæde og åndelig overlevelse«, *Liahona*, nov. 2016, s. 82).

20. Matt 4:17.

21. Matt 7:13-14.

22. Luk 5:32.

23. Matt 23:23.

24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It*, 2011, s. 33.

25. David Brooks, »The Shame Cultures«, *New York Times*, 15. mar. 2016, s. A29.

26. Hel 5:12.

27. Ef 4:14. Vi bør huske, at nogle, som vi forsøger at advare, måske ikke indser deres usikre situation. Herren taler om mange i vore dage, når han siger:

»Du siger: Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet, og du ikke ved, at hvis nogen er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, er det dig,

så råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses, og salve til at salve dine øjne med, for at du kan se« (Åb 3:17-18).

28. L&P 1:4; se også L&P 1:5.

29. 1 Kor 12:31.

30. Ez 33:6.

31. Sl 66:1; 98:4.

32. Hal Boyd, »Hey Progressive Elites! It's Time to Preach What You Practice«, *Deseret News*, 20. okt. 2016, deseretnews.com. Han citerer også W. Bradford Wilcox, sociolog på University of Virginia.

33. Matt 5:11-12.

34. 3 Ne 27:14.

35. Alma 13:27-29.

36. Sl 40:11-12.

Ældste Joaquín E. Costa
De Halvfjerds

Til venner og undersøgere af Kirken

Hvis I betaler prisen for åbenbaring, søger at være ydmyge, læser, beder og omvender jer, vil himlene åbne sig, og I vil vide, at Jesus er Kristus.

En fredag eftermiddag, den 16. september 1988, i kirkebygningen for Vicente López Menighed i Buenos Aires i Argentina blev jeg døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. En meget god ven, Alin Spannaus, døbte mig den dag, og jeg følte mig glad, lettere og ivrig efter at lære mere.

I dag vil jeg gerne fortælle om nogle af de lektier, jeg har lært på min vej til dåben – lektier, jeg håber vil hjælpe dem af jer, der lytter og ikke er medlemmer af Kirken. Jeg beder for, at jeres hjerte vil blive rørt af Ånden, ligesom mit blev.

For det første, mød missionærerne

Hvorfor ville en person uden tungtvejende problemer, behov eller spørgsmål være interesseret i at mødes med missionærerne og lytte til deres lektioner? I mit tilfælde var det kærlighed – kærlighed til en pige, en pige, der hed Renee. Jeg blev forelsket i hende, og jeg ville giftes med hende. Hun var anderledes og havde standarder, der var anderledes end de fleste unge kvinder, jeg kendte. Men jeg faldt for hende og friede til hende – og hun sagde nej!

Jeg var forvirret. Jeg syntes, jeg var en god fangst! Jeg var pæn, 24 år, universitetsuddannet og havde et godt job. Hun talte om sine mål – om at gifte sig med en, der kunne tage hende til templet, om at have en evig familie – og hun afviste mit tilbud. Jeg ville gerne fortsætte forholdet, så jeg gik med til at lytte til missionærerne. Er det en god grund til at mødes med missionærerne? Det var det for mig.

Da jeg mødtes med missionærerne, forstod jeg først ikke meget af det, som de sagde, og for at være ærlig har jeg sikkert ikke lyttet så godt efter. Mit hjerte var lukket for en ny religion. Jeg ville bare bevise, at de tog fejl og vinde tid for at overbevise Renee om alligevel at gifte sig med mig.

I dag har mine børn tjent og tjener på mission, og jeg forstår det offer, som disse unge mænd og unge kvinder yder for at undervise om Jesu Kristi evangelium. Nu ville jeg ønske, at jeg havde lyttet mere efter ældste Richardson, ældste Farrell og ældste Hyland, de vidunderlige missionærer, der underviste mig.

Så fra min første lektie siger jeg til jer, venner og undersøgere af Kirken: *Når I mødes med missionærerne, så tag dem alvorligt, de giver vigtige år af deres liv for jeres skyld.*

For det andet, gå i kirke

Første gang jeg deltog i et kirke-møde, hørte jeg mange ord, der ikke gav mening for mig. Hvem er bikubepigerne? Hvad var Det Aronske Præstedømme? Hjælpeforeningen?

Hvis dette er første gang, I har været med til et kirkemøde, og I er forvirrede over noget, I ikke forstår, så vær ikke bekymrede! Jeg var også uvidende. Men jeg husker stadig de indtryk og nye følelser af fred og glæde, som jeg følte. Jeg vidste det ikke dengang, men Helligånden hviskede i mine ører og mit hjerte: »Dette er rigtigt.«

Lad mig opsummere denne lektie i en sætning: *Hvis I er forvirrede, så vær ikke bekymrede; husk de følelser, som I har følt; de kommer fra Gud.*

For det tredje, læs Mormons Bog

Da jeg havde mødet med missionærer adskillige gange, gjorde jeg ikke meget fremskridt. Jeg havde ikke modtaget en bekræftelse om evangeliets sandhed.

En dag spurgte Renee mig: »Læser du i Mormons Bog?«

Jeg svarede: »Nej«. Jeg lyttede til missionærerne. Var det ikke nok?

Med tårer i øjnene forsikrede Renee mig om, at hun vidste, at Mormons Bog er sand, og forklarede, at hvis jeg ønskede at vide, om den var sand, var den eneste mulighed – gæt engang – at læse den! Og så spørge!

Læs, tænk over det i hjertet, og »[spørg] Gud, den evige Fader, i Kristi navn ... af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus« (Moro 10:4) om Mormons Bog er sand, om Kirken er sand.

Så den tredje lektie sagt i én sætning: *Når I modtager dette, Mormons Bog, og I bliver formanet til at læse og spørge Gud, om dette er sandt, så gør det bare!*

Til sidst, omvendelse

Den sidste oplevelse, jeg gerne vil tale om, er omvendelse. Da jeg havde hørt alle missionærlektionerne, var

jeg stadig ikke overbevist om, at jeg behøvede at ændre noget i mit liv. Det var ældste Cutler, en ung, selvsikker missionær med begrænset spansk, der en dag sagde: »Joaquin, lad os læse Alma 42 sammen, og lad os bruge dit navn, mens vi læser.

Jeg syntes, det lød fjollet, men jeg gjorde det, som ældste Cutler bad om, og læste i vers 1: »Og se, min søn [Joaquin], jeg fornemmer, at der er noget mere, som bekymrer dit sind, og som du ikke kan forstå.« Åh! Bogen talte til mig.

Og vi læste i vers 2: »Se nu, min søn [Joaquin], jeg vil forklare dette for dig«, og så blev Adams fald beskrevet.

Og videre i vers 4: »Og således ser vi, at der blev tilstedt [Joaquin] en tid til at omvende sig.«

Vi fortsatte med at læse langsomt vers efter vers, indtil vi nåede de

sidste tre vers. Så blev jeg ramt af en magtfuld kraft. Bogen talte direkte til mig, og jeg begyndte at græde, mens jeg læste: Og se, [Joaquin] min søn, jeg ønsker af dig, at du ikke skal lade dette forurolige dig mere, men alene lade dine synder forurolige dig med den uro, der skal bringe dig ... til omvendelse« (v. 29).

Jeg ved nu, at jeg havde forventet at modtage en åbenbaring uden at betale prisen. Indtil det tidspunkt havde jeg aldrig rigtig talt med Gud, og ideen om at tale til en, der ikke var til stede, virkede tåbelig. Jeg måtte være ydmyg og gøre det, som jeg blev bedt om, selv om det i mit verdslige sind virkede fjollet.

Den dag åbnede jeg mit hjerte for Ånden, ønskede at omvende mig og havde lyst til at blive døbt! Før det øjeblik havde jeg tænkt på omvendelse som noget negativt, kun forbundet

med synd og fejltagelser, men pludselig så jeg det i et andet lys – som noget positivt, der banede vejen for vækst og lykke.

Ældste Cutler er til stede her i dag, og jeg ønsker at takke ham for at have åbnet mine øjne. Alle beslutninger, jeg har taget i mit liv efter det, har været påvirket af det øjeblik, hvor jeg var ydmyg og bad om tilgivelse, og hvor Jesu Kristi forsoning på mine vegne blev en del af mit liv.

Så den sidste lektie formuleret i én sætning: *Oplev omvendelse; intet bringer jer tættere på Herren Jesus Kristus end ønsket om at ændre sig.*

Kære undersøger, ven af Kirken, hvis I lytter i dag, er I meget tæt på at nå den største glæde. I er tæt på!

Lad mig af hele mit hjerte og fra min sjæls inderste invitere jer til at blive døbt! Det er det bedste, I nogensinde vil gøre. Det vil ikke kun ændre jeres liv, men også jeres børns og børnebørns.

Herren har velsignet mig med en familie. Jeg giftede mig med Renee, og vi har fire smukke børn. Og på grund af min dåb kan jeg, ligesom den tidligere profet Lehi, indbyde dem til at spise af frugten fra livets træ, som er Guds kærlighed (se 1 Ne 8:15; 11:25). Jeg kan hjælpe dem til at komme til Kristus.

Tænk over mine oplevelser, og (1) tag missionærerne meget alvorligt, (2) gå i kirke, og husk de åndelige følelser, (3) læs Mormons Bog, og spørg Herren, om den er sand, og (4) oplev omvendelse, og bliv døbt.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis I betaler prisen for åbenbaring, er ydmyge, læser, beder og omvender jer, vil himlene åbne sig, og I vil vide, at Jesus er Kristus, han er min Frelser, og han er jeres. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste S. Mark Palmer
De Halvfjerds

Jesus så på ham og fattede kærlighed til ham

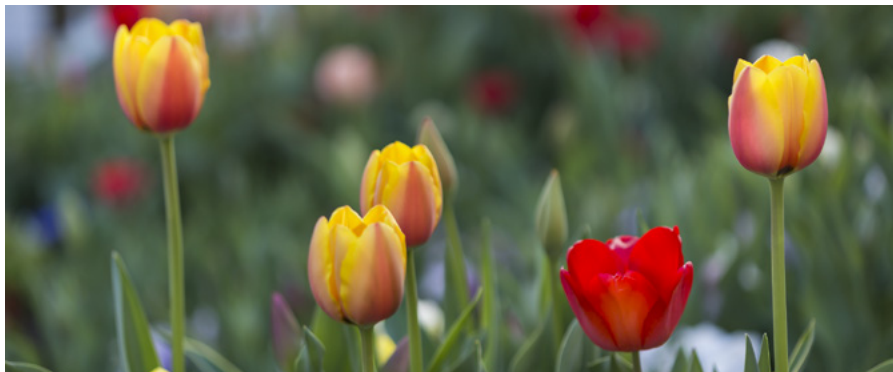
Hver gang I føler, at I bliver bedt om gøre noget vanskeligt, så tænk på, at Herren ser på jer, har kærlighed til jer og indbyder jer til at følge sig.

For nogle år siden blev jeg sammen med min hustru, Jacqui, kaldet til at præsidere over Spokane-missionen i Washington. Vi ankom til missionsmarken med en blanding af frygt og begejstring over ansvaret for at arbejde med så mange bemærkelsesværdige unge missionærer. De kom med mange forskellige baggrunde og blev hurtigt som vores egne sønner og døtre.

Selvom de fleste af dem klarede det fantastisk godt, var der nogle få, som kæmpede med de høje forventninger til deres kaldelse. Jeg husker en

missionær, der sagde til mig: »Præsident, jeg kan bare ikke lide mennesker.« Flere fortalte mig, at de manglede lysten til at følge de temmelig strenge missionærregler. Jeg var bekymret og overvejede, hvad vi kunne gøre for at ændre hjertet hos de få missionærer, der endnu ikke havde lært glæden ved at være lydige.

En dag, mens jeg kørte gennem de smukke, bølgede hvedemarker på grænsen mellem Washington og Idaho, lyttede jeg til en optagelse af Det Nye Testamente. Mens jeg lyttede til den

velkendte beretning om den rige, unge mand, der kom til Frelseren og spurgte, hvad han skulle gøre for at få evigt liv, modtog jeg en uventet, men betydningsfuld personlig åbenbaring, der nu er et helligt minde.

Da jeg havde hørt Jesus fremsige befalingerne og den unge mand svare, at han havde overholdt dem alle siden sin ungdom, lyttede jeg til Frelserens blide irettesættelse: »En ting mangler du: ... Sælg alt, hvad du har ... Og kom så og følg mig.«¹ Men inden det vers hørte jeg til min forbavselse i stedet ni ord, som det forekom mig, at jeg aldrig før havde hørt eller læst. Det føltes, som om de var blevet tilføjet skrifterne. Jeg forundredes over den inspirerede forståelse, der udfoldede sig.

Hvilke ni ord var det, der havde en så stor påvirkning? Lyt, og se, om I kan genkende disse tilsyneladende almindelige ord, der ikke findes i beretningerne i de andre evangelier, men kun i Markusevangeliet.

»Der [kom] én løbende ... og spurgte: »Gode Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?»

Jesus svarede ham:

»... Du kender budene: »Du må ikke begå drab, du må ikke bryde et ægteskab, du må ikke stjæle, du må ikke vidne falsk, du må ikke begå røveri, ær din far og din mor!«

Han sagde: »Mester, det har jeg holdt alt sammen lige fra min ungdom.«

Og Jesus så på ham og *fattede kærlighed til ham* og sagde til ham: »En ting mangler du: Gå hen og sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlen. Og kom så og følg mig!«²

»Jesus så på ham og *fattede kærlighed til ham*.«

Da jeg hørte disse ord, fik jeg i mit sind et tydeligt billede af vor Herre, der stoppede op og så på denne unge mand. Så på – som at se dybt og gennemtrængende ind i hans sjæl, anerkende hans godhed og også hans potentiale, såvel som at erkende hans største behov.

Så de enkle ord – Jesus *fattede kærlighed til ham*. Han følte en overvældende kærlighed til og fik medfølelse med denne gode, unge mand,

og på grund af denne kærlighed og med denne kærlighed bad Jesus ham om endnu mere. Jeg forestillede mig, hvordan det må have været for denne unge mand at blive omsluttet af sådan en kærlighed, selv mens han blev bedt om at gøre noget så ekstremt hårdt som at sælge alt, hvad han ejede, og give det til de fattige.

I det øjeblik vidste jeg, at det ikke kun var nogle af vores missionærers hjerte, der havde brug for at ændre sig. Det var også mit hjerte. Spørgsmålet var ikke længere: »Hvordan får en frustreret missionspræsident en kæmpende missionær til at opføre sig bedre?« I stedet var spørgsmålet: »Hvordan kan jeg blive fyldt med den kristuslignende kærlighed, så en missionær kan føle Guds kærlighed gennem mig og ønske at ændre sig?« Hvordan kan jeg se på ham eller hende på samme måde som Herren så på den rige, unge mand, se dem for, hvem de virkelig er, og hvem de kan blive, snarere end bare for, hvad de gør eller ikke gør? Hvordan kan jeg være mere ligesom Frelseren?

»Jesus så på ham og *fattede kærlighed til ham*.«

Når jeg fra den dag af sad over for en ung missionær, som kæmpede med nogle aspekter af lydighed, så jeg nu i mit hjerte en trofast ung mand eller kvinde, der havde handlet på ønsket om at tage på mission. Jeg var så i stand til ligesom en kærlig forælder at sige:³ »Eldste eller søster, hvis jeg ikke elskede dig, ville jeg være ligeglad med, hvad der sker på din mission. Men jeg elsker dig, og fordi jeg elsker dig, bekymrer jeg mig om, hvem du bliver. Så jeg indbyder dig til at ændre det, som er svært for dig, og blive den, som Herren ønsker, at du bliver.«

Hver gang jeg havde et interview med en missionær, bad jeg først om at få kærlighedens gave og om, at jeg

kunne se hver ældste og søster, som Herren ser dem.

Inden zonekonferencerne, hvor søster Palmer og jeg hilste på hver missionær en efter en, stoppede jeg op og så dem dybt i øjnene og *så på* dem – et interview uden ord – og uden undtagelse blev jeg derpå fyldt med stor *kærlighed* til disse værdifulde Guds sønner og døtre.

Jeg har lært mange ting, der har ændret mig, af denne meget personlige oplevelse med Markus kapitel 10. Her er fire punkter, som jeg tror vil hjælpe os hver især:

1. **Når vi lærer at se andre, som Herren ser dem, i stedet for med vores egne øjne, vil vores kærlighed til dem vokse såvel som vores ønske om at hjælpe dem.** Vi vil se potentialet i andre, som de sandsynligvis ikke selv ser. Med

kristuslignende kærlighed vil vi ikke være bange for at tale frimodigt, for »den fuldendte kærlighed fordriver frygten.«⁴ Og vi vil aldrig give op, idet vi husker, at de, som er sværest at elske, har mest brug for det.

2. **Der vil aldrig ske nogen form for undervisning eller læring, når det bliver gjort i frustration eller vrede, og hjertet vil ikke blive forandret, hvis der ikke er kærlighed til stede.** Uanset om vi handler i rollen som forældre, lærere eller ledere, vil sand undervisning kun ske i en tillidsfuld atmosfære i stedet for en fordømmende. Vores hjem skal altid være et helle for vores børn, ikke et uvenligt miljø.
3. **Kærlighed må aldrig trækkes tilbage, når et barn, en ven eller et familiemedlem ikke lever op til vores forventninger.** Vi ved

ikke, hvad der skete med den rige, unge mand, da han gik bedrøvet bort, men jeg er sikker på, at Jesus stadig elskede ham fuldkomment, selv om han valgte den nemmere vej. Måske syntes han senere i livet, at hans store rigdom var hul, og huskede og handlede ud fra den ene oplevelse af, at hans Herre så på ham, havde kærlighed til ham og bad ham om at følge sig.

4. **Fordi Herren elsker os, forventer han meget af os.** Hvis vi er ydmyge, vil vi se Herrens invitation til at omvende os, at ofre og at tjene som bevis på hans fuldkomne kærlighed til os. En invitation til at omvende sig er trods alt også en invitation til at modtage tilgivelsens og fredens vidunderlige gave. Derfor: »Foragt ikke Herrens opdragelse, mist ikke modet, når du irettesættes af ham; for Herren tugter den, han elsker.«⁵

Mine brødre og søstre, hver gang I nu føler, at I bliver bedt om at gøre noget vanskeligt, såsom at opgive en dårlig vane eller en afhængighed, lægge verdslige bestræbelser til side, ofre en yndlingsaktivitet, fordi den falder på en søndag, eller tilgive en, der har gjort jer uret, så tænk på, at Herren *ser på* jer, har kærlighed til jer og indbyder jer til at give slip og *følge sig*. Og tak ham for at elske jer nok til at bede jer om at gøre mere.

Jeg bærer vidnesbyrd om vor Frelser Jesus Kristus og ser frem til dagen, hvor han vil lægge sine arme omkring hver af os og *se på* os og omfavne os med sin fuldkomne *kærlighed*. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mark 10:21.
2. Mark 10:17-21; fremhævelse tilføjet.
3. Se 1 Ne 8:37.
4. 1 Joh 4:18.
5. Hebr 12:5-6.

Ældste Gary E. Stevenson
De Tolv Apostles Kvorum

Hvordan hjælper Helligånden jer?

Helligånden advarer, Helligånden trøster og Helligånden vidner.

En mandag aften for ikke så længe siden besøgte min hustru Lesa og jeg en ung familie i vores nabolag. Mens vi var der, inviterede familien os til at blive til deres familieaften og fortalte, at deres niårige søn havde forberedt lektionen. Selvfølgelig blev vi!

Efter en sang, bøn og nogle familieanliggender begyndte den niårige at læse et indsigtfuldt spørgsmål fra sin håndskrevne lektion: »Hvordan hjælper Helligånden jer?« Dette spørgsmål førte til en meningsfuld familiedrøftelse, hvor alle bidrog med deres tanker og indsigt. Jeg blev imponeret over vores lærers forberedelse af lektionen og hans meget gode spørgsmål, der rørte sig i mig igen og igen.

Siden da er jeg blevet ved med at spørge mig selv: »Hvordan hjælper Helligånden jer?« – et spørgsmål, der især er relevant for alle jer primarybørn, der fylder otte og forbereder sig på at blive døbt, og for de børn, der er blevet døbt for nyligt og har modtaget Helligåndsgaven. Det er også relevant for de tusinde af nyomvendte.

Jeg indbyder os alle, især primarybørn, til at overveje: »Hvordan hjælper Helligånden jer?« Da jeg grundede over dette spørgsmål,

reflekterede jeg over en oplevelse fra min ungdom. Denne historie fortalte jeg ældste Robert D. Hales kort tid efter, jeg blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum og han tog den med i en artikel i Kirkens tidsskrift, hvor han skrev om mit liv.¹ Nogle af jer har måske hørt historien, men mange af jer har muligvis ikke.

Da jeg var cirka 11 år gammel, tog min far og jeg en varm sommerdag på vandretur i bjergene nær vores hjem. Mens min far gik op ad en stejl sti, hoppede jeg fra den ene store sten til den næste langs stien. Jeg ville op på toppen af en af de store sten, så jeg

begyndte at klatre. Mens jeg gjorde det, blev jeg forskrækket, da min far greb fat i mit bælte og hurtigt trak mig ned, mens han sagde: »Lad vær med at klatre på den sten. Lad os blive på stien.«

Få minutter senere kunne vi se ned på stenen, da vi var kommet højere op ad stien, og vi blev overraskede over at se en klapperslange i solen på toppen af den sten, jeg havde tænkt mig at klatre op på.

Da vi senere kørte hjem, vidste jeg, at min far ventede på, at jeg spurgte ham: »Hvordan kunne du vide, at der lå en slange?« Så jeg spurgte, og mit spørgsmål førte til en drøftelse om Helligånden, og hvordan Helligånden kan hjælpe os. Jeg har aldrig glemt det, som jeg lærte den dag.

Kan I se, hvordan Helligånden hjalp mig? Jeg er evigt taknemlig for, at min far lyttede til Helligåndens stille, sagte stemme, da det måske reddede mit liv.

Det ved vi om Helligånden

Før vi overvejer spørgsmålet: »Hvordan hjælper Helligånden jer?« yderligere, så lad os gennemgå noget af det, som Herren har åbenbaret om Helligånden. Der er mange evige sandheder, vi kan se på, men i dag vil jeg bare fremhæve tre.

For det første: Helligånden er det tredje medlem af Guddommen. Denne sandhed lærer vi af den første trosartikel: »Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden.«²

For det andet: Helligånden er en person af ånd, som der står i skriften: »Faderen har et legeme af kød og knogler ligeså håndgribeligt som menneskets; Sønnen ligeså; men Helligånden har ikke et legeme af kød og knogler, men er en person, der består af ånd. Hvis det ikke var således, kunne Helligånden ikke bo i os.«³ Dette betyder, at Helligånden har et åndeligt legeme, til forskel fra Gud Faderen og Jesus Kristus, der har fysiske legemer. Denne sandhed tydeliggør andre navne, der er givet til Helligånden, som vi kender, herunder Ånden, Guds Ånd, Herrens Ånd, forjættelsens hellige Ånd og Talsmanden.⁴

For det tredje: Helligåndsgaven kommer ved håndspåleggelse. Denne ordinance, der kommer efter dåben, kvalificerer os til Helligånden som en konstant ledsager.⁵ Ordinanzen udføres ved, at værdige bærere af Det Melkisedekske Præstedømme lægger deres hænder på en persons hoved⁶ og kalder ham eller hende ved navn, nævner deres præstedømmemyndighed og i Jesu Kristi navn bekræfter ham eller hende som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og siger den vigtige sætning: »Modtag Helligånden.«

Hvordan hjælper Helligånden jer?

Med denne simple gennemgang af tre vigtige sandheder om Helligånden vender vi tilbage til vores første spørgsmål: »Hvordan hjælper Helligånden jer?«

Helligånden advarer

Som jeg beskrev i min barndomsoplevelse, kan Helligånden hjælpe ved at advare jer om fysiske og åndelige farer.

Jeg lærte om Helligåndens vigtige rolle om at advare, da jeg tjente i områdepræsidentskabet i Japan.

På det tidspunkt arbejdede jeg tæt sammen med Reid Tateoka, præsident for Sendai-missionen i Japan. Som en del af præsident Tateokas sædvanlige missionsrutine planlagde han et møde for ledere blandt missionærerne i den sydlige del af sin mission. Nogle få dage inden mødet fik præsident Tateoka en tilskyndelse, en følelse i sit hjerte om, at han skulle invitere *alle* missionærerne i den sydlige zone til lederskabsmødet i stedet for det foreskrevne lille antal ledere.

Da han annoncerede sin hensigt, blev han mindet om, at dette møde ikke var beregnet for alle missionærer, men kun for ledere. Men han tilside-satte de sædvanlige normer for at følge den tilskyndelse, som han havde modtaget, og inviterede alle missionærer, der tjente i adskillige kystbyer, herunder byen Fukushima, til mødet. På den fastsatte dag, den 11. marts 2011, samledes missionærerne til det udvidede missionsmøde i byen Koriyama inde i landet.

I løbet af mødet ramte et jordskælv med styrken 9.0 og en tsunami den del af Japan, hvor Sendai-missionen

ligger. Mange kystbyer, herunder dem, hvorfra missionærerne var blevet samlet, blev på tragisk vis ødelagt, og der var store mennesketab. Og byen Fukushima blev efterfølgende ramt af en atomulykke.

Selvom kirkebygningen, hvor missionærerne var samlet den dag, blev beskadiget af jordskælvet, var præsident og søster Tateoka og alle missionærerne gennem Helligåndens tilskyndelser sammen og i sikkerhed. De var uden for fare og mange kilometer fra tsunamis og atomnedfaldets ødelæggelse.

Når I følger Helligåndens tilskyndelser, der ofte er stille og sagte, kan I blive fjernet fra åndelige og timelige farer uden nogensinde at være klar over det.

Brødre og søstre, Helligånden vil hjælpe jer ved at advare jer, ligesom han gjorde med min far og præsident Tateoka.

Helligånden trøster

Lad os fortsat besvare spørgsmålet: »Hvordan hjælper Helligånden jer?» ved nu at se på hans rolle som Talsmanden. Uventede begivenheder i vores liv kan føre til sorg, smerte og skuffelse. Men midt i alle disse prøvelser virker Helligånden i en af sine vigtige roller – Talsmanden, som faktisk er et af hans navne. Disse fredfyldte, forvissende ord fra Jesus Kristus beskriver hans hellige rolle: »Jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid.«⁷

For yderligere at illustrere dette fortæller jeg en sand beretning om en familie med fem sønner, der flyttede fra Los Angeles til en mindre by for mange år siden. De to ældste sønner begyndte at dyrke sport i high school og omgås med venner, ledere og trænere, hvoraf mange var trofaste medlemmer af Kirken. Disse forhold førte blandt andet

til, at Fernando, den ældste søn, og hans ældste lillebror blev døbt.

Senere flyttede Fernando hjemmefra, hvor han fortsatte sin uddannelse og spillede college football. Han giftede sig med sin high school-kæreste Bayley i templet. Da Fernando og Bayley havde færdiggjort deres uddannelser, ventede de spændt på fødslen af deres første barn – en lille pige. Men mens Fernandos og Bayleys familier hjalp dem med at flytte hjem, kørte Bayley og hendes søster på motorvejen, hvor de kom i en tragisk ulykke med mange biler. Bayley og hendes ufødte datter mistede livet.

Men til trods for Fernandos store smerte, og Bayleys forældre og søskendes smerte, var den modsatrettede fred og trøst lige så stor, og den blev udgydt over dem næsten øjeblikkeligt. Helligånden støttede virkelig Fernando gennem denne ufattelige smerte. Ånden gav en vedvarende fred, der førte Fernando til en tilgivelse og kærlighed til alle dem, der var involveret i den tragiske ulykke.

Bayleys forældre ringede til hendes bror, der på det tidspunkt var på mission. Han beskrev i et brev sine følelser ved at høre de tunge nyheder om sin elskede søsters død: »Det var fantastisk at høre jeres stemmer være så rolige midt i stormen. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige ... Alt, jeg kunne tænke på, var, at min søster ikke ville være der, når jeg kom hjem ... Jeg blev trøstet af jeres ufejlbarlige vidnesbyrd om Frelseren og hans plan. Den samme gode ånd, der bringer tårer i mine øjne, når jeg studerer og underviser, fyldte mit hjerte. Jeg blev trøstet og mindet om det, jeg ved.«⁸

Helligånden vil hjælpe jer ved at trøste jer, ligesom han gjorde med Fernandos og Bayleys familie.

Helligånden vidner

Helligånden vidner også og bærer vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og om al sandhed.⁹ Herren, der talte til sine disciple, sagde: »Når Talsmanden kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen ... skal han vidne om mig.«¹⁰

For at beskrive Helligåndens værdifulde rolle som vidne vil jeg fortsætte historien om Fernando og Bayley. Jeg fortalte, som I måske husker, at Fernando og hans bror var blevet døbt, men hans forældre og tre yngre brødre var ikke. Og på trods af at have fået utallige invitationer til at mødes med missionærerne i løbet af årene afviste familien det hver gang.

Efter Bayleys og hendes ufødte datters død havde Fernandos familie smertefulde følelser og var utrøstelige. Til forskel fra Fernando og Bayleys familie fandt de ingen trøst og fred. De kunne ikke forstå, at deres egen søn og Bayleys familie kunne bære deres tunge byrde.

Til sidst konkluderede de, at det, deres søn havde, som de ikke havde, var Jesu Kristi gengivne evangelium, og at det måtte være hans kilde til fred og trøst. Efter denne erkendelse inviterede de missionærerne til at undervise deres familie om evangeliet. Som følge deraf modtog de deres eget vidne og vidnesbyrd om frelsesplanen, som bragte dem den store fred og beroligende trøst, de så desperat havde søgt.

To måneder efter tabet af Bayley og deres ufødte barnebarn blev Fernandos forældre og to yngre brødre døbt, bekræftet som medlemmer og modtog

Helligåndsgaven. Fernandos yngste bror ser frem til sin dåb, når han fylder otte. De vidner alle om, at Ånden, Helligånden, bar vidne om sandheden af evangeliet, hvilket førte dem til at ønske at blive døbt og modtage Helligåndsgaven.

Brødre og søstre, Helligånden vil hjælpe jer ved at trøste jer, ved at vidne for jer, ligesom han gjorde for Fernandos familie.

Sammenfatning

Lad os nu sammenfatte. Vi har nu fundet tre åbenbarede sandheder, der giver os kundskab om Helligånden. Disse er, at Helligånden er det tredje medlem af Guddommen, Helligånden er en person af ånd og Helligåndsgaven kommer ved håndspåleggelse. Vi fandt også tre svar til spørgsmålet: »Hvordan hjælper Helligånden jer?« Helligånden advarer, Helligånden trøster og Helligånden vidner.

Værdighed til at beholde gaven

For de af jer, der forbereder sig på at blive døbt og bekræftet, eller som for nyligt blev det eller blev det for længe siden, er det afgørende for vores fysiske og åndelige sikkerhed, at vi beholder Helligåndsgaven. Vi begyndte på dette ved at stræbe efter at holde

befalingerne, bede personligt og sammen som familie, læse i skrifterne og søge efter kærlige og tilgivende forhold til vores familie og vores kære. Vi bør pryde vores tanker, handlinger og sprog med dyd. Vi bør tilbede vor himmelske Fader i vores hjem, i kirken, og når som helst det er muligt i templet. Hold jer nær ved Ånden, så vil Ånden holde sig nær jer.

Vidnesbyrd

Jeg afslutter nu med en opfordring og mit sikre vidnesbyrd. Jeg opfordrer jer til mere fuldt ud at efterleve ordene, der ofte bliver sunget af vores primarybørn, ord som jeg er sikker på, at de kender: »Lyt nu, lyt nu ... Ånden [vil] hviske. Lyt nu, lyt nu, til dens sagte røst.«¹¹

Mine kære brødre og søstre, gamle som unge, jeg bærer mit vidnesbyrd om, at de herlige guddommelige væsner, der udgør Guddommen: Gud Faderen, Jesus Kristus og Helligånden, eksisterer. Jeg bærer vidnesbyrd om, at et af de privilegier, vi nyder som sidste dages hellige, der lever i tidernes fylde, er Helligåndsgaven. Jeg ved, at Helligånden *hjælper og vil* hjælpe jer. Jeg tilføjer også mit særlige vidne om Jesus Kristus og hans rolle som vor Frelser og Forløser og om Gud som vor himmelske Fader. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Robert D. Hales, »Ældste Gary E. Stevenson: Et forstående hjerte«, *Liahona*, juni 2015, s. 14.
2. TA 1:1.
3. L&P 130:22.
4. Se Mosi 18:13; Alma 5:46; 9:21; L&P 88:3.
5. Se 1 Ne 13:37; 2 Ne 31:12; L&P 121:46.
6. Se L&P 138:33.
7. Joh 14:16.
8. Personligt brev, dateret 18. dec. 2016.
9. Se Hebr 10:15; 2 Ne 31:18; Jakob 4:13.
10. Joh 15:26.
11. »Den lille stille stemme«, *Liahona*, april 2006, s. L13.

Ældste C. Scott Grow
De Halvfjerds

Og dette er det evige liv

Gud kender jer og indbyder jer til at kende ham.

Jeg taler til jer, den opvoksede generation, unge og unge voksne, enlige og gifte, I, der er de kommende ledere i Herrens kirke. Med al den ugudelighed, kaos, frygt og forvirring, der findes i verden i dag, taler jeg til jer med tydelighed om storslåetheden og velsignelsen ved at lære Gud at kende.

Jesus Kristus underviste i mange sandheder, der forklarer Faderens plan for lykke og jeres plads i den. Jeg vil fokusere på to af disse for at hjælpe jer til at forstå jeres *identitet* som et Guds barn samt kende jeres *formål* i dette liv.

For det første: »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«¹

Og for det andet: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«²

Hav disse sandheder i jeres tanker, for de forklarer *hvorfor*, mens jeg vil forsøge at beskrive, *hvordan* I og os alle kan lære Gud at kende.

Kend ham gennem bøn

Mine unge venner, vi kan begynde at lære Gud at kende gennem bøn.

Den 7. april 1829 begyndte den 22-årige Oliver Cowdery at arbejde som skriver for den 23-årige Joseph Smith. De var unge – ligesom jer.

Oliver bad om en bekræftelse fra Gud vedrørende genoprettelsen og sin rolle i den. Som svar modtog han følgende åbenbaring:

»Se, du ved, at du har adspurgt mig, og jeg oplyste dit sind ...

ja, jeg fortæller dig det, for at du kan vide, at der ikke er nogen anden end Gud, som kender dine tanker og dit hjertes hensigter ...

Hvis du ønsker et yderligere vidnesbyrd, så læg dig den nat på sinde, da du råbte til mig i dit hjerte ...

Gød jeg ikke fred i dit sind angående sagen? Hvad større vidnesbyrd kan du få end et fra Gud?«³

Når I beder med tro, vil I mærke Guds kærlighed, når hans Ånd taler til *jeres* sjæl. Uanset hvor alene eller usikre I til tider kan føle jer, så er I ikke alene i denne verden. Gud kender *jer* personligt. Når I beder, så vil I komme til at lære *ham* at kende.

Kend ham gennem skriftstudie

Når I studerer skrifterne, vil I ikke blot lære *om* Frelseren, men I kan faktisk komme til at lære Frelseren *at kende*.

I april 1985 talte ældste Bruce R. McConkie ved generalkonferencen – blot 13 dage før han døde. Han afsluttede med dette vidnesbyrd:

»Jeg er et af hans vidner, og en dag i fremtiden skal jeg mærke naglegabene i hans hænder og fødder, og jeg skal bade hans fødder med mine tårer.

Men jeg vil ikke *vide* med større sikkerhed, end jeg *gør* nu, at han er Guds almægtige Søn, at han er vor Frelser og Forløser, og at frelse kommer i og ved hans forsonende blod og på ingen anden måde.«⁴

De af os, der hørte ældste McConkie tale den dag, har aldrig glemt det, vi

følte. Da han begyndte sin tale, fortalte han, *hvorfor* hans vidnesbyrd var så stærkt. Han sagde:

»Når jeg taler om alt dette vidunderlige, anvender jeg mine egne ord, selv om I måske tror, at det er skriftens ord ...

Det er sandt, at de først blev forkyndt af andre, men *de er nu mine*, for Guds Hellige Ånd har båret vidnesbyrd for mig om, at de er sande, og det er nu, som havde Herren åbenbaret dem til mig for allerførste gang. Jeg har derved *hørt* hans røst og *kender* hans ord.«⁵

Når I studerer og grunder over skrifterne, så vil I også høre Guds røst, kende hans ord og lære ham at kende. Gud vil åbenbare sine evige sandheder til jer personligt. Disse læresætninger og principper vil blive en del af, hvem I er, og de vil strømme ud fra selve jeres sjæl.

Udover personligt studium er det vigtigt at studere skrifterne som familie.

I vores hjem ønskede vi, at vores børn skulle lære at genkende Åndens røst. Vi tror, at det skete, da vi hver dag som familie studerede Mormons Bog. Vores vidnesbyrd blev styrket, mens vi talte om hellige sandheder.

Skriftstudium blev den kanal, hvorigennem Ånden kunne give os hver især en skræddersyet vejledning. Når I dagligt studerer skrifterne, alene og med jeres familie, så vil I lære at genkende Åndens røst, og I vil lære Gud at kende.

Kend ham ved at gøre hans vilje

Udover at bede og studere skrifterne skal vi også gøre hans vilje.

Frelseren er vores fuldkomne eksempel. Han sagde: »For jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig.«⁶

Da den opstandne Frelser viste sig for nefitterne, sagde han: »Se, jeg er verdens lys og liv; og jeg har drukket af det bitre bæger, som Faderen har givet mig, og har herliggjort Faderen ved at påtage mig verdens synder, hvorved jeg har underkastet mig Faderens *vilje i alt* fra begyndelsen.«⁷

I og jeg gør Faderens vilje ved at ære vores pagter, adlyde befalingerne og tjene Gud og vores næste.

Min hustru, Rhonda, og jeg har forældre, der er helt almindelige mennesker, sikkert meget ligesom jeres forældre. Men en ting, som jeg elsker ved vores forældre, er, at de har viet deres liv til at tjene Gud, og de lærte os at gøre det samme.

Da Rhondas forældre havde været gift i blot et par år, blev hendes 23-årige far kaldet til at tage på en fuldtidsmission. Han forlod sin unge hustru og deres 2-årige datter. Derpå blev hans hustru kaldet til at tjene sammen med ham i de sidste syv måneder af hans mission, mens de efterlod deres datter hos nogle slægtninge.

Nogle få år senere havde de *fire* børn og flyttede til Missoula i Montana, så hendes far kunne gå på universitetet. De havde dog kun været der i et par måneder, da præsident Spencer W. Kimball og ældste Mark E. Petersen kaldte min svigerfar til at være den første præsident for den nyligt dannede Missoula Stav. Han var kun 34. Ideen

om universitetet blev droppet, da han søgte at gøre Herrens vilje og ikke sin egen.

Mine forældre har tjent som tempeltjenere i mere end 30 år – far som besejler og mor som tempeltjener. De har også været på fem fuldtidsmissioner: til Riverside i Californien, Ulaanbaatar i Mongoliet, Nairobi i Kenya, templet i Nauvoo i Illinois og templet i Monterrey i Mexico. I Mexico arbejdede de hårdt for at lære et nyt sprog, hvad der ikke er let, når man er 80 år gammel. Men de søgte efter at gøre Herrens vilje snarere end at forfølge deres egne ønsker i livet.

Til alle sådanne trofaste sidste dages hellige rundt om i hele verden gentager jeg de ord, der blev talt af Herren til profeten Nefi: »Velsignet er du ... for det, som du har gjort ... med utrættelighed ... [for du] har ikke søgt at redde dit eget liv, men har søgt min vilje og at holde mine befalinger.«⁸

Når *vi* søger at gøre Herrens vilje ved trofast at tjene ham og vores medmennesker, kan vi mærke hans godkendelse og virkelig lære ham at kende.

Kend ham ved at blive som ham

Frelseren fortæller os, at den allerbedste måde at lære Gud at kende på er ved at blive ligesom ham. Han sagde: »Hvad slags mænd burde I derfor være? Sandelig siger jeg til jer: Ligesom jeg er.«⁹

Værdighed er afgørende for at blive ligesom ham. Han befalede: »[Helliggør] jer; ja, gør hjertet rent og rens hænderne ... så jeg kan gøre jer rene.«¹⁰ Når vi begynder at gå på stien for at blive mere som ham, omvender vi os og modtager hans tilgivelse, og han renser vores sjæl.

For at hjælpe os, når vi arbejder os fremad mod Faderen, har Herren givet

os dette løfte: »Hver sjæl, der aflægger sine synder og kommer til mig og påkalder mit navn og adlyder min røst og holder mine befalinger, skal se mit ansigt og *vide*, at jeg er.«¹¹

Frelseren vil gennem vores tro på sit sonoffer rense os, helbrede os og gøre os i stand til at *kende* ham ved at blive *ligesom* ham. Mormon underviste: »Bed til Faderen med hjertets hele styrke ... så I kan blive Guds sønner [og døtre], så vi, når han viser sig, vil være *som* han.«¹² Når vi stræber efter at blive som Gud, kan han gøre os til mere, end vi nogensinde selv kunne.

Kend ham ved at følge mentorer

For at hjælpe os i vores stræben har Gud givet os rollemodeller og mentorer. Jeg vil gerne fortælle, hvad jeg føler for en af mine, ældste Neal A. Maxwell. Han søgte altid efter at underkaste sig Faderens vilje i sine bestræbelser på at blive ligesom Gud.

For mere end 20 år siden delte han sine følelser med mig, lige efter at han var blevet diagnosticeret med kræft. Han sagde: »Jeg vil være med

på holdet, på denne side [af sløret] eller den anden side. Jeg vil ikke sidde på bænken. Jeg vil spille med i kampen.«¹³

I de næste par uger tøvede han med at bede Gud om at helbrede ham. Han ønskede blot at gøre Guds vilje. Hans hustru, Colleen, påpegede, at Jesu første ord i Getsemane have var: »Hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi.« Først da sagde Frelseren: »Dog, ikke som jeg vil, men som *du vil*.«¹⁴ Hun tilskyndede ældste Maxwell til at følge Frelserens eksempel og bede om hjælp og *derpå* underkaste sig Guds vilje, hvilket han gjorde.¹⁵

Efter at have gennemgået omfattende og invaliderende behandlinger var han helt og aldeles tilbage »i spillet«. Han tjente i yderligere syv år.

I de følgende år havde jeg adskillige opgaver sammen med ham. Jeg følte hans venlighed, barmhjertighed og kærlighed. Jeg bevidnede hans øgede, åndelige forædling gennem hans konstante lidelse og fortsatte tjeneste, mens han stræbte efter at blive ligesom Frelseren.

Ældste Benjamín De Hoyos
De Halvfjerds

Den *ultimate* rollemodel og mentor, som er tilgængelig for os alle, er vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, som sagde: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.«¹⁶ »Kom så og følg mig!«¹⁷

Mine unge brødre og søstre, at lære Gud at kende er et projekt, der varer livet ud. »Og dette *er* det evige liv, at [*vi*] kender ... den eneste sande Gud, og ham, [Faderen] har udsendt, Jesus Kristus.«¹⁸

»Skal vi ikke gå videre, hvad angår så stor en sag? ... Fat mod, [mine unge venner], og videre, videre frem til sejr!«¹⁹

Gud kender *jer* og indbyder *jer* til at kende ham. Bed til Faderen, studér skrifterne, søg efter at gøre Guds vilje, stræb efter at blive ligesom Frelseren og følg retskafne mentorer. Når I gør det, så vil I lære Gud og Jesus Kristus at *kende*, og I vil arve evigt liv. Det er min invitation til jer som et ordineret vidne om dem. De lever. De elsker jer. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 3:16.
2. Joh 17:3.
3. L&P 6:15-16, 22-23.
4. Bruce R. McConkie, »Den rensende kraft fra Getsemane«, *Liahona*, april 2011, s. 19; fremhævelse tilføjet.
5. Bruce R. McConkie, »Den rensende kraft fra Getsemane«, s. 16; fremhævelse tilføjet.
6. Joh 6:38.
7. 3 Ne 11:11; fremhævelse tilføjet.
8. Hel 10:4.
9. 3 Ne 27:27.
10. L&P 88:74.
11. L&P 93:1; fremhævelse tilføjet.
12. Moro 7:48; fremhævelse tilføjet.
13. Se lignende udtalelser i Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell*, 2002, s. 19.
14. Matt 26:39; fremhævelse tilføjet.
15. Se Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life*, s. 15.
16. Joh 14:6.
17. Matt 19:21.
18. Joh 17:3; fremhævelse tilføjet.
19. L&P 128:22.

Så vores lys må blive et banner for folkeslagene

Frelserens evangelium og hans genoprettede kirke giver os mange muligheder for, at vores lys kan være en del af det store banner for folkeslagene.

Mens jeg for flere år siden tjente som seminarlærer, hørte jeg en af mine kolleger bede hans elever om at tænke over følgende spørgsmål: Hvis I havde levet på Frelserens tid, hvorfor tror I så, at I ville have fulgt ham som en af hans disciple? De kom frem til, at de, der følger Frelseren i dag og stræber efter at blive hans disciple, sikkert også ville have gjort det dengang.

Jeg har siden da reflekteret over spørgsmålet og deres konklusion. Jeg tænker ofte over, hvad jeg ville have følt, hvis jeg hørte Frelseren selv, da han sagde følgende i Bjergprædiken:

»I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset.

Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:14-16).

Kan I forestille jer, hvad I ville føle, hvis I hørte Frelserens røst? Vi behøver faktisk ikke at forestille os det. Det er blevet en konstant oplevelse for os at høre Herrens røst, for når vi hører hans tjeneres røst, er det det samme.

I 1838 erklærede Herren gennem profeten Joseph Smith følgende i et budskab som det i Bjergprædiken:

»For således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Sandelig siger jeg til jer alle: Rejs jer, og lad jeres lys skinne, så jeres lys må blive et banner for folkeslagene« (L&P 115:4-5).

Vore dage er så specielle, at de endda blev vist i et syn for profeten Esajas, også han så og profeterede om dagen for genoprettelsen af Jesu Kristi kirke og formålet med den. Han sagde: »Han rejser et banner for folkene, han samler Israels fordrevne og bringer Judas spredte tilbage fra de fire verdenshjørner« (Es 11:12).

I skriften er et banner, noget folket samler sig omkring og er forenede omkring med et fælles mål. I fordums tid fungerede et banner som et samlingssted for soldater i kamp. Rent symbolsk er Mormons Bog og den genoprettede Jesu Kristi kirke bannere

for alle folkeslag. (Se Guide til Skrifterne, »Banner«; scriptures.lds.org/da).

Et af de største bannere i disse sidste dage er uden tvivl denne storslåede generalkonference, hvor det store værk og vor himmelske Faders plan for at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39:) fortsat forkyndes.

Den konstante afholdelse af generalkonferencen er et af de største vidnesbyrd om det faktum, at vi som sidste dages hellige »tror på alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige« (TA 1:9).

Hvad har Herren så åbenbaret gennem præsident Thomas S. Monson, som vi skal fortsætte med at gøre, så vores lys kan være et banner for folkeslagene? Hvad er vigtigt at gøre i dette fantastiske øjeblik for at opbygge Zion og Israels indsamling?

Herren har altid åbenbaret sin vilje for os »linje på linje, forskrift på

forskrift, lidt her og lidt der« (2 Ne 28:30). Derfor bør vi ikke blive overraskede over det, som kan virke som små ting på grund af deres enkle og gentagende natur, for Herren har allerede fortalt os, at »velsignede er de, der lytter til mine forskrifter og låner øre til mit råd, for de skal lære visdom; for til den, der modtager, vil jeg give mere« (2 Ne 28:30).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« og ved at lytte til vores ledes råd vil vi få olie til vores lamper, og det vil gøre os i stand til at give lys til andre, sådan som Herren har befaleet os.

Mens der er meget, vi kan gøre for at være et lys og et banner for andre, vil jeg gerne fokusere på de tre følgende: Hold sabbatten hellig, fremskynd arbejdet med frelse på begge sider af sløret og undervisning på Frelserens måde.

Lyset, vi snakker om, kommer fra den hengivenhed, vi viser

overholdelse af sabbatten i kirken, såvel som derhjemme; det er det lys, der vokser, når vi holder os selv uplettede af verden; det er det lys, der kommer af at bringe vores sakramenter som et offer på hans hellige dag og af at vise den Højeste vores hengivenhed, hvilket alt sammen gør os i stand til at have hans Ånd hos os. Det er det lys, der vokser og bliver synligt, når vi vender tilbage med den følelse af tilgivelse, som præsident Henry B. Eyring talte om ved sidste oktoberkonference, da han sagde: »Af alle de velsignelser, vi kan tælle, er langt den største den følelse af tilgivelse, der kommer, når vi tager nadveren. Vi vil føle større kærlighed til og påskønnelse af Frelseren, hvis uendelige offer muliggjorde, at vi kan blive rensset for synd« (»Taknemlighed på sabbatsdagen«, *Liahona*, nov. 2016, s. 100).

Når vi holder sabbatsdagen hellig og tager nadveren, bliver vi ikke kun rene, men vores lys bliver også stærkere.

Vores lys vokser også, når vi dedikerer og helliger vores tid til at finde navnene på vores forfædre, tager deres navne til templet og lærer vores familie og andre at gøre det samme.

Denne hellige tempeltjeneste og slægtsforskning, som vi deler med de hellige på begge sider af sløret, går nu mere frem end nogensinde tidligere, når Herrens templer bliver bygget. Nu når templet har særlige tider afsat til familiegupper, der kommer med deres egne familienavne, har min hustru og jeg haft nogle dejlige oplevelser, når vi har tjent i templet sammen med vores børn og børnebørn.

Når vi finder navne og tager dem til templet og lærer andre at gøre det

samme, vil vi sammen skinne som et banner.

At lære at undervise, som Frelseren underviste, er en anden måde, hvorpå vi kan rejse os og skinne. Jeg fryder mig med alle, der lærer, hvordan man underviser på Frelserens måde. Lad mig læse fra omslaget til det nye undervisningshæfte: »Målet for hver eneste lærer i evangeliet – hver eneste forælder, hver eneste formelt kaldet lærer, hver eneste hjemme- og besøglærer og hver eneste Kristi discipel – er at undervise i evangeliets rene lære, ved Ånden, for at hjælpe Guds børn med at opbygge deres tro på Frelseren og blive mere som ham« (*Undervisning på Frelserens måde*, 2016.).

Lige nu er der tusinder af trofaste lærere, der holder et lys oppe, når de lærer, hvordan man underviser på Frelserens måde. I denne sammenhæng er det nye lærerrådsmøde en måde at rejse sig og skinne på, når elever samles omkring Kristi læres banner, for »nøglen til at undervise, som Frelseren underviste, er at leve, som Frelseren levede« (*Undervisning på Frelserens måde*, s. 4).

Når vi alle underviser og lærer på Frelserens måde og bliver mere som ham, skinner vores lys stærkere og kan ikke skjules, og det bliver et banner for dem, der søger efter Frelserens lys.

Kære brødre og søstre, vi bør ikke, og vi må ikke skjule vores lys. Vor Frelser befalede os at lade vores lys skinne som en by, der ligger på et bjerg eller som et lys i en stage. Når vi gør det, vil vi herliggøre vor Fader i himlen. Frelserens evangelium og hans genoprettede kirke giver os mange muligheder for, at vores lys kan være en del af det store banner for folkeslagene.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristi forsoning er kilden til fred i rigt mål. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Grundlag for tro

Det er min bøn, at vi vil frembringe de ofre og den ydmyghed, der er nødvendig for at styrke grundlagene for vores tro på Herren Jesus Kristus.

Det har været en pragtfuld generalkonference. Vi er i sandhed blevet opbygget. Hvis der er ét overordnet formål med generalkonference, er det at opbygge troen på Gud Faderen og vor Frelser, Herren Jesus Kristus.

Min tale vil omhandle grundlaget for den tro.

Det personlige grundlag bliver, som så meget andet, der er værd at stræbe efter, almindeligvis bygget langsomt op – lag på lag, én erfaring, én udfordring, ét tilbageslag og én succes ad gangen. En meget skattet fysisk erfaring er et lille barns første skridt. Det er pragtfuldt at se. Det skønne ansigtsudtryk – en kombination af beslutsomhed, glæde, overraskelse og succes – er vitterligt en skelsættende begivenhed.

I vores familie er der en begivenhed af tilsvarende art, der skiller sig ud. Da vores yngste søn var omkring fire år gammel, trådte han en dag glædestrålende ind ad døren og erklærede med stolthed for hele familien: »Nu kan jeg gøre alting. Jeg kan snøre, jeg kan cykle, og jeg kan lyne.« Vi vidste, at han fortalte os, at han kunne binde sine snørebånd, han kunne cykle på den trehjulede cykel og han kunne selv lyne sin jakke op. Vi grinede alle

sammen, men vi forstod, at det var en skelsættende ting for ham. Han troede, at han var nået i mål og var stor nu.

Fysisk, mental og åndelig udvikling har meget til fælles. Fysisk udvikling er let at få øje på. Vi begynder med små babyskridt og går fremad dag for dag, år for år og vokser og udvikler os i retning af vores fuldvoksne fysiske statur. Udviklingen varierer fra person til person.

Når vi ser en stor sportspræstation eller en musikalsk optræden, siger vi ofte, at den person har store evner, hvilket almindeligvis er sandt. Men den optræden er baseret på flere års forberedelse og øvelse. En kendt forfatter, Malcolm Gladwell, har kaldt dette 10.000 timers-reglen. Forskere har fastslået, at det er den mængde øvelse, der er nødvendig i sport, musik, akademisk indsigt, specialiserede arbejdsfærdigheder, ekspertise inden for medicin eller jura osv. En af disse forskere fastslår, »at titusind timers øvelse er nødvendigt på ethvert område for at opnå det niveau af beherskelse, der er forbundet med at være ekspert i verdensklasse.«¹

De fleste mennesker anerkender, at en sådan forberedelse og øvelse er afgørende for at toppe fysisk og mentalt.

Uheldigvis lægges der i en stadig mere sekulariseret verden mindre vægt på den grad af åndelig udvikling,

nadvermødet, Primary og sidenhen Unge Mænd og seminar. Jeg havde læst Mormons Bog og havde altid bedt mine bønner. På det tidspunkt skete der det dramatiske, at min elskede storebror overvejede at tage på mission. Min dejlige far, der ikke kom så meget i Kirken, ville gerne have, at min storebror fortsatte med sin uddannelse og lod være med at tage på mission. Det blev genstand for ordstrid.

I en bemærkelsesværdig diskussion med min bror, som var fem år ældre, og som ledte samtalen, konkluderede vi, at hans beslutning om at tage på mission afhang af tre ting: (1) Var Jesus Kristus guddommelig? (2) Var Mormons Bog sand? (3) Var Joseph Smith genoprettelsens profet?

Da jeg den aften bad oprigtigt, bekræftede Ånden sandheden af de tre spørgsmål for mig. Jeg fik også en forståelse af, at næsten enhver beslutning, jeg ville komme til at træffe resten af mit liv, ville være baseret på svaret på disse tre spørgsmål. Jeg indså især, at tro på Herren Jesus Kristus er afgørende. Når jeg ser tilbage, ser jeg, at grundlagene var på plads for mig, primært takket være min mors indsats, så jeg kunne modtage den åndelige bekræftelse den aften. Min bror, der allerede havde et vidnesbyrd, traf beslutningen om at tage på mission og vandt i sidste ende også min fars støtte.

Åndelig vejledning modtages, når der er behov for den, i Herrens tid, og i overensstemmelse med hans vilje.³ Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus er et fremragende eksempel. Jeg så for nylig en førsteudgave af Mormons Bog. Joseph Smith færdiggjorde oversættelsen af den, da han var 23. Vi ved noget om processen og de redskaber, han brugte til at oversætte. I den første udgave fra 1830

der er nødvendig for at blive mere kristuslignende og bygge det grundlag, der fører til en vedvarende tro. Vi har en tendens til at fremhæve øjeblikke af sublim åndelig forståelse. Det er dyrebare øjeblikke, hvor vi ved, at Helligånden har indgydt en særlig åndelig indsigt i vores hjerte og sind. Vi nyder disse øjeblikke, og de skal på ingen måde nedtones. Men når det gælder vedvarende tro og at have Helligåndens konstante ledsagelse, findes der ingen erstatning for personlig religiøs efterlevelse, der kan sammenlignes med fysisk og mental udvikling. Vi bør bygge videre på disse oplevelser, som

sommetider svarer til barnets første skridt. Vi gør det ved at forpligte os til at komme til hellige nadvermøder, studere skriften, bede og tjene i vores kaldelser. I en nekrolog for en far til 13 børn, som jeg så for nylig, stod der, at hans »trofaste daglige bønner og skriftstudium havde påvirket hans børn dybt og givet dem en urokkelig grundvold af tro på Herren Jesus Kristus.«²

Da jeg var 15 år gammel, havde jeg en oplevelse, der blev skelsættende for mig. Min trofaste mor havde tappert forsøgt at hjælpe mig med at etablere grundlaget for tro i mit liv. Jeg kom til

tilføjede Joseph et kort forord, der ganske enkelt og tydeligt erklærede, at den var oversat »ved Guds gave og kraft.«⁴ Hvad med hjælpemidlerne til oversættelsen – Urim og Tummin, seerstenene? Var de afgørende, eller svarede de til et støttehjul på en cykel, indtil Joseph havde den fornødne tro til at modtage mere direkte åbenbaring?⁵

Akkurat ligesom gentagelse og en vedholdende indsats er nødvendig for at opnå en vis fysisk eller mental kapacitet, gør det samme sig gældende i åndelige anliggender. Husk, at profeten Joseph fik besøg af den samme person, Moroni, der overbragte præcis det samme budskab fire gange, for at forberede ham til at modtage pladerne. Jeg tror, at ugentlig deltagelse i de hellige nadvermøder har en åndelig indvirken, vi ikke helt forstår. At granske skrifterne regelmæssigt – frem for at læse dem lejlighedsvist – kan udskifte en overfladisk forståelse med en sublim livsændrende styrkelse af vores tro.

Tro er et princip om kraft. Lad mig illustrere det: Da jeg var ung missionær, præsenterede en storslået missionspræsident⁶ mig på en afgørende måde for en passage i skrifterne, der findes i Lukasevangeliet 8, om en kvinde, der havde lidt af blødninger i 12 år og havde brugt alt, hvad hun ejede på læger, der ikke kunne helbrede hende. Det er til dags dato forblevet et af mine yndlingskriftsteder.

I husker sikkert, at hun troede, at hvis hun blot kunne røre ved sømmen på Frelserens klæder, så ville hun blive helbredt. Da hun gjorde det, blev hun straks helbredt. Frelseren, der gik sammen med sine disciple, sagde: »Hvem var det, som rørte ved mig?«

Peter sagde, at alle jo trængtes om ham, og de skubbede.

»Men Jesus sagde: »Der var en, som rørte ved mig, for jeg mærkede, at der

udgik en kraft fra mig« (på engelsk *virtue*).

På engelsk kan roden til ordet *virtue* let udlægges som »kraft«. På spansk og portugisisk er det oversat som »kraft«. Men uanset hvad, så så Frelseren hende ikke, han havde ikke fokus på hendes behov. Men hendes tro var af en sådan art, at det at røre ved kvasten på hans kappe trak på Guds Søns helbredende kraft.

Frelseren sagde til hende: »Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred!«⁷

Jeg har tænkt over denne beretning hele mit voksne liv. Jeg har indset, at vores personlige bønner til en kærlig Fader i himlen i Jesu Kristi navn kan afstedkomme velsignelser i vores liv, der ligger ud over vores fatteevne. Grundlagene for tro, den slags tro, som denne kvinde udviste, bør være vores hjertes største ønske.

Men det første grundlag for tro, selv med åndelig bekræftelse, betyder ikke, at vi ikke vil møde udfordringer. Omvendelse til evangeliet

betyder ikke, at alle vores problemer bliver løst.

Kirkens tidlige historie og optegnede åbenbaringer i Lære og Pagter indeholder fremragende eksempler på at grundlægge tro og på at håndtere de omskiftelser og udfordringer, der rammer alle.

Færdiggørelsen af templet i Kirtland var af fundamental betydning for hele Kirken. Den blev ledsaget af åndelige tilkendegivelser, doktrinære åbenbaringer og gengivelse af væsentlige nøgler for den videre etablering af Kirken. Ligesom de oprindelige apostle på pinsedag oplevede mange medlemmer storslåede åndelige tilkendegivelser i forbindelse med indvielsen af templet i Kirtland.⁸ Men ligesom i vores liv betød det ikke, at de ikke ville løbe ind i udfordringer eller modgang på deres videre færd. Disse tidlige medlemmer var intetanende om, at en økonomiske krise på det amerikanske finansmarked – panikken i 1837 – ville prøve deres sjæls inderste.⁹

Et eksempel på de udfordringer, der knyttede sig til denne finanskrise, oplevede ældste Parley P. Pratt, en af de store ledere i genoprettelsen. Han var medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Tidligt på året 1837 døde hans kære hustru, Thankful, efter at have født deres første barn. Parley og Thankful havde været gift i næsten 10 år, og hendes død knuste ham.

Nogle få måneder senere stod ældste Pratt midt i en af de sværeste tider, Kirken har stået i. Midt i en national krise havde lokale økonomiske udfordringer – der blandt andet var forårsaget af spekulation i jord og vanskeligheder i en økonomisk institution, der var grundlagt af Joseph Smith og andre kirkeledere – skabt mislyd og splid i Kirtland. Kirkelederne traf ikke altid kloge timelige beslutninger på det personlige plan.

Parley led alvorlige økonomiske tab og var for en tid fjendtligt stemt mod profeten Joseph.¹⁰ Han skrev en svidende kritik af Joseph og talte åbenlyst imod ham fra talerstolen. På samme tid sagde Parley, at han stadig troede på Mormons Bog og Lære og Pagter.¹¹

Ældste Pratt havde mistet sin kone, sin jord og sit hjem. Og Parley tog uden at fortælle Joseph det af sted mod Missouri. På vej dertil støder han uventet ind i apostlene Thomas B. Marsh og David Patten, som var på vej tilbage til Kirtland. De følte et stærkt behov for at få genoprettet harmonien i kvorummet og overtalte Parley til at vende tilbage med dem. Han indså, at ingen havde mistet mere end Joseph Smith selv og hans familie.

Parley opsøgte profeten, græd og indrømmede, at det, han havde gjort,

var forkert. I månederne efter sin hustrus død havde Parley været »under en mørk sky« og havde været overvældet af frygt og frustration.¹² Joseph, der selv vidste, hvad det ville sige at kæmpe mod modstand og fristelse, »tilgav gladeligt« Parley, han bad for ham og velsignede ham.¹³ Parley og andre, der forblev trofaste, fik gavn af udfordringerne i Kirtland. De gik frem i visdom og blev mere ædle og dydige. Oplevelsen blev en del af deres grundlag for tro.

Modgang bør hverken ses som udtryk for Herrens ugunst eller tilbageholdelse af hans velsignelser. Modsætning i alt er en del af smelterens ild, der forbereder os til vores evige himmelske skæbne.¹⁴ Da profeten Joseph sad i Liberty-fængslet, beskrev Herrens ord til ham alle slags udfordringer – deriblandt prøvelser og falske beskyldninger – og slutter således:

»Hvis selve helvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og skal være til gavn for dig.

Menneskesønnen er steget ned under dem alle. Er du større end han?¹⁵

I denne vejledning til Joseph Smith gjorde Herren det også klart, at hans dage var kendte og ville ikke blive færre. Herren afslutter: »Frygt derfor ikke for, hvad mennesket kan gøre, for Gud vil være med dig for evigt og altid.«¹⁶

Hvilke velsignelser er der ved tro? Hvad udretter tro? Listen er næsten endeløs:

Vores synder kan tilgives gennem tro på Kristus.¹⁷

Hvem som helst, der har tro, kan nyde fællesskab med Helligånden.¹⁸

Frelse kommer ved tro på Kristi navn.¹⁹

Vi modtager styrke i henhold til vores tro på Kristus.²⁰

Ingen træder ind til Herrens hvile, undtagen de, der har vasket deres klæder i Kristi blod på grund af deres tro.²¹

Bønner besvares i forhold til vores tro.²²

Uden tro blandt menneskene kan Gud ikke udføre noget mirakel blandt dem.²³

I sidste ende er vores tro på Jesus Kristus det afgørende grundlag for vores evige frelse og ophøjelse. Som Helaman lærte sine sønner: »Husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold ... som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde.«²⁴

Jeg er taknemlig for den styrkelse af grundlaget af tro, der har fundet sted ved denne konference. Det er min bøn, at vi vil frembringe de ofre og den ydmyghed, der er nødvendig for at styrke grundlaget for vores tro på Herren Jesus Kristus. Om ham bærer jeg mit sikre vidnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success*, 2008, s. 40. Han citerer neurologen Daniel Levitin.

2. Nekrolog over Bryant Hinckley Wadsworth, *Deseret News*, 15. jan. 2017, legacy.com/obituaries/deseretnews.
3. Se 2 Ne 28:30. Vi modtager ikke fyldestgørende viden om sagen eller om alle de principper, der knytter sig til den. Den kommer, når der er brug for den – linje på linje og forskrift på forskrift.
4. I førsteudgaven af Mormons Bog fra 1830 skrev profeten Joseph Smith: »Jeg kan fortælle jer, at jeg oversatte ved Guds gave og kraft« (se forord til Mormons Bog, 1830). Senere udgaver af Mormons Bog indeholder en lignende udtalelse: »Pladerne blev overdraget til Joseph Smith, der oversatte dem ved Guds gave og kraft« (se introduktion til Mormons Bog).
5. Orson Pratt huskede, at han havde været til stede ved mange lejligheder, hvor Joseph Smith havde oversat Det Nye Testamente, og han havde undret sig over, hvorfor han ikke brugte nogle hjælpemidler i den forbindelse. »Joseph så op, som om at han havde læst hans tanker, og forklarede, at Herren gav ham Urim og Tummin, da han ikke var så erfaren med inspirationens Ånd. Men nu var han kommet så langt, at han forstod, hvordan Ånden virkede, og han havde derfor ikke brug for det redskab« («Two Days' Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874», *Millennial Star*, 11. aug. 1874, s. 499; se også Richard E. Turley jun., Robin S. Jensen og Mark Ashurst-McGee, »Seeren Joseph«, *Liahona*, okt. 2015, s. 10-17).
6. Missionspræsidenten var ældste Marion D. Hanks, der også var generalautoritet.
7. Se Luk 8:43-48.
8. Se ApG 2.

9. Se Mosi 2:36-37; se også Henry B. Eyring, »Åndelig beredthed: Begynd tidligt og vær udholdende«, *Liahona*, nov. 2005, s. 38: »Så livets store prøve er at se, om vi vil lytte til og adlyde Guds bud midt i livets storme. Det er ikke at udholde storme, men at vælge det rette, når de raser. Og livets tragedie er at forfølge den prøve og derved ikke gøre sig fortjent til i herlighed at vende tilbage til vores himmelske hjem.«
10. Se Terryl L. Givens og Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism*, 2011, s. 91-98; Introduction and Introduction to »Part 5«, *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, red. Brent M. Rogers m.fl., 2017, s. xxviii-xxxix, 285-293.
11. Se »Letter from Parley P. Pratt, 23 May 1837«, i *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, s. 386-391.
12. Se »History of John Taylor by Himself«, s. 15 i *Histories of the Twelve, 1856-1858, 1861*, Kirkens historiske bibliotek; Givens og Grow, *Parley P. Pratt*, s. 101-102.
13. Se *The Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jun., 1874, s.183-184.
14. Se 2 Ne 2:11.
15. L&P 122:7-8.
16. L&P 122:9.
17. Se En 1:5-8.
18. Se Jar 1:4.
19. Se Moro 7:26, 38.
20. Se Alma 14:26.
21. Se 3 Ne 27:19.
22. Se Moro 7:26.
23. Se Eter 12:12.
24. Hel 5:12.

Gør generalkonferencen til en del af vores tilværelse

Overvej at bruge nogle af disse aktiviteter og spørgsmål som udgangspunkt for et familiestudium eller et personligt studium.

For børn

- Side 86: Præsident Thomas S. Monson opfordrer os til at læse Mormons Bog hver dag og lover, at »Helligånden [vil] tilkendegive sandheden deraf for jer.« I kan udover jeres eget studium gøre det til en vane at studere Mormons Bog hver dag sammen med jeres familie. I kan også lave et rollespil over nogle situationer eller spille spil som en hjælp til at huske vigtige vers og historier. Se friend.lds.org og led i tidsskriftet *Liahona* for 2016 efter historier, studieoversigter og andet fra Mormons Bog.
- Side 117: Ældste Gary E. Stevenson fortæller, hvordan hans far lyttede til Helligånden, og han blev reddet fra en slange. Spørg jeres forældre, om I kan have en samtale i familien om spørgsmålet: Hvordan hjælper

Helligånden jer? Fortæl om tidspunkter, hvor Helligånden har advaret, trøstet eller vidnet for jer. I kan også skrive dem ned og lave en bog.

- Side 87: Søster Joy D. Jones forklarer, at I kan forberede jer til at indgå pagter senere ved at lære at holde løfter nu. Sæt et mål og lov at stræbe efter det. Bed en god ven om at tjekke op på jer og sikre sig, at I holder jeres løfte.
- Side 90: Ældste Yoon Hwan Choi kommer med et godt råd fra sin far: »Se dig ikke omkring, se op!« Nogle gange forstyrres vi og glemmer at fokusere på vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Så mind jer selv om at se op! I kan hænge et billede af Jesus op i jeres værelse. Gå udenfor og se på himlen. Hav hver dag en stille stund, hvor I tænker på vor himmelske Fader og Jesus og føler Ånden.

For de unge

- Side 93 og 117: Har I spurgt jer selv: Hvordan kan jeg altid have Helligånden hos mig? Hvordan kan jeg genkende Helligånden? Hvordan hjælper Helligånden mig? Ældste Ronald A. Rasband og Gary E. Stevenson besvarer disse og mange andre spørgsmål. »Vi har det hellige ansvar at lære at anerkende hans indflydelse i vores liv og reagere på den,« sagde ældste Rasband. Hvordan kan I efterkomme det råd?
- Side 33: Ældste Ulisses Soares citerer noget af skriftstedet for GUFs tema: »Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden« (Jak 1:6). Hvordan kan I undgå at tvivle? Begynd med at styrke jeres tro på Jesus Kristus. Læs mere om ham. Husk de gange, hvor I har følt hans kærlighed og fred.
- Side 86 og 9: Præsident Thomas S. Monson opfordrer os således: »Hvis I ikke læser i Mormons Bog hver dag, beder jeg jer gøre det.« Og søster Carol F. McConkie spørger: »Lægger vi telefonen, den uendelige huskeliste og verdens bekymringer til side? Bøn, studium og at give agt på

Herrens ord indbyder hans rensende og helbredende kærlighed ind i vores sjæl.« Planlæg et tidspunkt hver dag, hvor I læser Mormons Bog, og læg en påmindelse i jeres kalender eller skriv den ind i jeres telefon.

For unge voksne

- Side 62: Hvilke mål har I for jeres liv? Mål om jeres karriere, familie, ja selv sportsaktiviteter og fritidsinteresser er gode, men »vores største og mest overordnede mål bør passe ind i vor himmelske Faders evige plan,« forklarer ældste M. Russell Ballard. Hvordan stemmer jeres planer overens med vor himmelske Faders plan for jer? Hvordan kan I fokusere mere på målet om at bo for evigt sammen med vor himmelske Fader og Jesus Kristus?
- Side 39: Tidligere på året opfordrede præsident Russell M. Nelson de unge voksne til at »afsætte en vis del af [d]eres tid hver uge til at studere *alt*, Jesus sagde og gjorde i [standardværkerne]« (»Profeter, lederskab og guddommelig lov«, verdensomspændende foredrag for unge voksne, 8. jan. 2017, broadcasts.lds.org). Han gentog denne opfordring ved generalkonferencen som et af de fire hovedelementer, hvor vi kan trække Frelserens kraft ind i vores liv. Studér præsident Nelsons tale for at lære, hvordan I kan få adgang til »kraft nok til at klare vore dages byrder, forhindringer og fristelser.«
- Side 100 og 26: Kunne I tænke jer et kort over jeres liv? Ældste Dallin H. Oaks siger: »Fordi vi har sandheden om Guddommen og vores forhold til dem, om formålet med livet og beskaffenheden af vores evige skæbne, har vi det ultimative kort over og forsikring til vores

rejse gennem jordelivet.« Både han og ældste Weatherford T. Clayton forklarer, at kundskab om frelsesplanen kan hjælpe os med vores udfordringer i dag. Studér deres budskaber, og spørg vor himmelske Fader, hvordan evige sandheder kan tilvejebringe et kort for jeres liv.

- Side 104: Frygt kan motivere, men præsident Dieter F. Uchtdorf beretter, at frygt »aldrig [vil] forandre os til nogen, der elsker det, der er rigtigt, og som ønsker at adlyde deres himmelske Fader.« Hvordan kan Kristi rene kærlighed være »den guddommelige udpegede modgift« mod jeres frygt?

For voksne

- Side 86: Når vi bønsumt studerer og tænker over Mormons Bog hver dag, siger præsident Thomas S. Monson, »vil vi være i stand til at høre Åndens røst, til at modstå fristelse, til at overvinde tvivl og frygt og til at modtage himlens hjælp i livet.« Sæt personligt og som familie et mål om at læse Mormons Bog hver dag.
- Side 39: Vær med i præsident Russell M. Nelsons udfordring til de unge voksne (se ovenfor under »For unge voksne«). Hvordan kan I tilpasse denne udfordring til jer selv og jeres familie? Tal om de

velsignelser, der kommer ved at lære mere om Frelseren.

- Side 93 og 117: Når I læser ældste Ronald A. Rasbands og ældste Gary E. Stevensons taler, kan I lægge mærke til, hvordan I altid kan have Ånden hos jer, og hvordan Ånden hjælper jer. Find frem til, hvordan han kan få større indflydelse hos jer.
- Side 39 og 62: Præsident Russell M. Nelson og ældste M. Russell Ballard opmuntrer medlemmerne til at studere »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd« (se indersiden af forsiden). Ældste Ballard siger: »Placer en kopi, hvor I kan se den, og brug tid på at gennemgå hver af de udtalelser, der findes i dette inspirerede vidnesbyrd om Kristus.« Læs »Den levende Kristus« sammen som familie, og tal om, hvad I har lært.
- Side 127 og 97: Ældste Quentin L. Cook forklarer, at vores grundlag for tro bygges »langsomt op – lag på lag, én erfaring, én udfordring, ét tilbageslag og én succes ad gangen.« Ældste L. Whitney Clayton siger: »Den allerbedste måde at styrke os selv mod livets problemer, hvad de end måtte være, er ved at få de små daglige troshandlinger på plads.« Hvad kan I gøre hver dag for at styrke jeres grundlag for tro? ■

Disse udvalgte oplevelser fra generalkonferencen kan benyttes i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet i parentes henviser til talens første side.

Taler	Beretning
Neil L. Andersen	(58) Præsident David O. McKay ser i et syn Frelseren og dem, »som har overvundet verden«. Ældste Bruce D. Porter har nyreproblemer, men overvinder verden i kraft af sin kærlighed til Frelseren.
David A. Bednar	(67) David A. Bednar hjælper en skuffet hjemvendt missionær.
Mark A. Bragg	(36) Brandmænd redder malerier af Jesus Kristus ud af et brændende stavscenter.
M. Joseph Brough	(23) M. Joseph Broughs far hører sin mors kloge vejledning. Som ung mand søger M. Joseph Brough sin himmelske Faders vilje, da han forbereder sig på at give sin hund væk. I templet erfarer M. Joseph Brough, at vor himmelske Fader interesserer sig for ham.
Linda K. Burton	(12) Da Drusilla Hendricks' mand bliver lam, forsørger hun familien. En hjælpeforeningspræsident tjener andre, mens hun kæmper mod kræft.
Gérald Caussé	(75) Takket være seminar forfremmes Gérald Caussé som 30-årig. Medlemmer i en menighed finder måder, hvorpå en ung mand kan tjene.
Yoon Hwan Choi	(90) Yoon Hwan Chois far lærer ham: »Se dig ikke omkring, se op!« Sunbeam Choi blev velsignet, mens hans forældre var på mission. Yoon Hwan Chois kaldelse til De Halvfjerds betyder mindre tid til familien, men hans søn er glad, fordi de »er en evig familie.«
L. Whitney Clayton	(97) En ung biskop rådgiver bekymrede medlemmer til at involvere sig i grundlæggende troshandlinger.
Weatherford T. Clayton	(26) Weatherford T. Clayton ser den glæde, en nyfødt forårsager hos moderen. To døtre finder efter moderens død trøst i kraft af deres tro på Frelseren.
Quentin L. Cook	(127) Quentin L. Cooks fireårige søn erklærer, at »nu kan [han] gøre alting.« Som ung mand får Quentin L. Cook en åndelig bekræftelse på det gengivne evangelium. Ved at være trofast trods modstand vokser Parley P. Pratt i visdom og dyd.
Bonnie H. Cordon	(6) Bonnie H. Cordons lille barnebarn beder om at få læst mere i skrifterne. Den fred, Bonnie H. Cordon føler på grund af sin mors bøn, giver hende mod til at stole på Herren. Ved at tjene andre får en kræftpatient styrke og mod til at modarbejde sin sygdom.
Valeri V. Córdón	(55) Som ung mand ser Valeri V. Córdón sin familie blive velsignet for at betale tiende.
Joaquin E. Costa	(112) Mens Joaquin E. Costa får missionærlektionerne, ydmyger han sig og ser omvendelse som vejen til udvikling og lykke.
Henry B. Eyring	(15) Ydmyge medlemmer i Østrig giver Helligånden mulighed for at oplyse det skur, hvor de afholdt nadvermøde. Helligånden giver Henry B. Eyring lov til at se sin balstyrige søn, som Gud ser ham. (19) Selv den bedste teknologi kan ikke erstatte personlig åbenbaring. (82) Henry B. Eyring sætter sin lid til løftet om, at Ånden vil være i hans hjerte og engle vil styrke ham, når han yder præstedømmetjeneste.
C. Scott Grow	(121) C. Scott Grow's forældre og svigerforældre tjener på mission. C. Scott Grow bevidner ældste Neal A. Maxwells åndelig forædling.
Joy D. Jones	(87) En storebror holder sit løfte til sine forældre om ikke at drille sin femårige søster.
Carol F. McConkie	(9) En 13-årig klassepræsident for bikubepigerne i Ghana hjælper sine venner med deres huslige pligter, så de kan gå i kirke.
Russell M. Nelson	(39) En laurbærpige holder sin forpligtelse om at deltage i et hjælpeforeningsmøde i staven, på trods af hun diskvalificeres til statsmesterskaberne.
S. Mark Palmer	(114) Som missionspræsident lærer S. Mark Palmer at »se på« missionærer og elske dem, som Faderen og Sønnen elsker dem.
Ronald A. Rasband	(93) Som fuldtidsmissionær bruger Ronald A. Rasband sin fod til at forhindre, at en dør lukkes. Ældste Ronald A. Rasband føler sig tilskyndet til at besøge og velsigne kirkemedlemmer i Ecuador efter et jordskælv dér. Som missionspræsident opmuntrer Ronald A. Rasband missionærer til at følge deres første tilskyndelse.
Dale G. Renlund	(29) I <i>Les Misérables</i> motiverer en biskops medfølelse Jean Valjean til at ændre sit liv. Som teenager i Europa bliver ældste Dale G. Renlund drillet og mobbet.
Gary B. Sabin	(52) En drengespejder tilbringer natten i kulde. En oppustelig boksebold formet som en mand kommer hurtigt op at stå igen, fordi »han står op indeni.« Gary B. Sabins far underviser to skibskammerater, der er imponerede over hans retskafne eksempel.
Joseph W. Sitati	(33) En fuldtidsmissionær fornyr sin forpligtelse til at tjene Gud flittigt, da han erfarer, at hans søster er gået bort.
Gary E. Stevenson	(117) Gary E. Stevenson er imponeret over en niårig drengs undervisning ved en familieaften. Som dreng holder en tilskyndelse Gary E. Stevenson i sikkerhed for en klapperslange. En missionspræsidents tilskyndelse gør, at missionærer er i sikkerhed under et jordskælv i Japan. Familiemedlemmer trøstes af Helligånden efter en tragisk bilulykke.
Dieter F. Uchtdorf	(104) Dieter F. Uchtdorf glæder sig over fuldførelsen af templet i Madrid i Spanien, selv om han ikke bliver inviteret med til indvielsen. Præsident James E. Faust beder Dieter F. Uchtdorf om ikke at »inhalere« kirkemedlemmernes ros. Præsident J. Reuben Clark jun. råder nye ledere til at følge regel nummer seks. En tidligere stavspræsident melder sig som frivillig til at samle op efter hestene i paraden gennem byen.

Ældste Taylor G. Godoy

Generalautoritet og halvfjerdser

Ældste Taylor G. Godoy befandt sig ved en skillevej adskillige år inde i sin karriere.

Han arbejdede som tandlæge og var ved at etablere en praksis og forventede en fremtid inden for akademisk undervisning i tandkirurgi. Men en præstedømmeleder, som han elskede og stolede på, bad ham om at arbejde for Seminar og Institut.

Det var et interessant valg at forlade en blomstrende karriere for den unge tandlæge, der blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 1. april 2017. Mange af hans kollegaer undrede sig over, hvordan han kunne forlade sin karriere.

»Men jeg vidste, at det var det rette valg,« sagde han. Denne trofaste sikkerhed definerer ham. At hjælpe andre med at finde og komme til at elske evangeliet har vist sig at være en afgørende mulighed og velsignelse for hans liv.

I løbet af ældste Godoys karriere inden for Kirkens undervisningssystem har han arbejdet som institutlærer, koordinator, leder og landeleder. Senest var han områdeleder for Seminar og Institut i det nordvestlige Sydamerika.

Taylor Guillermo Godoy Atanacio blev født i Lima i Peru i 1968 som søn af Taylor Godoy og Adalzahinda Atanacio. Hans far døde, da han var en dreng og hans elskede stedfar Elias Rebaza opdrog ham. Ældste Godoy tilsluttede sig Kirken, da han var 17 år.

Da han havde været på mission i Lima Nord-missionen i Peru, vendte han hjem til sin hjemby Arequipa. Der blev han venner med en ung kvinde, der hedder Carol Pacheco. De er begge omvendte til kirken og blev gift den 31. maj 1994 i templet i Lima i Peru. De har to børn.

Ældste Godoy fik en bachelorgrad som tandlæge fra Catholic University of Santa Maria i 1993 og en kandidatgrad i administration fra Madrids Tekniske Universitet i 2006.

Han har tjent som biskop, højrådsmedlem, stavspræsident, områdeleder for informationstjenesten og områdehalvfjerdser. ■

Ældste Joni L. Koch

Generalautoritet og halvfjerdser

Ældste Joni Luiz Koch er et andengenerationsmedlem af Kirken fra Brasilien. Hans forældre Luiz og Etelca Gascho Koch besøgte en række lokale kirker i begyndelsen af deres ægteskab for at finde åndelig sandhed.

Nogle timer efter at hans mor havde bedt en oprigtig bøn og lovet at følge Gud, ankom missionærerne til hans forældres hjem. De blev døbt mindre end seks måneder senere.

Ældste Koch er født i 1962 og voksede op i Joinville i Santa Catarina i Brasilien. Indflydelsen fra kirkeledere, såsom en dedikeret primarylærer, en faderlig biskop og en tapper stavspræsident, hjalp ham til at forpligte sig til at efterleve evangeliet.

Da ældste Koch havde været på fuldtidsmission i São Paulo Nord-missionen i Brasilien, studerede han statistik ved Brigham Young University i Provo i Utah i USA. »På en tur tilbage til Brasilien besøgte jeg en vens menighed, hvor jeg mødte min kommende hustru,« fortalte ældste Koch. »Hun kom hen til mig og spurgte om, jeg var gift.« Efter et otte måneder langt langdistanceforhold – og blot 15 dage, hvor de rent faktisk var sammen – giftede han sig med Liliane Michele Ludwig den 26. april 1988 i templet i São Paulo i Brasilien. De har to børn.

Da ældste Koch var færdig på BYU og havde fået en MBA, arbejdede han med international logistik. I 25 år arbejdede han i en række forskellige virksomheder, indtil han blev kaldet til at tjene fuldtid i Kirken.

Ældste Koch har tjent som biskop, stavspræsident og områdehalvfjerdser. Han tjente som præsident for Maputo-missionen i Mozambique, da han blev kaldet som generalautoritet og halvfjerdser.

»Mit vidnesbyrd blev gradvist opbygget over tid gennem åndelige oplevelser, jeg fik gennem en åndelig livsførelse,« sagde ældste Koch. »Mormons Bog er et af de primære elementer, der har styrket mit vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus, hans kirke og profeten Joseph Smith.« ■

Ældste Adilson de Paula Parrella

Generalautoritet og halvfyrdser

Da ældste Adilson de Paula Parrella var otte år gammel, begyndte missionærerne at undervise hans familie om Joseph Smith og evangeliets gengivelsen.

»Selv som barn var jeg ikke i tvivl om, at Joseph Smith havde set Gud og Jesus Kristus,« fortalte ældste Parrella, der blev opretholdt som generalautoritet og halvfyrdser den 1. april 2017. »Jeg har aldrig tvivlet på det siden dengang.«

Ældste Parrella blev født i Guarujá i Brasilien ved kysten til Atlanterhavet nær São Paulo som søn af Fioravante og Vany de Paula Parrella.

Begge hans to ældre brødre var på mission. Både eksemplet fra dem og fra en kærlig biskop Angelino Borges de Freitas, der lærte ham, hvordan han skulle bære Det Aronske Præstedømme, gav ham et ønske om at tjene på en fuldtidsmission. At være missionær forstærkede i ham »realiteten om Gud og hans Søn og om, at vi alle er Guds børn.«

Da ældste Parrella havde været på mission i Porto Alegre-missionen i Brasilien, gik han på Brigham Young University i Provo i Utah, hvor han fik en bachelor i kommunikation og en kandidatgrad i erhvervsøkonomi. Han arbejdede som administrerende direktør for Kodak Polychrome Graphics og som partner i Korn Ferry International. Senest var han partner i Caldwell Partners.

Han blev gift med Elaine Finholdt i december 1988 i templet i São Paulo i Brasilien. De har fem sønner.

Ældste Parrella har tjent som grenspræsident, biskop, højrådsmedlem, rådgiver i et stavspræsidentskab, områdehalvfyrdser og præsident for Belo Horizonte-missionen i Brasilien fra 2009 til 2012.

Lige siden han mødte missionærerne, har hans liv været en rejse for at forstå de følelser, som han oplevede som otteårig. Det at gå i kirke, fortsætte med at lære Guds ord og stræbe efter at efterleve befalingerne har hjulpet til at udvide hans syn fra det glimt af sandhed, han fik som barn. »Dette er i sandhed Guds rige på jorden,« sagde han. ■

Ældste John C. Pingree jun.

Generalautoritet og halvfyrdser

»Mit vidnesbyrd er blevet opbygget over tid, lidt efter lidt, ved at få svar på mine bønner, føle Ånden, mens jeg læser i skrifterne, omvender mig og tjener Herren,« fortalte ældste John C. Pingree jun., der blev opretholdt som generalautoritet og halvfyrdser den 1. april 2017.

Han blev født i 1966 i Salt Lake City i Utah i USA som søn af Carmen og John C. Pingree sen. og han anerkender sine forældres hengivenhed for at forme sit liv.

»Dagen efter jeg blev født, skrev min far et brev til mig,« sagde ældste Pingree. »Han gemte brevet og senere, da jeg tog af sted på fuldtidsmission, sendte han det til mig. Brevet indeholdte adskillige sider med hans vidnesbyrd og erfaringer, han ønskede, jeg skulle lære i løbet af mit liv. Mens jeg læste det, vidnede Ånden for mig, at det, som mine forældre havde undervist mig i om Jesu Kristi gengivne evangelium, var sandt.«

Ældste Pingree var på mission i Boston-missionen i Massachusetts, spansk-talende.

Han fik en grad i engelsk og statskundskab fra University of Utah og en kandidatgrad i erhvervsøkonomi fra Harvard Business School. Han blev gift med Anne Pugsley i marts 1990. De har fem børn.

Han har i sin karriere fokuseret meget på at hjælpe andre. Han var direktør for en medicinsk humanitær hjælpeorganisation og vicedirektør for to sundhedsvirksomheder.

Han var præsident for Houston-missionen i Texas fra 2011 til 2014 og har tjent som områdehalvfyrdser, stavspræsident, biskop, ældsternes kvorumspræsident og institut- og seminarlærer.

»Herren siger, »og du skal, hvis du ønsker det, blive et middel til at gøre meget godt i denne slægt, (L&P 11:8),« sagde ældste Pingree. »Herren siger til mig: Jeg kan bruge dig til at gøre noget godt for andre mennesker, hvis du vil lade mig.« Hvis vi søger efter muligheder, vil vor himmelske Fader bruge os til at velsigne en anden.« ■

Ældste Brian K. Taylor

Generalautoritet og halvfjerdser

Ældste Brian King Taylor blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 1. april 2017.

Ældste Taylor er født i 1964 i Ogden i Utah i USA som søn af Lowell Moon og Marie King Taylor. Han voksede op nær Kaysville som det fjerde ud af fem børn i en familie, der elskede sport og at fiske.

Hans ældre bror Craig havde et basketball-stipendium til Utah State University i Logan i Utah og prøvede at beslutte sig for, om han skulle tage på mission eller fortsætte sin collegekarriere.

»En aften ved maden sagde jeg [til ham]: »Hvis du tager på mission, så gør jeg det også,« fortalte ældste Taylor. Begge brødre tog på mission og ældste Taylor tjente i Sevilla-missionen i Spanien.

Ældste Taylor spillede før sin mission på basketballholdet på Brigham Young University fra 1982 til 1984 sammen med Devin G. Durrant, der nu tjener som medlem af Kirkens hovedpræsidentskab for Søndagsskolen.

Han mødte også sin kommende hustru Jill Featherstone på BYU. Hun underviste i søndagsskolen i sin menighed for studerende. Ældste Taylor besøgte hendes klasse og mødte hende efter en invitation fra sin bror. Romantikken blomstrede og de blev gift den 30. april 1987 i templet i Salt Lake City. De har syv børn.

Søster Taylor er den eneste datter i en søskendeflok på syv. Hendes forældre er ældste Vaughn J. Featherstone, emeritus generalautoritet, og søster Merlene Featherstone. »De var meget accepterende og venlige,« sagde ældste Taylor om sine svigerforældre. »Jeg følte mig meget straks elsket.«

Med en bachelor fra BYU har ældste Taylor startet en række virksomheder, herunder en virksomhed, der designer software til at koordinere nødopkald mellem offentlige sikkerhedsbureauer.

Han har tjent som institutlærer, medlem af højrådet, Unge Mænds præsident i menigheden, stavspræsident, da han blev kaldet, var han præsident for Dallas-missionen i Texas. ■

Ældste Taniela B. Wakolo

Generalautoritet og halvfjerdser

Ældste Taniela B. Wakolo har siden sin dåb i marts 1994 viet hver dag af sit liv til at tjene Herren.

Ældste Wakolo blev født i 1967 på denne lille ø Lomaloma i Lau i Fiji som søn af Taniela Vosa og Temalesi Buadromo Wakolo, han var den yngste af seks børn. »Jeg voksede op i et meget ydmygt hjem, men vi var rige i form af den kærlighed, vi havde til hinanden,« fortalte han.

Da ældste Wakolo var 12 år, forlod han sine forældres hjem for at gå på kostskole med flere end 500 unge mænd i alderen 12 til 19. »Det var et godt sted for mig at lære,« sagde han. »Det var der, jeg lærte selvdisciplin.«

Han datede i over et år Anita Herberta Moimoi, der var blevet omvendt til Kirken kort tid før. De blev gift den 22. august 1987 i Suva i Fiji.

Omvendelse kom ikke med det samme for ældste Wakolo, og i løbet af de første otte år af deres ægteskab mødtes han med mange missionærer. »Jeg har gennemgået [missionær] lektionerne fire gange på otte år,« fortalte han. »Jeg har 24 missionærer.«

Det var et enkelt spørgsmål fra en af de missionærer om Kirkens navn, der ændrede hans mening om dåb. »Kirken må navngives efter dens ejer,« sagde han. »Det var sandt for mig.«

Ældste Wakolo og hans hustru blev besejlet i templet i Nuku'Alofa i Tonga i 1995. De har to børn.

Muligheder for at tjene fulgte hurtigt efter hans dåb. To uger efter sin dåb blev han kaldet til Unge Mænds præsidentskab i menigheden og til at undervise i seminar sammen med sin hustru. Mindre end et år senere accepterede han kaldet om at tjene som grenspræsident. Han har siden tjent som rådgiver i et stavspræsidentskab, stavspræsident og områdehalvfjerdser. Da han blev kaldet som generalautoritet og halvfjerdser, præsiderede han over Little Rock-missionen i Arkansas.

Ældste Wakolo har studeret ledelse og offentlig administration og har en kandidatgrad i ledelse. Senest var han leder for Kirkens servicecenter i Fiji. ■

Jean B. Bingham

Hjælpeforeningens hovedpræsident

For di søster Jean B. Bingham har boet forskellige steder i USA, påskønner hun, at evangeliet er en stabil indflydelse, når der sker ændringer i omgivelserne.

Hun er født i 1952 i Provo i Utah som datter af Robert og Edith Joy Barrus, og hun voksede op sammen med seks søstre og to brødre. I de små klasser gik hun i skole i Texas og Minnesota i USA, og hun færdiggjorde high school i New Jersey. Hun og hendes søskende var de eneste sdh-elever i deres skole, indtil de flyttede til New Jersey, hvor hun blev begejstret over at opdage en pige fra sin nye menighed i sin klasse.

Da Jean og Bruce Bingham var blevet gift i templet i Provo i Utah den 22. december 1972, flyttede de til Illinois, så han kunne fortsætte sin uddannelse.

Bror og søster Bingham har fået to børn, og til deres familie hører også andre børn, som de har været plejeforældre for. Hun blev uddannet i familieforhold, og da deres yngste barn var i high school, vendte hun tilbage til skolen og fik en kandidatgrad i undervisning.

Søster Bingham's første kaldelse i Hjælpeforeningen kom kort tid efter, at hun havde født sit første barn. »Jeg blev kaldet til at undervise i mødrelektioner. Det var en god mulighed for at lære af andre søstres eksempel såvel som af undervisningshæftet.«

Søster Bingham rejste meget, mens hun tjente som medlem af Primarys hovedbestyrelse og som rådgiver i Primarys hovedpræsidentskab. Hun har set udfordringerne og velsignelserne ved at være medlem af Kirken i områder over hele kloden.

Hun håber, at hjælpeforeningssøstre vil se godheden i hinanden. »Det er fristende at sammenligne os selv med andre, men det har den modsatte virkning og er modsat af, hvad vor himmelske Fader ønsker for os.« Hun siger, at Hjælpeforeningen hjælper hver søster til at udvikle en forståelse af, hvem hun er i det evige rige. »Når vi centrerer vores liv om Jesus Kristus, så ved vi, hvem vi virkelig er,« sagde hun ■

Sharon Eubank

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Da Sharon Eubank lige var blevet ansat i SDH-humanitærtjenesten, blev hun vidne til elendighed, bedrøvelse og sorg, der gjorde det svært for hende at fungere. Gennem bøn kom hun til at forstå, at selvom hun kunne hjælpe Herren med at tage sig af hans børn, så havde hun ikke ansvaret for den sorg. »Jesus Kristus har ansvaret. Han vil bære den byrde. Det er hans folk, og han hører og besvarer deres bønner.« Det svar ændrede hendes evne til at række ud og tjene.

Her år senere har søster Eubank som leder af SDH-humanitærtjenesten – Kirkens humanitære arm – sørget for hjælp til og fremmet selvhjulpethed hos folk i nød over hele kloden.

Hun blev den 1. april opretholdt til Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab og vil fortsætte som leder af SDH-humanitærtjeneste. Der er en »stærk forbindelse« mellem SDH-humanitærtjenesten og Hjælpeforeningen, hvor medlemmer af Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab sidder i bestyrelsen for SDH-humanitærtjeneste, forklarer hun. Hendes ansvar i begge organisationer vil styrke den forbindelse.

Sharon blev født i 1963 i Redding i Californien i USA og er den ældste af Mark og Jean Eubanks syv børn. Søster Eubank voksede op i Bountiful i Utah på en 4 hektar stor grund, hvor børnene i familien Eubank plukkede abrikoser, reparerede sprinklere og var tæt på Utahs bjerge.

Søster Eubank fik en bachelor i engelsk og historie fra Brigham Young University i Provo og tjente i Den Finske Mission.

Udover søster Eubanks arbejde med Kirkens velfærdsafdeling, har hun arbejdet på Capitol Hill i Washington D.C. i USA, har været medejer af en lille virksomhed og boet i Japan og Frankrig.

Hver mulighed var et »skridt i tro«, der hjalp hende til at lære de færdigheder, hun bruger nu, gav hende mulighed for at møde vidunderlige mennesker i og udenfor Kirken og gav hende en kærlighed til og påskønnelse af verdens kulturer, sprog og mad. ■

Reyna I. Aburto

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Søster Reyna I. Aburto blev født i 1963 i Managua i Nicaragua som datter af Noel Blanco og Delbi Cardoza. »Mine forældre arbejdede altid hårdt, så de kunne sørge for os,« fortæller søster Aburto. »Jeg havde en meget lykkelig barndom.«

Lige efter midnat den 23. december 1972, da hun var ni år gammel, ramte et jordskælv Managua. »Jeg blev reddet, fordi der var et møbel bagved mig, men mine ben sad fast.« Da naboerne hørte hende og hendes mors skrig, kom de løbende for at få dem ud af det ødelagte lerhus. I ruinerne fandt de hendes storebrors lig i sengen ved siden af hendes. »Materielle ejendele er bare midlertidige, det vigtige er vores familie,« siger hun.

Da søster Aburto var 21, emigrerede hun til USA sammen med sin familie. Mens hun boede i San Francisco i Californien, blev hun præsenteret for missionærerne og besluttede sig for at tage i kirke. »Da jeg trådte ind i bygningen, kunne jeg lige med det samme mærke Ånden.« Det var en stavskonference, og jeg følte, at hvert eneste budskab var til mig,« sagde hun. Hun blev døbt i 1989.

På det tidspunkt mødte hun Carlos Aburto, og de blev venner. De fortsatte med at skrive sammen, selv da søster Aburto flyttede til Orem i Utah. De blev gift den 8. maj 1993 i templet i Jordan River i Utah. De har tre børn.

Søster Aburto, der blev opretholdt den 1. april 2017 til Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, har arbejdet i oversættelsesbranchen i mere end 25 år, deriblandt for Novell Inc. og Lemoine International. Hende og hendes mand ejer nu et lille oversættelsesfirma. Hun studerede til industriingeniør ved Central American University i Managua i Nicaragua i fire år og blev uddannet indenfor datalogi fra Utah Valley State College i 1997.

Søster Aburto har tjent i mange forskellige kirkekaldelser, herunder som medlem af Primarys hovedbestyrelse fra 2012 til 2016. ■

Cristina B. Franco

Andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Søster Cristina B. Franco lærte i en ung alder, at hvis hun havde et spørgsmål, kunne hun henvende sig til vor himmelske Fader i bøn for at få et svar.

»Jeg kan huske, at jeg, da jeg var omkring 11 år, stillede min mor et doktrinært spørgsmål,« fortæller hun. »Hun svarede på mit spørgsmål, men sagde til mig: »Du behøver ikke bare at tro på det, jeg siger.« Så jeg bad og spurgte min himmelske Fader, om det var sandt.«

Hendes bøn blev besvaret, og fra da af vidste hun, at hun havde en himmelsk Fader, der elskede hende, og som ville besvare hendes bønner.

Cristina Beatriz Franco, der den 1. april 2017 blev opretholdt til Primarys hovedpræsidentskab, blev født i 1958, som datter af Hugo R. og Maria A. Godoy Fraga i Buenos Aires i Argentina.

Da hun var tre år gammel, bankede missionærerne på forældrenes dør. Efter parret havde studeret og var kommet i kirken omkring otte måneder, tilsluttede de sig Kirken og begyndte at opdrage deres børn i evangeliet. I Primary mødte hun Rodolfo C. Franco, en dreng, der senere blev hendes bedste ven.

Da søster Franco var 18, flyttede hendes familie til Utah i USA. På det tidspunkt vidste hun og Rodolfo, at de ville giftes, men Rodolfo skulle tjene i det argentinske militær i noget tid. De skrev til hinanden, og da han var færdig med sin militærtjeneste, blev de gift den 15. december 1978 i templet i Salt Lake. De har tre sønner.

Søster Francos far var urmager, og parret fulgte i hans fodspor og arbejdede i en urmagerbutik i Salt Lake City i næsten tre årtier.

Søster Franco har tjent i mange stillinger i Kirken. Hun tjente i Primarys hovedbestyrelse fra 2005 til 2010, og da hun blev kaldet til Primarys hovedpræsidentskab, tjente hun sammen med sin mand, hvor han præsiderer over Resistencia-missionen i Argentina. ■

Hjælpeforeningens formål

Hjælpeforeningen har revideret formuleringen i sin målsætning. Den lyder nu således: »Hjælpeforeningen forbereder kvinder på det evige livs velsignelser, ved at de forøger deres tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus og hans sønner, ved at styrke enkeltpersoner, familier og hjem gennem ordninger og pagter og ved at arbejde sammen til gavn for de nødlidende.«

Denne udtalelse giver indsigt, der vil hjælpe de sidste dages hellige kvinder til at forstå deres guddommelige identitet, evige virke og Guds plan for hver enkelt hjælpeforeningssøster. ■

Nye kaldelser bekendtgjort

Under generalkonferencen, blev der bekendtgjort, at der var kaldet seks nye generalautoriteter og halvfjerdserne, et nyt hovedpræsidentskab for Hjælpeforeningen og Primarys hovedpræsidentskab blev reorganiseret.

Ældste Taylor G. Godoy, ældste Joni L. Koch, ældste Adilson de Paula Parrella, ældste John C. Pingree jun., ældste Brian K. Taylor og ældste Taniela B. Wakolo blev kaldet til at tjene som generalautoriteter og halvfjerdserne.

Jean B. Bingham vil tjene som Hjælpeforeningens hovedpræsident med Sharon Eubank som førsterådgiver og Reyna I. Aburto som andenrådgiver. Før søster Bingham blev kaldet, tjente hun som førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab. Bonnie H. Cordon, der tjente som andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab, blev bekendtgjort som den nye førsterådgiver med Cristina B. Franco som andenrådgiver.

Find biografier fra side 135. Kaldet af 36 områdehalvfjerdserne blev også bekendtgjort (se side 44). ■

Fem nye templer

Præsident Thomas S. Monson bekendtgjorde planer om at bygge yderligere fem templer i følgende byer.

Brasília i Brasilien. Templet i Brasília i Brasilien vil blive det tiende tempel i Brasilien, hvoraf seks er fungerende templer, og tre andre, der er bekendtgjort eller er under opførelse. Bortset fra USA og Mexico, så bor der flere sidste dages hellige (flere end 1,3 million) i Brasilien end i noget andet land. Der er 211 millioner indbyggere i Brasilien.

Manilaområdet i Filippinerne. Templet bliver det andet i Manila og det fjerde i Filippinerne. Der er næsten 750.000 sidste dages hellige i Filippinerne, som har 104 millioner indbyggere.

Nairobi i Kenya. Templet vil betjene mere end 30.000 medlemmer i Østafrika, deriblandt 13.000 medlemmer i Kenya, som har 48 millioner indbyggere. Det vil bringe tallet af templer i Afrika, der fungerer, er under opførelse eller som er bekendtgjort, op på otte.

Pocatello i Idaho i USA. Templet i Pocatello i Idaho bliver det sjette tempel i Idaho, en stat med omkring 450.000 sidste dages hellige og en befolkning på 1,7 million.

Saratoga Springs i Utah i USA. Dette tempel bygges i et af de hurtigst voksende områder i Utah og bliver det 18. tempel i staten. Utah, hvor Kirkens hovedsæde ligger, har 2,1 million medlemmer ud af en befolkning på 3,1 million.

De fem bekendtgjorte templer bringer det totale antal af fungerende templer (155) og bekendtgjorte templer eller templer under opførelse (27) op på 182 templer på verdensplan.

Siden oktoberkonferencen 2016 er templet i Fort Collins i Colorado, templet i Star Valley i Wyoming og templet i Hartford i Connecticut i USA blevet indviet, og templet i Suva i Fiji er blevet genindviet.

Fremtidige indvielser er planlagt, som nævnt nedenfor:

TEMPEL	INDVIELSESDATO
Paris i Frankrig	21. maj 2017
Idaho Falls i Idaho (USA)	4. juni 2017 (genindvielse)
Tucson i Arizona (USA)	13. august 2017
Meridian i Idaho (USA)	19. november 2017
Cedar City i Utah (USA)	10. december 2017

Første spadestik er taget til templet i Winnipeg i Manitoba (Canada), templet i Kinshasa i Den Demokratiske Republik Congo, templet i Barranquilla i Colombia, templet i Arequipa i Peru og templet i Rio de Janeiro i Brasilien.

Det er også værd at bemærke, at mens opførelsen af templet i Rom i Italien fortsætter, er statuer af Jesus Kristus og de oprindelige tolv apostle blevet placeret i besøgscenteret, og en statue af Moroni er blevet placeret på spiret. ■

Find opdateringer og information på temples.lds.org.

Pathway – en vej til uddannelse

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort oprettelsen af den nye globale organisation for videreuddannelse i Kirken, der hedder BYU-Pathway Worldwide. Den nye organisation begynder at virke fra den 1. maj 2017. Organisationen sørger for uddannelsesmuligheder til dem, der ellers ikke ville kunne få en uddannelse.

»Pathway er en bro til en verden med universitetsuddannelse online og en vej til muligheden for et fremgangsrigt levebrød,« har præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt. ■

Find flere oplysninger på pathway.lds.org.

Apostlenes verdensomspændende tjenestegerning fortsætter

Profeter og apostle forsætter med at virke over hele verdenen (se L&P 107:23). I løbet af de sidste seks måneder:

I en transmission Face to Face (ansigt til ansigt) i **Palmyra i New York i USA** opfordrede præsident Henry B. Eyring og ældste Jeffrey R. Holland Kirkens unge til at få et personligt vidnesbyrd. »I kan selv erfare, om dette er sandt,« sagde præsident Eyring.

I **Mexico** blev præsident Russell M. Nelson introduceret for Deputeretkammeret (kongressens andetkammer), og Kirken blev hædret for alt det gode, den har gjort for at forsvare religionsfrihed og for at styrke familien. Præsident Nelson mødtes også med medlemmer og missionærer og sagde, at medlemmerne »er en aktiv styrke, der gør godt i deres lokalsamfund.«

I **Arizona** formanede ældste Dallin H. Oaks alle Kirkens medlemmer til at forsvare religionsfrihed. (Find flere oplysninger på **religiousfreedom.lds.org**).

Præsident Dieter F. Uchtdorf talte til medlemmer i Parleys Creek Gren (swahili) i **Salt Lake City i Utah**. Mange af grenens medlemmer er flygtninge fra Afrika, og præsident Uchtdorf har selv været flygtning to gange. »Husk altid, at hvor end vi er, så er evangeliet vores hjem,« sagde han.

Med uret, øverst til venstre: Ældste Bednar besøger kirkemedlemmer i Filippinerne; præsident Russell M. Nelson mødes med medlemmer af Deputeretkammeret (Kongressens andetkammer) i Mexico for at drøfte religionsfrihed; en fremtrædende forsamling af mormonske og jødiske ledere fra USA mødes med Israels premierminister Benjamin Netanyahu; ældste Stevenson hilser på en ung voksen, der virker som vejleder ved en konference til styrke for de unge i Uruguay; teenagere deltager i en direkte transmission med ældste Holland og præsident Eyring i Palmyra i New York; ældste og søster Renlund hilser på søstre ved et møde i Tonga og ældste Rasband besøger et børnehospital for kræftsyge i Guatemala City i Guatemala.

Ældsterne M. Russell Ballard og D. Todd Christofferson deltog i indsættelsesceremonien for den nye biskop i det katolske stift i Salt Lake City og bød ham velkommen til lokalområdet.

I det hellige land slog ældste

Holland og ældste Quentin L. Cook sig sammen med en gruppe af sidste dages helliges ledere og jødiske gejstlige fra USA, der var forsamlet på et historisk sted i **Jerusalem** for at markere, at det er 175 år siden, at ældste Orson Hyde

(1805-1878) fra De Tolv Apostles Kvorum indviede landet som samlingssted for det jødiske folk.

Ældste Holland besøgte også medlemmer og missionærer i **Japan, Korea** og **Guam**, hvor »vi var i stand til at forsikre dem om en lysere fremtid,« fortalte han. Han bemærkede, at direkte nationalt transmitterede foredrag »gav os den største mulige rækkevidde for vores budskaber« og forbandt os med titusinder medlemmer.

I **New York** deltog ældste David A. Bednar i et forum om ægteskab, og han sagde, at en af de største opgaver i vor tid – hvor forskellige trosretninger bør være forenet – er at få folk til at forstå den sande mening og formål med ægteskabet.

Mens ældste Bednar besøgte sidste dages hellige i **Japan** og **Korea**, fortalte han, at Kirken oplever en langsom, men stabil vækst i Asien. »Man kan ikke undgå at blive imponeret over den flid, nåde og trofasthed, der findes i disse sidste dages hellige,« sagde han. Ældste Bednar talte også til flere tusinde kirkemedlemmer og underviste missionærerne i 7 af Kirkens 21 missioner på **Filippinerne**.

I **Mexico** rådgav ældste Neil L. Andersen Kirkens medlemmer til at overvinde hindringer, der afholder dem fra at komme i templet, overholde sabbatten og styrke deres familie. Han opfordrede dem til at bringe Frelseren mere ind i deres liv.

Ældste Quentin L. Cook besøgte **Filippinerne** 20 år efter, at han var der som nykaldet generalautoritet. Han fortalte, at Kirken siden da har fordoblet sin størrelse i Filippinerne. »Hvor der var grene,« sagde han, »er der nu stave. De børn, vi kendte, er nu hjemvendte missionærer. Hjemvendte missionærer

er nu stavspræsidenter. Det er fantastisk at se Kirkens vækst.«

I **Bolivia** og **Peru** rådede ældste Cook medlemmerne til at fokusere deres tro på Herren Jesus Kristus. Han fortalte, at de unge og unge voksne der er utrolige og viser deres kærlighed til Frelseren og hans forsoning og opstandelse.

I **Det Vestlige Afrika** sagde ældste Gary E. Stevenson, at hans besøg gav ham mulighed for at reflektere over den kærlighed og glæde, som sidste dages hellige finder i evangeliet på trods af »de udfordringer og den modstand,« de møder.

Senere i **Uruguay, Chile** og **Argentina** talte ældste Stevenson ved en konference til styrke for de unge. Han sagde, at mange af de unge »træffer beslutninger om at tage på mission og forblive trofaste mod deres mål om at blive gift i templet og få en uddannelse.«

Ældste Ronald A. Rasband rådgav medlemmer og missionærer i **Det Centralamerikanske Område** om at forblive tro mod deres pagter og se hen til Herren i en turbulent tid. Han besøgte et børnehospital for kræftsyge i **Guatemala** og holdt hovedtalen ved et symposium om religionsfrihed, som Kirken har arrangeret, i **El Salvador** og mødtes med **Nicaraguas** præsident.

I **Tonga** mødtes ældste Dale G. Renlund med dronningen og andre medlemmer af den kongelige familie. Han besøgte også **Australien** og **New Zealand**, hvor medlemmerne bad ham om at videregive deres kærlige hilsner til præsident Thomas S. Monson. ■

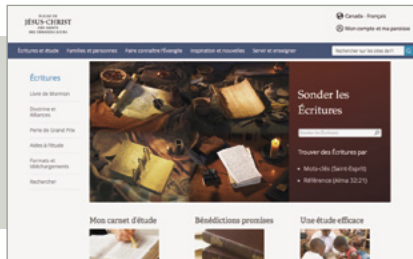
Opdateret oplysninger om disse kirkelederes virke kan findes på deres respektive Facebook-sider og på prophets.lds.org.

Bedre missionærer, bedre undervisere

Ved en verdensomspændende transmission fik næsten 71.000 ældster og søstre i 422 missioner undervisning om, hvordan de bliver bedre missionærer og undervisere. Ændringerne, der er godkendt af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, blev bekendtgjort som en del af denne undervisning. Et nyt dagligt skema vil give missionærerne en større fleksibilitet i, hvordan de anvender deres tid og de kan bedre tilpasse sig det område, de tjener i.

Formålet med den fleksible planlægning er at hjælpe missionærerne til at være mere produktive, sætte mere inspirerede mål, planlægge mere effektivt, blive sundere og bruge deres handlefrihed bedre til at træffe retskafne beslutninger om, hvordan de anvender deres tid hver dag. Den vil også give dem mulighed for at være ude i længere tid.

Den anden forandring, der blev bekendtgjort, var en reduktion i »nøgleindikatorer,« som missionærerne anvender til at rapportere fremgang i deres tjeneste. Missionærerne blev mindet om, at alle principperne i *Forkynd mit evangelium* er vigtige og bør alle anvendes. ■

Nye produkter og ressourcer

Her er en sammenfatning af Kirkens nye produkter og ressourcer, der for nylig er blevet tilgængelige.

Beretninger fra skriften og malebøger. For at opmuntre til individuelt og familiemæssig skriftstudium udgiver Kirken nye ressourcer med beretninger fra skriften, der begynder med en række malebøger til børn i alderen 2-8 år. Gratis PDF-udgaver findes på scripturestories.lds.org og den trykte udgave kan bestilles på store.lds.org og i distributionstjenesten.

Malebøgerne bliver oversat til sprog, der har SDH-udgaven af skrifterne. De oversatte udgaver kommer i løbet af 2017 og indledningsvist på spansk, portugisisk, fransk, japansk, koreansk, kinesisk (traditionelt), tysk, russisk og italiensk.

Skrifterne. Det Første Præsidentskab har bekendtgjort en ny oversættelse af tre-i-en-udgaven af skrifterne til fransk, der findes på ecritures.lds.org og i mobilapp'en evangelisk bibliotek. Oversættelsen omfatter en mindre ændring af ord i en af nadverbønnerne. De bekendtgjorde også, at en kroatisk oversættelse af tre-i-en-udgaven af skrifterne findes på nettet. Trykte eksemplarer af tre-i-en-udgaven af skrifterne på kroatisk, russisk og islandsk er også for nyligt blevet tilgængelige.

Hjælp til familier, der kæmper med tiltrækning af det samme køn. For at hjælpe medlemmer til at reagere

følsomt og betænksomt, når de oplever tiltrækning af det samme køn i deres familie, blandt andre medlemmer og andre steder, omfatter de nye ressourcer en ny hjemmeside mormonandgay.lds.org og en opdateret evangelisk emneessay om tiltrækning af samme køn (på engelsk), deriblandt ofte stillede spørgsmål og Kirkens lære.

Opdateret Evangelisk bibliotek-app. App'en, der anvendes af medlemmer i hele verden for at studere skrifterne, konferencetaler og andre materialer, blev for nyligt udgivet med en stor opdatering for både iOS og Android. I version 4 er skriftstudieredskaberne mere intuitive, funktioner og funktionalitet arbejder bedre sammen, og der er nye undervisningsvideoer. Fordi man nu kan anvende noter i alt indholdet, kan man understrege, kommentere, linke, tage og organisere alt indhold i notesbøger. Man kan lave noter i videoer, kapitelindledning og studiehjælp, lister i adskillige undervisningsmateriale, salmer og primarysange og mere.

Opdateret app LDS Tools. Version 3.2.0 af mobilapp'en LDS Tools gør det nemmere at komme i templet. Der er tilføjet funktioner, der giver medlemmerne mulighed for at se deres tempel, finde de fem nærmeste templer, kontakte et tempel eller finde ud af, hvornår der er planlagt lukning og blive påmindet om, at deres tempelanbefaling udløber. ■

Undervisning på Frelserens måde

»Vi ønsker alle at undervise som Jesus,« sagde ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum under en verdensomspændende transmission til undervisere den 5. november 2016. »Hans undervisning var enkel, direkte og kraftfuld.«

Ældste Holland fortalte, at undervisningsmaterialet *Undervisning på Frelserens måde* skal hjælpe med at forbedre undervisningen i Kirken. Det skal de lærer-rådsmøder og orienteringen af nye lærere, der blev drøftet under transmissionen, også. Transmissionen findes på 10 sprog på teach.lds.org sammen med forskellige videoer og andet materiale til forbedring af undervisningen. ■

FAMILIEN

EN PROKLAMATION TIL VERDEN

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB OG DE TOLV APOSTLES RÅD I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

VI, DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.

ALLE MENNESKER – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes forjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.

I DEN FØRJORDISKE VERDEN kendte og tilbad Guds åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan for, hvordan hans børn kunne få et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arvinger til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familiebånd at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.

DEN FØRSTE BEFALING, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for som ægtemand og hustru at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru.

VI ERKLÆRER, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.

ÆGTEMAND OG HSTRU har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. »Sønner

[Børn] er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse pligter.

FAMILIEN er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabslofter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det baseres på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier opbygges og bevares ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

VI ADVARER OM, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvaret i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.

VI OPFORDRER ansvarlige borgere og offentlige ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.

Denne proklamation blev oplæst af præsident Gordon B. Hinckley ved Hjælpeforeningens årlige møde den 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah.

»Vi lever i en tid med stor uro og megen ugudelighed. Hvad vil beskytte os mod den synd og ondskab, der er så fremherskende i verden i dag?« spurgte præsident Thomas S. Monson ved Kirkens aprilkonference 2017. »Jeg holder fast i, at et stærkt vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium vil føre jer i sikkerhed ... Jeg opfordrer inderligt os hver især til bønsumt at studere og grunde over Mormons Bog hver dag. Når vi gør det, vil vi være i stand til at høre Åndens røst, til at modstå fristelse, til at overvinde tvivl og frygt og til at modtage himlens hjælp i livet.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH